

Cô Gái Mang Tên Tự Tại

Contents

Cô Gái Mang Tên Tự Tại	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 6	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 12	41
12. Chương 12	46
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	74
19. Chương 19	80
20. Chương 20	85
21. Chương 21	89
22. Chương 22	93
23. Chương 23	98
24. Chương 24	103
25. Chương 25	108
26. Chương 26	114
27. Chương 27 End	119

Cô Gái Mang Tên Tự Tại

Giới thiệu

Khi năm tuổi, Hứa Tự Tại đã thề với Trình TửCháp rằng cả đời này sẽ không bao giờ qua lại với nhà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-mang-ten-tu-tai>

1. Chương 1

Chương 1: Có duyên từ thời ấu thơ

Buổi trưa hôm ấy, làn gió nhẹ vi vu dạo lướt khắp địa cầu, vạn vật bắt đầu chậm chậm chuyển động, muốn tận tình thể hiện sức sống xinh đẹp nhất trong sinh mệnh của mình, như muốn nghênh đón mùa xuân ấm áp.

Hứa Tự Tại dùng hai tay nâng cái đầu nhỏ nhắn, ra sức suy nghĩ tại sao cha mẹ lại quăng mình tới nhà bà nội, rồi ung dung tự tại mà tiêu dao ở nước ngoài? Chao ôi! Suy nghĩ mất nửa ngày cũng không thấu hiểu, có lẽ đây là số phận của trẻ con, chuyện gì cũng không thể tự quyết định được, chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của người lớn.

Cũng giống như hiện tại, cô rất... rất là muốn ăn một ly kem thơm ngon mát lạnh, nhưng mà bà nội lại nói với cô rằng ngủ trưa đây mới được ăn. Ôi, Thượng đế Jesus ơi, cô có bao giờ ngủ trưa đâu chứ, mà bà nội lại khóa cửa lại, bắt ngủ ít nhất hai tiếng mới được.

Hứa Tự Tại đi tới đi lui trong phòng, ngủ không được, muốn chuồn ra ngoài, nhưng cửa phòng bị khóa mất rồi, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để mồm non tổ quốc như cô đây bị nhốt rành rành ở trong phòng, mà không thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời xán lạn ngoài cửa sổ kia hay sao? Hứa Tự Tại cô thông minh cỡ nào, cô mới không chịu cúi đầu khuất phục đâu!

Chuyển 1 cái ghế để sát vào bên cửa sổ, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, nương theo cậu chui ra ngoài, sau đó thuận tay đóng cửa lại, ok, bé hạt tiêu như này mà đã có năng lực thực tiễn và trí thông minh cao như kia, thật sự là hiếm thấy.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tự Tại nhìn thấy toàn cảnh đại viện (khu vực có nhiều hộ gia đình ở), cha mẹ đưa cô đến đây vào buổi tối, nên cô cũng không chú ý đến hoàn cảnh chung quanh, bây giờ xem ra môi trường xung quanh khu vực này cũng không đến nỗi tệ, cây dương thụ cao to xòe ra những cành lá xanh non, nhánh liễu rủ thướt tha mềm mại đong đưa trong gió như thiếu nữ khoe dáng hình mềm mại, cố ý soi bóng xuống mặt hồ, làn nước dưới hồ trong veo, hình bóng ngược của cành liễu được phản ánh dưới mặt hồ rõ nét, cả mấy chú cá con trong hồ nhìn là biết ngay rằng bọn chúng đang tung tăng bơi lội. Xa xa là một rừng cây tử đằng, trong đám lá xanh non thướt tha của cây tử đằng có thể lấp ló nhìn ra dãy hành lang ngoằn ngoèo và cái đình nghỉ mát, có vài cụ già ngồi trong đình đánh cờ; hướng ra xa nữa là một bãi cỏ, trên bãi cỏ có vài thằng nhóc đang đá bóng. Phía bên phải bãi cỏ có hai cây hòe già cao lớn, trên cây có gắn một cái xích đu, trên dây xích đu có bám rất nhiều cành lá hoa bìm bịp, cái xích đu nương theo ngọn gió nhẹ nhẹ đong đưa, nhẹ nhàng đong đưa, đu qua đu lại, thản nhiên vô cùng.

Hứa Tự Tại bị thu hút bởi cái xích đu ấy, thân thể gầy nhỏ của cô băng qua từng bụi hoa Liên Kiều, đi tới bên cạnh cái xích đu, trên đầu vẫn còn vương lại vài cánh hoa Liên Kiều, cô ngồi lên xích đu, khẽ đong đưa thân mình, cái xích đu cũng đong đưa theo, cô rất hào hứng, mức độ đu đưa càng mạnh hơn, cái ghế xích

đu bay lên cao. Hứa Tự Tại nắm chặt dây xích đu, vừa đu đưa vừa cười, cái trò này vui hơn cả ngủ trưa ở nhà bà nội.

Trình Tử Chấn đang chơi đá bóng trên bãi cỏ của đại viện với mấy đứa bạn, trái bóng lướt qua cây anh đào đụng vào cây hòe trên hòn non bộ, Trình Tử Chấn vừa chạy đi nhặt bóng vừa oán trách Đường Vũ đá bóng cùi bắp. Trên chiếc xích đu của bên cạnh cây hòe già không biết từ bao giờ đã có nhiều hơn một người, Hứa Tự Tại đang ngồi trên xích đu đu qua đu lại, lại còn phát ra tiếng cười khanh khách. Con nhóc nào đây? Trình Tử Chấn khó hiểu, cậu là đại ca của đám trẻ con trong đại viện, con nít trong đây đứa nào cậu cũng biết hết, nhưng mà con nhóc trước mắt này cậu chưa gặp mặt bao giờ, con nhóc da trắng nõn trắng nà, đôi mắt to tròn, y như búp bê, mà lúc cười lộ lên còn có hai cái lúm đồng tiền, có phải là thiên sứ rút xuống nhân gian hay không? Trình Tử Chấn đi tới dưới cái xích đu, hỏi: “Ê, nhóc từ đâu tới đây?”

Hứa Tự Tại đang tự mình chơi rất hưng trí bưng bưng, nghe thấy Trình Tử Chấn hỏi cũng đâu thèm quan tâm, Trình Tử Chấn lại hỏi nữa, nhưng cô vẫn không đáp, “Cậu bị điếc à, không nghe thấy tôi nói gì hả? ” Trình Tử Chấn có chút tức giận, cậu là đại ca của cái đại viện này đó nha! Cả khu này, có đứa nào không nghe lời cậu chứ? Vậy mà hôm nay có người dám phớt lờ cậu?

“Ê, xuống đây, cái xích đu này là của tôi!” Cậu xông lên quát Hứa Tự Tại. Cô trợn trắng mắt với cậu một cái, người này quá kiêu ngạo đi, cô quyết định bơ cậu ta luôn.

Trình Tử Chấn cụng nẩy, con nhóc này rõ ràng là nghe được lời cậu nói, vậy mà dám không trả lời? Cậu bước tới ghì lấy dây xích đu, khiến cái xích đu từ từ dừng lại, “Cậu bị điếc à? Hay bị câm hả?” Trình Tử Chấn chỉ vào Hứa tự Tại mà nói. Hứa Tự Tại bị cậu chỉ vào theo bản năng mà ngửa ra sau, bỗng chốc bị ngã xuống đất.

Hứa Tự Tại đứng lên, nhìn thẳng nhóc trước mặt, cô không hiểu tại sao cô đang chơi vui vẻ, tự nhiên xuất hiện thằng nhóc này chạy tới phá đám? Xem ra trẻ con trong cái khu này toàn là ma cũ bắt nạt ma mới! Cô quyết định đi chỗ khác trong tòa đại viện này chơi.

Thấy biểu hiện của cô tỉnh bơ, Trình Tử Chấn thấy tò mò, sao con bé không khóc nhè? Nếu Vận Chấn bị người ta đẩy ngã xuống đất nhất định sẽ khóc toáng lên.

Ngay tại lúc Hứa Tự Tại xoay người muốn đi, Trình Tử Chấn đi lên kéo quần áo cô “Đứng lại, cậu là ai?” Hứa Tự Tại bị Trình Tử Chấn lôi kéo mạnh một cái liền đứng không vững, lại té xuống đất lần nữa. Cô cũng nóng lên rồi, nghĩ thầm, sao lại có người không nói đạo lý thế này, cô đã nhường lại cái xích đu rồi mà, vậy mà cậu vẫn đẩy ngã cô!

Hứa Tự Tại cướp lấy quả bóng trong tay Trình Tử Chấn, ném mạnh một cú vào đầu cậu, rồi tiếp tục lại ra sức đẩy ngã cậu, Trình Tử Chấn hoàn toàn không ngờ được cô bé gái này lại ra tay đánh cậu, nhất thời đờ người. Trình Tử Chấn có bao giờ chịu thiệt thòi vậy đâu, địa bàn này toàn là cậu đánh người ta, chứ làm gì có ai dám đụng tới cậu chứ? Trình Tử Chấn đứng lên, nhào tới Hứa Tự Tại.

Hai đứa con nít 5 tuổi lần đầu tiên đánh nhau, lại có thể giở ra nhiều trò ra phết. Theo tiết lộ của những người biết chuyện đã chứng kiến tận mắt, năm đó Trình Tử Chấn và Hứa Tự Tại đánh nhau, quả thực là giống như hai con mèo con còn chưa mọc đủ răng tấn công lẫn nhau, chiến tranh như vậy đúng là không thể tạo thành tính thực tế gây thương vong cho nhau được, nhưng đã kết thành thù hận, cũng bắt đầu dây dưa từ đó.

Ngày thứ 2 Hứa Tự Tại đến đại viện này cứ như vậy mà đánh nhau với Trình Tử Chấn một trận, trận này tuy là gian khổ cực kỳ, kết quả là Trình Tử Chấn giành được toàn thắng, nhưng Hứa Tự Tại cũng rất có thu hoạch, đó chính là cô đã hiểu rõ là cô và Trình Tử Chấn sinh ra đã có mệnh đã tương khắc nhau, từ nay về sau tên đại ca trong khu này cô phải kính nhi chí viễn a!

Sau đó Hứa Tự Tại bị nhân viên bảo vệ tuần tra của đại viện phát hiện, trực tiếp bị hộ tống về nhà, người nhân viên bảo vệ ấy miêu tả lại trận đánh giữa cô và Trình Tử Chấn cho bà nội cô nghe vô cùng sống động như thật.

“Cái gì? Cháu dám trốn ra ngoài, lại còn đánh nhau với tiểu Chấn nữa?”

Thấy bà nội nghiêm khắc tra hỏi, Hứa Tự Tại đành phải ngoan ngoãn thú nhận. “Đi, đi với bà đến xin lỗi

người ta, biết ngay cháu đến là sẽ đem rắc rối cho bà ngay, đúng là yêu tinh chuyên gây phiền phức mà.” Hứa Tự Tại bị bà nội túm cổ lôi đến nhà họ Trình.

Vợ chồng nhà họ Trình nhìn bà lão dẫn theo một cô bé xinh xắn trắng trẻo tới, nói rằng bởi vì cô bé đánh nhau với Tử Cháp, đều là do bà dạy dỗ không nghiêm, cho nên đặc biệt tới để xin lỗi. Vợ chồng hai người đều nghĩ hôm nay mặt trời mọc ở phía tây rồi, bình thường mỗi lần Tử Cháp đánh nhau với những đứa trẻ khác ở ngoài, toàn là bọn họ phải đi tới nhà người ta xin lỗi mà thôi.

“Không sao, không sao đâu bà ơi, đều là bọn trẻ con chơi đùa với nhau thôi!” Vợ chồng nhà họ Trình cư xử trên vấn đề xảy ra với con nít luôn khiêm tốn cẩn thận, không có biện pháp mà, cậu con quý tử của bọn họ quá nghịch ngợm rồi, thường xuyên gây ra không ít phiền phức lớn nhỏ cho bọn họ.

Tuy rằng sau đó bà nội cũng không có vì chuyện đánh nhau mà trách cứ cô nữa, nhưng Tự Tại vẫn cảm thấy uất ức. Cô ghi lại món nợ này dưới tên Trình Tử Cháp.

Sau đó, Hứa Tự Tại dưới sự dẫn dắt của ông bà nội, dần dần quen thuộc đường đường đi nước bước trong đại viện, bắt đầu chơi đùa điên cuồng. Đào đất, nghịch bùn, nặn tượng đất, chui vào bụi rậm bắt châu chấu, chơi trốn tìm...vv, chỉ là cô không còn chơi xích đu nữa.

Có lúc, dưới tán cây hòe già thấy hình dáng Trình Tử Cháp nhìn chòng chọc vào cái bàn xích đu kia, Hứa Tự Tại cảm thấy thật nản, cứ để cho cậu ta chơi quách cho rồi, cô lười so đo với cậu ta. Có một lần, Hứa Tự Tại nhìn thấy có một bạn gái khác đang chơi xích đu, Trình Tử Cháp không những không đuổi đi, mà còn đẩy giúp người ta nữa, khi cô bé ấy chơi vui vẻ còn lớn tiếng kêu: “Tử Cháp, đẩy mạnh hơn nữa đi!” Trình Tử Cháp vui vẻ làm theo. Xem ra cậu ta cũng chẳng phải chủ nhân của cái xích đu này, chỉ là nhìn cô không thuận mắt, thì không cho cô chơi mà thôi. Suy cho cùng, trong cái đại viện này, cô cũng chỉ là người mới không biết gì.

Nhưng mà thời gian dài sống ở đây lâu một chút, Hứa Tự Tại vẫn quen được một người bạn mới, đó là Ninh Hạo. Rất nhiều trò chơi của cô đều là chơi cùng Ninh Hạo. Cô hỏi Ninh Hạo: “Sao bạn không chơi đá bóng cùng với bọn Trình Tử Cháp?”

Ninh Hạo cười hề hề, trả lời bằng chất giọng trẻ con mềm mại: “Mình thích chơi với bạn hơn!”

Ninh Hạo nắm tay Hứa Tự Tại, giống y như nắm tay cô cháu nhỏ của mình vậy, vênh mặt ưỡn ngực, oai vô cùng.

Mấy đứa nhỏ trong đại viện thấy hai đứa chơi với nhau, thì bắt chước giọng điệu của Trình Tử Cháp nói: “Con trai chơi với con gái, mắc cỡ! Lêu lêu! Lêu lêu!” Nói xong còn nhổ nước bọt vào mặt hai người họ nữa. Lúc này, Ninh Hạo đứng ra, bảo vệ Hứa Tự Tại để cô ở sau người, hung hăng trợn mắt với Trình Tử Cháp, Trình Tử Cháp cũng không thêm để ý đến ánh mắt muốn phun lửa của Ninh Hạo, chỉ nhìn Hứa Tự Tại đang ở đằng sau lưng Ninh Hạo nhìn ngó lung tung phớt lờ sự giễu cợt của cậu, hoặc có thể nói vốn là cô không thêm để cậu vào mắt, Trình Tử Cháp muốn điên lên! Hận không thể đánh cho Hứa Tự Tại một trận nên thân, cái con bé không biết trời cao đất dày là gì, dám không để cậu, đại ca của đại viện này vào mắt.

Trình Tử Cháp thề, nhất định sẽ khiến cho Hứa Tự Tại phải khuất phục mình!

Trường mẫu giáo nằm trong đại viện tọa ở phía đông nam, nhà Ninh Hạo ở phía tây bắc, Hứa Tự Tại sống cùng ông bà ở phía đông bắc, mỗi ngày Ninh Hạo đều đi qua một con phố để được cùng đến trường với Hứa Tự Tại, đám trẻ con trong đại viện đi học mẫu giáo thường không cần phải có phụ huynh đi theo, thứ nhất là vì trường gần nhà, thứ hai là vì trong ngoài đại viện đều có nhân viên bảo vệ, đám trẻ con đều có bảo vệ coi chừng, nhân tố an toàn hầu như không cần phải suy nghĩ tới.

Ninh Hạo và Hứa Tự Tại cùng nhau đến trường, vừa vặn đụng phải Trình Tử Cháp vừa bước ra khỏi nhà, ba đứa trẻ chạm mặt nhau, ai cũng không chào hỏi ai câu nào, bầu không khí thật có chút xấu hổ.

Hứa Tự Tại ra dấu cho Ninh Hạo ý bảo đi nhanh lên một chút, Ninh Hạo kéo tay cô rồi chạy. Trình Tử Cháp cảm thấy khó hiểu, sao hai đứa này nhìn thấy cậu lại tự dưng bỏ chạy? Cậu hét lên với Hứa Tự Tại: “Bí đao lùn, đừng chạy, chạy nữa là tao đánh mày!”. “Bí đao lùn” chính là ngoại hiệu mà Trình Tử Cháp đặt cho Hứa Tự Tại, bởi vì cậu thấy Hứa Tự Tại mập mập lùn lùn, lại còn rất trắng, y như ruột quả bí đao ấy, vì vậy mới đặt cho cô ngoại hiệu này

Hứa Tự Tại tuyệt không thêm quan tâm đến cậu, tiếp tục chạy với Ninh Hạo, Trình Tử Chấn nóng nảy, quả bí đao này từ trước tới nay chưa hề nghe lời cậu nói, hôm nay không dạy dỗ cậu một chút là không được.

Trình Tử Chấn ra hết sức đuổi theo, chặn đường hai người phía trước lại, “Còn chạy nữa là tao đánh!” Cậu chỉ vào mặt Hứa Tự Tại nói.

Hứa Tự Tại bĩu môi, “Dám không?” Giọng nói không lớn, nhàn nhã thờ ơ, nhưng đầy uy hiếp.

Trình Tử Chấn tức giận, “Sao không dám?” Kì thật cậu cũng không muốn ra tay đánh người, chỉ muốn hù dọa Hứa Tự Tại với Ninh Hạo, nhưng giờ người ta cho rằng cậu không dám, cậu mà không đánh thật thì có vẻ như hèn nhát. Cậu ra sức gỡ tay Ninh Hạo ra, kéo Hứa Tự Tại qua định đánh, nhưng chỉ trong nháy mắt, Trình Tử Chấn cảm thấy nửa cánh tay của bản thân như sắp đứt xuống, thì ra Hứa Tự Tại thừa dịp cậu không chú ý, cần pháp một phát vào tay trái của cậu, cậu đau đến nỗi như bị dao cắt thịt, liên tục hít mấy ngụm khí lạnh.

“Mày, mẹ nó, mày cầm tinh con chó à, lại còn cắn người!” Trình Tử Chấn đánh giá sai năng lực của kẻ địch, không nghĩ tới Hứa Tự Tại cũng sẽ phản kích

Ninh Hạo thấy Hứa Tự Tại cắn Trình Tử Chấn với cái biểu tình vô tội đến cực điểm, giống như Trình Tử Chấn tự mình đưa tay đến miệng Tự Tại, cô chỉ là cực kì không tình nguyện động đậy răng vạy.

Hứa Tự Tại nhe nguyên hàm răng trắng đều đặn ra, chờ Trình Tử Chấn nổi khùng lên, nhưng Trình Tử Chấn chỉ nắm tóc và ra sức trừng mắt cô.

Ninh Hạo thấy Hứa Tự Tại tạm thời chiếm tiện nghi, cũng không ham chiến tiếp, liền kéo cô tiếp tục chạy về hướng trường mẫu giáo, cậu sợ một hồi nữa mấy đứa trẻ khác trong đại viện đi qua nhìn thấy sẽ báo thù họ Trình Tử Chấn.

Trình Tử Chấn ở phía sau bọn họ tức tối nói: “Hứa Tự Tại, tao sẽ nhớ kĩ mày!”

Nghe thấy Trình Tử Chấn nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp, Hứa Tự Tại rùng mình một cái, chuyện Trình Tử Chấn không nói đạo lí cô đã được lãnh giáo qua rồi, đối đầu với cậu ta, những ngày tháng sau này của cô nhất định sẽ thê thảm.

2. Chương 2

Chương 2: Thời kì mộng muội (thượng)

Từ sau sự kiện cắn người phát sinh, Hứa Tự Tại càng hạ quyết tâm, từ nay về sau nhất định không tới gần Trình Tử Chấn nửa bước, tốt nhất là đến chết không dính dáng gì tới nhau. Nhưng sự thật là tàn khốc, quá tàn khốc đi! Cô và Trình Tử Chấn học chung trường tiểu học, càng khéo hơn là hai người lại còn học chung lớp.

Cô vốn hi vọng có thể được học chung lớp với Ninh Hạo, như vậy còn có thể có được một chỗ dựa vững chắc. Thế nhưng trời không chiều lòng người, Ninh Hạo bị phân tới lớp khác, số mệnh của cô thật khổ mà, cả cái trường học to lớn như thế, cô chỉ có mỗi Ninh Hạo là bạn, mà kẻ thù thì lại không ít, tất cả trẻ con trong đại viện đều học cùng một trường tiểu học, đa số bọn chúng đều nghe lời Trình Tử Chấn, Trình Tử Chấn đã sớm căn dặn bọn chúng không được để yên cho cô và Ninh Hạo, cho nên tụi con nít trong đại viện cứ học xong là đi bắt nạt bọn cô, đúng là tiếp tay cho giặc mà!

Mỗi lần đi học hay tan học, Hứa Tự Tại và Ninh Hạo đều đi đường vòng, chỉ sợ Trình Tử Chấn và bọn đàn em của cậu ta chặn đường họ. Mỗi lần Trình Tử Chấn đều đe dọa cô với khí thế hung hãn, mặc dù cho tới giờ chưa chính thức đánh nhau, nhưng Hứa Tự Tại vẫn cảm thấy sợ hãi!

Hôm nay xếp chỗ ngồi, cô giáo kêu các em học sinh xếp thành một hàng bên ngoài lớp, nam sinh một hàng, nữ sinh một hàng, cô giao lần lượt kêu một nam một nữ vào, ngồi cùng một bàn, Hứa Tự Tại cắn móng tay, trong đầu tính toán cách để có thể ngồi xa Trình Tử Chấn, cô không muốn ngồi cùng bàn với cậu ta.

Trình Tử Chấn nhìn Hứa Tự Tại như con lo Choi đứng trong hàng, rất muốn biết trong đầu con nhóc đó đang có mưu mô gì, lúc này, Quan Mỹ Vân gọi cậu “Tử Chấn, chúng ta ngồi cùng một bàn được không?” Trình Tử Chấn ngẩn người, dường như hiểu được, ban này Hứa Tự Tại đứng trong hàng đối tới đối lui, nhất định là không muốn được xếp cùng bàn với cậu.

“Không được, tớ muốn ngồi chung bàn với Hứa Tự Tại!” Trình Tử Chấn cố tình nói. Hứa Tự Tại nghe thấy, nghiêng chặt hàm răng trắng sáng lườm cậu một cái.

“Tổ tiếp theo, Hứa Tự Tại, Phan Trác Vân” cô giáo gọi tên. Phan Trác Vân cũng ở trong đại viện, bình thường hay chơi với Trình Tử Chấn, nhưng tên nhóc này rất nhát gan. Nghe thấy cô giáo gọi cậu và Hứa Tự Tại thì “Oe oe” một tiếng gào khóc lên, cô giáo vội hỏi làm sao vậy, “Hứa Tự Tại cậu ấy cắn người, em muốn ngồi với bạn Mỹ Vân cơ!” Cậu nhóc cất giọng còn hôi mùi sữa lên nói.

“Ai muốn ngồi cùng bàn với Hứa Tự Tại?” Cô giáo hỏi, Trình Tử Chấn giơ tay lên thật cao, “Em, em muốn!” Trình Tử Chấn nhìn về mặt khóc không ra nước mắt của Hứa Tự Tại, trong lòng sung sướng vô cùng.

Hứa Tự Tại không hề để ý tới trình Tử Chấn, cô chống đầu suy nghĩ, sao mình lại xui xẻo vậy không biết nữa, đang yên đang lành bị xếp chung với tên bá vương kia, haizzz, Tự Tại đáng thương à, sau này mày phải thật cẩn thận ở khắp mọi nơi nha!

Chung bàn có nghĩa là xài chung một cái bàn học, hai người tiếp xúc với nhau nhiều hơn, có một số việc khó lòng phòng bị được!

Sáng sớm, mí mắt Hứa Tự Tại nháy liên tục, bà nội nói không có việc gì mà mí mắt cứ nháy lên thì không phải là điềm tốt, Hứa Tự Tại cố nháy mắt vài lần, trong miệng không ngừng lẩm bẩm “Thượng đế, Bò Tát, chư vị thần tiên phù hộ!”

Nhưng mà niệm cả buổi cũng không nhận được sự che chở phù hộ.

Buổi sáng lúc cô giáo kiểm tra bài tập, Hứa Tự Tại phát hiện cuốn vở bài tập của mình đã không cánh mà bay, hồi sớm còn thấy, sao thoát một cái là đã không thấy tăm hơi đâu rồi?

Hứa Tự Tại đổ dồn ánh mắt về cậu bạn cùng bàn là Trình Tử Chấn kia, không phải là cái tên nhảm chán này đó chứ, lần trước cậu ta giấu đi cục tẩy của cô làm hại trên vở bài tập của cô bị vẽ nhiều vết đen, bị cô giáo mắng ột trận, cô giáo nói “Hứa Tự Tại em là một cô bé xinh xắn, ngăn nắp mà sao viết chữ lại nhếch nhác quá vậy? Còn không biết dùng cục tẩy để tẩy đi những chữ viết sai à?” Hứa Tự Tại dù muốn biện bạch cũng chẳng biết nói gì.

Trình Tử Chấn thấy Hứa Tự Tại đang nhìn ngó cậu, vô lại hỏi: “Nhìn tôi làm gì?” Hứa Tự Tại rất ít khi nói chuyện với cái tên khiến cô chán ghét này, vả lại cô cũng hơi sợ cậu ta, trừ khi không thể làm khác được, “Cậu giấu cuốn vở bài tập của tôi ở chỗ nào hả?” Hứa Tự Tại hỏi.

“Vở bài tập gì? Cuốn bọc bì màu xanh da trời hồi sáng hả?” Trình Tử Chấn trưng ra cái bản mặt bông dưng hiểu ra: “Hồi sáng tôi quá mót, đi vệ sinh lại không có giấy, nên lấy cái đó xài tạm! Còn dư lại quên cầm về trả lại cho cậu, đợi lát nữa hết giờ học tôi đi lấy về cho!” Hứa Tự Tại nắm chặt bàn tay, tập hợp sức lực, vung quyền về phía khuôn mặt tuấn tú của Trình Tử Chấn, Trình Tử Chấn theo bản năng né tránh, tay Hứa Tự Tại đập xuống cạnh bàn, liền rách một mảng da, máu chảy xuống dọc theo các ngón tay. Phan Trác Vân và Quan Mỹ Vân ngồi phía sau lập tức đi méc cô giáo: “Thưa cô, Hứa Tự Tại đánh bạn, tự làm tay mình bị thương nữa cơ!”. Không hổ là đám chân chó của Trình Tử Chấn, đến lúc này còn giậu đổ bìm leo nữa. Hứa Tự Tại cũng lười so đo với hai đứa nó.

Cô giáo đang kiểm tra bài tập được một nửa thì vội vàng dừng lại, đưa Hứa Tự Tại tới phòng y tế băng bó vết thương, “Sao thế? Sao lại đánh bạn?” Cô giáo vừa đi vừa hỏi, Hứa Tự Tại vẫn không chịu lên tiếng, chỉ nói do mình không cẩn thận mà thôi. Cô không muốn để cô giáo biết cô với Trình Tử Chấn có hiềm khích. Từ đó có thể thấy được tâm tư thâm trầm và sự chững chạc của Hứa Tự Tại đã được manh nha dưỡng thành từ lúc nhỏ.

Lúc về lớp học, Hứa Tự Tại thấy cuốn vở bài tập của mình còn nguyên vẹn ở trên bàn, Quan Mỹ Vân nhỏ giọng nói: “Tớ cầm vở của cậu, quên trả lại”. Hứa Tự Tại cũng không để ý tới cô bạn, Trình Tử Chấn thấy tay Tự Tại được dùng băng gạc băng lại thì hỏi “Đau lắm đúng không?”.

Nhìn cái bộ dạng vui sướng khi người gắp họa của cậu, Hứa Tự Tại chỉ liếc cậu một cái, trong lòng thầm nói “Liên quan khỉ gì đến cậu, đừng có mà mè oai khóc chuột!”

Tan học, Trình Tử Chấn nói “Đáng đời chưa, đánh người không được lại tự đánh vào tay mình, cuốn tôi cầm cặp sách hộ không? Bí đao lùn.”. Hứa Tự Tại không để ý đến cậu, một tay xách cặp đứng ở cổng trường đợi Ninh Hạo, Trình Tử Chấn nhìn thấy Ninh Hạo từ xa xa chạy tới, đỡ lấy cặp của Hứa Tự Tại vác lên vai mình, lại nâng tay cô lên lật qua lật lại nhìn mấy lần, rồi hai người họ mới cùng nhau đi về nhà.

Đám trẻ con trong đại viện đi phía sau Trình Tử Chấn, cả đám tụ tập lại đi đường khác về nhà.

Hứa Tự Tại đã mấy lần xin cô giáo đổi chỗ nhưng cô giáo không cho, “ Em với Trình Tử Chấn ngồi cùng bàn rất tốt mà, hai đứa cũng ở chung một đại viện, quen thuộc lẫn nhau, Trình Tử Chấn học giỏi, lại là lớp trưởng, có thể giúp em tiến bộ trong học tập!”

Hứa Tự Tại thực hết cách! Sau vài lần xếp lại chỗ ngồi, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của bạn học Trình Tử Chấn, bọn họ cuối cùng vẫn phải là bạn cùng bàn kiêm “chiến hữu”.

Hứa Tự Tại thấy rằng, càng lớn, bản tính xấu xa của Trình Tử Chấn càng ngày càng biểu hiện rõ ràng, bản lĩnh quái và chính người của cậu ta cũng dần dần được nâng cao.

Hứa Tự Tại không phải là người nhất gan, nhưng ai cũng có nhược điểm đúng không? Nhược điểm của Hứa Tự Tại chính là sợ con rết, nhìn thấy loại trùng quái gở đó với thân dài nhỏ, đen thui, nhiều chân kia là Hứa Tự Tại cảm thấy khó chịu.

Giờ nghỉ giữa tiết, Ninh Hạo đến đưa đồ ăn cho Hứa Tự Tại, Hứa Tự Tại mở cái hộp nhỏ ra, mùi vị thơm ngon, đúng là chocolate nhập khẩu cao cấp. Vào thời đó, chocolate nhập khẩu của Ý không có bán, chỉ có đám trẻ con ở trong đại viện mới có may mắn được ăn, một phần là do các lãnh đạo xuất ngoại xách tay về, một phần là do người thân bạn bè ở nước ngoài gửi về, người thường dù có tiền cũng không mua được mấy thứ này.

Hứa Tự Tại dùng tay bẻ một miếng nhỏ bỏ vào miệng, nhất thời cảm thấy miệng đầy hương vị, ngọt ngào, trơn tuột, giống như có một dòng suối mát hạnh phúc thấm vào tận trong lòng, “Mùi vị này quá tuyệt rồi!”. Hứa Tự Tại đưa ngón tay lên miệng, liếm đi chocolate còn dính trên tay, rồi lại bẻ một miếng nhỏ nữa đưa tới miệng Ninh Hạo, “Ăn thử xem!”, nói xong, lại đưa ngón tay lên miệng liếm.

“Chắc chắn, không biết giữ gìn vệ sinh, trên tay dính nước miếng của người khác mà cũng đưa lên miệng liếm được.” Thấy Trình Tử Chấn đứng bên cạnh, còn nói những lời châm chọc nữa, Hứa Tự Tại và Ninh Hạo đều tức tối nhìn cậu, Ninh Hạo nói: “Có vệ sinh hay không cậu quản được hả!” Nói xong thì quay qua nói với Hứa Tự Tại “Sắp vào học rồi, tớ quay về lớp nhé!” Hứa Tự Tại gật đầu.

Hứa Tự Tại luôn thêm để tâm tới Trình Tử Chấn nói gì, làm gì, thậm chí nhìn từ xa thấy cậu ta là cô đã vòng đường khác mà đi, cô không muốn chính diện giao đấu với cậu ta.

Cô cất nửa hộp chocolate còn lại đặt vào ngăn kéo bàn học, bắt đầu chuẩn bị học.

Cô giáo lên lớp rồi, Hứa Tự Tại đã bắt đầu mở tập ra viết tên đề bài của tiết học tới.

Trình Tử Chấn vốn muốn tìm Hứa Tự Tại nói chuyện, định hỏi cô hồi ra chơi bị nói là mất vệ sinh thì có giận không? Nhưng thấy Hứa Tự Tại hình như không thêm để ý tới cậu, nên quay qua nói chuyện với Quan Mỹ Vân.

Hứa Tự Tại không biết bọn họ lải nhải rốt cuộc là nói cái gì? Thấy Trình Tử Chấn cho tay vào ngăn bàn lấy ra một cái lọ đưa cho Quan Mỹ Vân xem, “Cậu gạt người ta, bên trong không có con rết!” Quan Mỹ Vân nhẹ giọng nói.

“Thật đó, tớ thực sự đã bắt nguyên một con rết to bỏ vào trong đó, hay là bị bỏ đi mất rồi. Lần sau tớ lại bắt một con cho cậu xem nhé!” Trình Tử Chấn lấy lại cái lọ rồi tiếp tục nói chuyện ồn ào với Quan Mỹ Vân.

Hứa Tự Tại vừa làm bài vừa nhớ lại hương vị chocolate ngọt ngào, tay không nhịn được thò vào ngăn bàn, cẩn thận mở cái hộp ra, con rết to đang đang bò qua bò lại trên thanh chocolate làm cô sợ hết hồn, cô thét lên một tiếng sợ hãi, ném cả cái hộp chocolate xuống đất. Hứa Tự Tại đột nhiên thét chói tai làm ấy đứa học trò xung quanh cũng hoảng sợ theo.

“Làm sao vậy, quỷ kêu gì thế hả, ầm ỉ muốn chết!” Trình Tử Cháp xoa xoa lỗ tai, cậu ngồi gần chỗ Hứa Tự Tại nhất, nên bị ảnh hưởng mạnh nhất. Tim Hứa Tự Tại đập thành thịch, mặt trắng bệch, toàn thân không ngừng run rẩy, “Khó ư, ai bỏ rết vào bàn tôi hả?” Cô lạnh lùng hỏi.

Trình Tử Cháp nở nụ cười, “Không phải chỉ là con rết thôi sao? Có cần phải thét lên thế không hả, tôi thả đó, thì sao?”

Hứa Tự Tại cắn chặt môi, hung hăng trừng mắt với Trình Tử Cháp.

Trình Tử Cháp lần đầu tiên phát hiện Hứa Tự Tại có một đôi mắt thật sáng rực, nhất là lúc tức giận ánh mắt cô phát ra những tia sáng màu bạc, cũng chỉ có lúc tức giận thì đôi mắt này mới nhìn không chớp mắt vào cậu. Nhưng rất nhanh, ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt ấy nhanh chóng tối đi, “Cậu là đồ ma quỷ ác độc, thượng đế sẽ trừng phạt cậu cho xem!” Hứa Tự Tại nhẹ giọng nói, nói xong không thèm nhìn cậu nữa.

Trình Tử Cháp thà rằng Hứa Tự Tại công kích cậu, cũng không muốn chiến tranh lạnh thế này, cậu không muốn bị cô coi thường. Cậu tóm lấy tóc Hứa Tự Tại, để cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, “Tôi chính là ma quỷ đó, thì sao? Tôi chính là muốn bám theo cậu đó, sao nào? Cậu làm gì được hả? Cậu làm gì được tôi?”

Hứa Tự Tại thủy chung nhắm mắt bịt mắt cậu, mặc cho cậu càn quấy! Bởi vì cô biết, nếu đánh giáp lá cà thì cô không thể chiếm được thế thượng phong, nếu như phốt lờ cậu ta thì không lâu sau, cậu ta sẽ ngừng công kích thôi.

Thật ra cô không phải không muốn phản kháng, mà là cô không có khả năng, cô phải đợi thời cơ, xoay chuyển tình thế.

Hứa Tự Tại luôn sống qua ngày dưới sự chèn ép của Trình Tử Cháp, cậu ta nghĩ ra rất nhiều chiêu bắt nạt cô, ví như bỏ đầy một hộp bụi phấn vào hộp bút cô, đem con chim sẻ đã bị vặt trụi lông thả vào ngăn bàn của cô, lúc đứng lên chào cô giáo thì kéo cái ghế của cô ra chỗ khác, làm cô ngồi hụt,...

Mỗi lần Hứa Tự Tại đều không đặc biệt để tâm, cô không nói lời nào, chỉ hờ hững nhìn cậu, điều này càng kích thích bản tính thị huyết của cậu, cậu muốn Hứa Tự Tại có chút phản ứng, cậu muốn Hứa Tự Tại phải chú ý tới cậu, cho nên cậu càng bắt nạt cô thậm tệ hơn. Cậu càng như vậy, Hứa Tự Tại càng trầm mặc, thậm chí có lúc không thèm nhìn cậu dù chỉ một ánh mắt.

Cuộc chiến tranh lạnh giữa Hứa Tự Tại và Trình Tử Cháp im ắng không khói thuốc súng đã bắt đầu.

Vài năm trôi qua rồi, Hứa Tự Tại đã quen với hoàn cảnh sống trong đại viện, buổi tối mùa hè, cô rất thích ra ngoài dạo chơi, đặc biệt là ngồi một lúc dưới tán cây hòe già, trên cây vẫn còn cái xích đu cũ kỹ, lúc có làn gió nhẹ thoảng thổi qua, dây xích đu phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, hấp dẫn sự chú ý của Tự Tại, cô từ nhỏ đã thích ngồi trên chiếc xích đu, đu mình lên điểm cao nhất, cứ như vậy theo nhịp của xích đu một trước một sau, có thể khiến cô bỏ lại tất cả những chuyện không vui ở phía sau. Thế nhưng Trình Tử Cháp đã tước đoạt lấy loại hạnh phúc này của cô.

Hứa Tự Tại dựa lên cây hòe già, suy nghĩ đến xuất thần, không chú ý tới một người đang đứng phía sau, “Có muốn chơi xích đu không? Tôi đẩy cho cậu nhé.” Hứa Tự Tại quay lại thì thấy Trình Tử Cháp đang cười như không cười nhìn cô, xoay người muốn đi, lại bị cậu giữ lại, “Sợ tôi dùng cái bàn xích đu này mưu sát cậu à?”

Hứa Tự Tại lạnh lùng hừ một tiếng, vốn không định để ý tới cậu, xa xa thấy Ninh Hạo đi tới, cô gọi “Ninh Hạo, tớ ở đây này!”. Ninh Hạo nghe thấy liền đi qua, “Tìm cậu này giờ, thì ra là ở đây à! Đi, đi xem phim đi, vừa rồi Vương bí thư tặng tớ hai vé xem “Lôi Vũ”, cậu không phải vẫn luôn muốn xem sao, một lát nữa là bắt đầu rồi đấy.” Ninh Hạo kéo tay Hứa Tự Tại đi về hướng đến rạp chiếu bóng.

Trình Tử Cháp đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng bọn họ, từ nhỏ Ninh Hạo đã thích nắm tay Hứa Tự Tại, bây giờ vẫn vậy. Đột nhiên Trình Tử Cháp cảm thấy trong lòng chua loét.

Ninh Hạo nhìn vẻ mặt say mê của Hứa Tự Tại khi xem phim, nhin không được muốn cười, khi cô chuyên tâm vào việc gì đó, thì như một con mèo con ngoan ngoãn, cực kì đáng yêu. Nếu như có thể ở bên cô mãi mãi thì tốt biết bao! Nhưng mà,... nghĩ tới đây, Ninh Hạo cảm thấy có chút rù, nghe ba mẹ nói, sang năm ba mẹ sẽ quay về Thâm Quyển làm việc, đến lúc đó cậu sẽ phải rời khỏi đại viện, đến Thâm Quyển học.

Lớp 6 là năm học đau khổ nhất của Hứa Tự Tại, bởi vì người bạn duy nhất của cô trong đại viện là Ninh Hạo đã chuyển đến Thâm Quyển rồi. Trước khi đi, Ninh Hạo đã đập ống heo nhỏ bé của mình, lấy tiền bên trong mua một món quà tặng cho Hứa Tự Tại, một chiếc kim cài hoa mai rất đẹp, Hứa Tự Tại đeo lên trước ngực đi ra ga tàu hỏa tiễn Ninh Hạo, sau khi trở về, Hứa Tự Tại gỡ ra cất vào trong ngăn tủ đầu giường, cô muốn cất kỹ tình bạn đẹp để thời thơ ấu giữa cô và Ninh Hạo, đoạn tình cảm thuần khiết và tốt đẹp nhất này.

Ninh Hạo đi rồi, Hứa Tự Tại bắt đầu một mình đến trường, tan học, thỉnh thoảng cũng có mấy bạn trong đại viện đi cùng cô, nhưng đa phần là ai đi đường nấy, lúc đi cùng cũng không trao đổi gì nhiều. Trình Tử Chấn cả ngày cười cô mặc chứng tự kỉ, cô chỉ thỉnh thoảng nghiêm khắc nhìn cậu một cái, dùng mắt cảnh cáo cậu im miệng!

Lúc chuyển cấp từ tiểu học lên trung học, các bạn học đều đã lựa chọn các trường tốt, Trình Tử Chấn được tuyển thẳng lên trường trung học thuộc đại học R, Hứa Tự Tại cũng được tuyển thẳng trong phạm vi đó, nhưng cô đã từ chối, cô nói với cô giáo là muốn tham gia thi.

Sau khi cuộc thi kết thúc, Hứa Tự Tại thở phào nhẹ nhõm.

Kì nghỉ hè đến, đại viện tổ chức cho bọn trẻ đi trại hè, nghĩ tới việc bọn Trình Tử Chấn cũng đi, Hứa Tự Tại cảm thấy thật vô vị, cô mới không muốn chơi chung với Trình Tử Chấn đâu! Với lại bọn trẻ trong đại viện thì đã đối địch với cô từ nhỏ, khẳng định là chơi không hợp cạ được.

Buổi tối về đến nhà, bà nội nói với cô, thời gian nghỉ hè bà và ông nội muốn đi điều dưỡng, sợ khoảng thời gian này không có ai chăm sóc cô, vì vậy đã báo danh cho cô tham gia trại hè rồi, Hứa Tự Tại khóc không ra nước mắt.

Tuyến xe của trại hè đang đậu ở trước cổng đại viện, đám trẻ con ai cũng vui vẻ bước lên xe, chỉ có Hứa Tự Tại còn đang lè mề ở dưới, hi vọng huấn luyện viên trại hè đừng có điểm danh, vậy thì cô có thể không cần phải đi rồi.

Nhưng mắt Trình Tử Chấn lại rất tinh, nhìn một mắt là thấy Hứa Tự Tại vẫn còn đứng bên ngoài, thì hô to: “Hứa Tự Tại, mau lên xe, xe chạy bây giờ đây!”

Hứa Tự Tại trừng cậu một cái, thầm nghĩ “Không có việc gì thì tự dưng gọi to thế làm gì? Đi cái trại hè này còn không phải là bị mấy người ngược đãi sao?”

Trên chiếc xe có trên dưới 30 đứa trẻ, Hứa Tự Tại chọn một chỗ ngồi khuất phía sau mà không ai để ý ngồi xuống, cái trại hè này đã đi rồi, mặc dù là không muốn cũng phải đi, cho nên vực dậy tinh thần đi nào, nếu Trình Tử Chấn lại đến kiểm chuyện với mình, hắc hắc, vậy thì cô sẽ không khách khí nữa, dù sao sau trại hè này sẽ mỗi người một ngã rồi, sau này sẽ không học cùng trường, cũng không sợ nị cậu ta trả thù nữa. Hứa Tự Tại giống như một kẻ ngốc khát khao một cuộc sống hạnh phúc không có Trình Tử Chấn ở trường mới.

3. Chương 3

Chương 3: Thời kì mông muội (hạ)

Khi chiếc xe lăn bánh xuất phát, Hứa Tự Tại đã đi gặp Chu Công mất tiêu rồi, mơ mơ màng màng cảm thấy có người ngồi cạnh mình, cô khẽ giật mình rồi nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Trình Tử Chấn cảm thấy khi Hứa Tự Tại ngủ giống như khi gấu ăn mật vậy, vốn cậu muốn qua đây ngồi tám với cô, muốn hỏi cô làm bài thi ra sao? Nhưng bây giờ nhìn cô say giấc nồng, cậu cũng không muốn đánh thức cô dậy, thôi thì cứ đợi cô tỉnh rồi hỏi sau cũng được.

Quan Mỹ Vân thấy Trình Tử Chấn ngồi ở dãy đằng sau cũng đi theo qua đó ngồi luôn, nói chuyện liến thoắng không ngừng với Trình Tử Chấn, lúc thì nói mấy chuyện thú vị trong lớp, lúc thì nói về những tin sốt dẻo trong đại viện, Trình Tử Chấn bị cô chọc cho cười không ngớt miệng.

Trình Vận Chắp đi qua chỗ anh trai đòi uống nước, nhìn thấy bình nước của mình đã bị Quan Mỹ Vân uống hết hơn phân nửa thì túm lấy Trình Tử Chắp khóc toáng lên, vừa khóc vừa nói: “Anh trả nước lại cho em.”. Vận Chắp khóc lên vô cùng có khí thế, Trình Tử Chắp vẫn luôn cho rằng bản lĩnh khóc của cô em gái mình luôn khiến trời đất phải rung chuyển, quỷ khóc thần sầu, Vận Chắp cứ khóc liên tục, gây ồn ào tới giấc ngủ của Hứa Tự Tại, ngay cả huấn luyện viên đi qua đó dỗ dành cũng không có chút tác dụng nào.

Hứa Tự Tại nghĩ, Trình Tử Chắp đúng là có thù với cô, cố ý tới phá mộng đẹp của cô.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng khóc đến đáng thương của cô bé gái kia, Hứa Tự Tại vội cầm lấy khăn tay lau nước mắt cho cô bé, vừa lau vừa hỏi: “Em làm sao vậy?”

Hứa Tự Tại và Vận Chắp cũng không quen thân, chỉ biết cô bé là em gái của Trình Tử Chắp.

Vận Chắp chỉ vào bình nước mà Quan Mỹ Vân đang ôm trước ngực, vừa lau nước mắt vừa méc: “Chị ta uống hết nước của em!”

Hứa Tự Tại thở hắt ra, thầm nghĩ “Mình còn tưởng là cô ta mưu sát ba mẹ con bé chứ!”

Hứa Tự Tại lấy ra bình nước của mình, cái bình có hình chú gấu trúc rất tinh xảo, đưa cho Trình Vận Chắp, “Em uống cái của chị đi, nước ô mai ướp lạnh, ngon lắm đó.”

Vận Chắp nhìn Tự Tại, rồi lại quay sang nhìn anh trai mình và Quan Mỹ Vân, sau đó mới cầm lấy bình nước của Tự Tại, rồi cuộc cũng nín khóc.

Đuổi khéo Vận Chắp đi rồi, Hứa Tự Tại lại bắt đầu mệt mỏi muốn ngủ, đồng thời không đếm xỉa gì tới Trình Tử Chắp và Quan Mỹ Vân đang nói chuyện bên cạnh. Trình Tử Chắp thấy cô muốn ngủ tiếp, dùng cùi chỏ huých vào cô, “Này, cậu là heo hả? Ham ngủ quá vậy.”

Hứa Tự Tại ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên, chỉ động đậy môi nói, “Ồn ào quá.” Nói xong quay đầu sang hướng khác ngủ tiếp, Trình Tử Chắp bó tay, nói với Quan Mỹ Vân: “Chúng mình cũng nghỉ ngơi chút đi, tới Diên Khánh phải mất một tiếng đồng hồ nữa!”

Trình Tử Chắp ngủ cũng không ngon, lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy có thứ gì đó đè lên vai mình, cậu cử động một cái, vật kia cũng động đậy theo, lại còn đè nặng hơn, Trình Tử Chắp muốn thức đẩy thứ kia ra chỗ khác, mở mắt ra thì lại càng sợ hãi hơn, làm gì có đồ vật nào? Là đầu của Hứa Tự Tại, khi cô ngủ quên mất đề phòng, đã đè lên biên giới của kẻ thù, bây giờ chỉ cần quân địch có chút hành động, Hứa Tự Tại sẽ không tránh nổi bị thương, ha ha, Trình Tử Chắp trong lòng đắc ý! Hứa Tự Tại cậu lại rơi vào tay tôi rồi!

Mặc dù đắc ý, nhưng Trình Tử Chắp cũng không có hành động. Chỉ mặc cho Hứa Tự Tại dựa vào.

Hứa Tự Tại mơ một giấc mơ rất đẹp, mơ thấy cô và Ninh Hạo thi đậu vào cùng một trường trung học, đồng thời còn chung lớp, lúc lên lớp Ninh Hạo giúp cô chép bài, lúc tan học hai người chia sẻ với nhau mùi vị tuyệt vời của chocolate và kem, miệng Hứa Tự Tại chảy nước miếng cười ngốc nghếch, “Ninh Hạo, ở bên cậu thật tốt!”

Trình Tử Chắp nghe được cô nói mơ, miệng gọi tên Ninh Hạo. Lấy tay vỗ lên mặt cô, “Ninh cái đầu cậu đấy, mau dậy đi, nước miếng của cậu chảy xuống vai tôi rồi này!”

Bị cậu vỗ như vậy làm cho Hứa Tự Tại tỉnh lại, trước mặt làm gì có bóng dáng của Ninh Hạo, rõ ràng là chỉ có bản mặt đáng ghét của Trình Tử Chắp kia. Hứa Tự Tại bực bội, trừng mắt hỏi Trình Tử Chắp, “Cậu vỗ mặt tôi chi hả?”

Trình Tử Chắp thấy từng vệt hồng xuất hiện trên mặt Hứa Tự Tại do đè lên vai cậu mà ra, giống như một bà cụ non, nhin không được bật cười lên, ra dấu bằng tay cho cô, “Cậu đi soi gương đi, sắp biến thành trái bí già rồi kìa!”

Hứa Tự Tại sờ mặt mình, âm thầm hỏi thăm tám đời tổ tông nhà Trình Tử Chắp.

Đích đến của trại hè rất nhanh đã tới, một vùng phụ cận trụ sở pháo binh ở Diên Khánh thuộc thủ đô Bắc Kinh, bọn nhỏ sau khi xây dựng cơ sở tạm thời thì lộ ra vẻ hưng phấn vô cùng, dưới sự chỉ đạo của Trình Tử Chắp, không người nào bằng lòng dùng chung một cái lều với Hứa Tự Tại, Hứa Tự Tại cũng vui vẻ vì

được yên thân, cô muốn chết đi được ở riêng một cái lều ấy chứ! Nhưng Vận Cháp lại là một cô bé có nghĩa khí, “Em muốn ở chung với chị Tự Tại!”

Mọi người sắp xếp xong chỗ ở, thì bắt đầu phân tổ hoạt động, Trình Tử Cháp dẫn theo Phàn Trác Vân, Hứa Tự Tại chờ đám trẻ lớn tuổi hơn đi nhặt nhánh cây về chuẩn bị đốt lửa trại, Quan Mỹ Vân thì dẫn theo một đám trẻ con nhỏ tuổi hơn chút lấy đồ ăn ra bày biện, một tổ khác do học sinh trung học tham gia, bọn họ giúp đỡ huấn luyện viên làm tốt công tác quản lý.

Trình Tử Cháp phát hiện nơi này mặc dù hoang vu, nhưng cảnh sắc thật đúng là không tẻ, trời xanh mây trắng, cây lá xanh biếc, thảm cỏ xanh tươi, các loại hoa đại đủ màu sắc, nghiêm nhiên trở thành một công viên tự nhiên vô biên giới. Tuyệt diệu nhất chính là nơi này còn có một con sông nhỏ, nước sông trong suốt, buổi tối có thể tới bơi lội, tuyệt đối tốt hơn nhiều so với hồ bơi tự tạo.

Trình Tử Cháp dẫn theo mọi người nhặt các nhánh cây với lượng đủ dùng, lúc trở lại, cơm tối đã chuẩn bị xong, đều là những thực phẩm đã nấu chín, đám trẻ một bên ăn cơm, huấn luyện viên một bên duy trì trật tự, đám trẻ lúc ở nhà đều bị phụ huynh quản thúc, có cơ hội ra ngoài khó tránh khỏi phạm vào chủ nghĩa tự do.

Quan Mỹ Vân không chịu ăn thịt hộp vào bữa trưa, mà muốn ăn bánh mì nướng; Trình Vận Cháp không chịu ăn cháo Bát Bảo lạnh, nhất định bắt huấn luyện viên đi hâm nóng mới chịu; còn có đứa không chịu ăn cơm, muốn ăn mì; cũng có đứa dứt khoát cái gì cũng không ăn, chỉ là nhìn thức ăn ngẩn người, làm cho huấn luyện viên đau đầu chịu không thấu, những cậu ấm cô chiêu của các vị thủ trưởng, anh nào dám trông nom sơ suất, may mắn còn có sáu bảy em học sinh trung học giúp đỡ duy trì trật tự, huấn luyện viên chỉ có thể vừa dỗ dành vừa dụ khị để cho đám trẻ ít nhiều cũng phải ăn một chút, một bữa cơm rất cục cựa cũng kết thúc trong tiếng ồn ào của nồi niêu xoong chảo bát đĩa va đập với nhau.

Huấn luyện viên mỗi lửa đốt lửa trại, bọn nhỏ vây xung quanh đồng lửa vừa ca hát vừa nhảy múa, Hứa Tự Tại tìm vị trí cách đồng lửa hơi xa một chút ngồi xuống, không khí vùng ngoại thành khá tốt, buổi tối có thể nhìn ngắm bầu trời sao óng ánh, cô nhớ tới giấc mộng mà mình nằm mơ lúc xế chiều, cũng không biết hiện tại Ninh Hạo sao rồi? Sống tốt không? Có phải cũng giống như mình lúc cô đơn lẻ loi sẽ nhớ về người bạn phương xa.

Trình Tử Cháp thấy Hứa Tự Tại ngồi một mình ở nơi đó, trên mặt lộ ra vẻ mặt xa xăm, thì đi qua đó ngồi cùng, cậu vỗ một cái vào bả vai cô: “Bí đao lùn, đang suy nghĩ gì đó?”

Hứa Tự Tại không để ý tới cậu, ngửa đầu đếm sao. Trình Tử Cháp sớm đã thành thói quen với sự trầm mặc của cô, nói tiếp, “Cuộc thi lần này thi như thế nào? Có thể thi vào trường trung học thuộc đại học R không?”

Hứa Tự Tại nhìn cậu một cái, lắc đầu, “Tôi vốn không muốn học ở đó, tôi báo danh thi Bát Nhất.”

Về mặt Trình Tử Cháp hết sức kinh ngạc: “Tôi được tuyển thẳng vào trung học thuộc đại học R à!”

Thần sắc Hứa Tự Tại vẫn là bình tĩnh: “Tôi biết, cho nên mới báo danh Bát Nhất!”

“Cậu, ... Đáng ghét!” Trình Tử Cháp lại không biết phải nói gì nữa. Cậu tức giận bỏ đi đến bên cạnh đồng lửa cùng đám người Quan Mỹ Vân bọn họ nhảy múa.

Hoạt động của trại hè ngày thứ hai là phải đi đến đỉnh Trường Thành, đám trẻ ở dưới chân núi giờ cõ lên, bắt đầu hướng lên trên núi bắt đầu xuất phát. Trình Tử Cháp trình ra bộ mặt hăm tã đi ở cuối cùng đội ngũ, cũng không biết ai chọc cho cậu mất hứng. Vận Cháp than vãn với Hứa Tự Tại: “Chị nhìn Trình Tử Cháp tên kia đi có nơi nào giống anh trai của em chứ, giống hệt một tên cường đạo.” Hứa Tự Tại cười ha hả nói: “Chị vô cùng đồng cảm với em.”

Đám trẻ con rất cục cựa cũng đi lên được chỗ đó, bọn chúng hưng phấn đứng ở trên Trường Thành cao hét lớn: “Chúng ta thắng lợi rồi! Nhân dân con em quân bộ đội vạn tuế!” Huấn luyện viên cũng rất cao hứng, đám trẻ con em cán bộ được nuông chiều từ bé này giữa đường cũng không gây khó dễ gì với anh, mà còn vượt qua khó khăn để đi tới đích, anh cười giúp bọn nhỏ chụp ảnh chung lưu niệm.

Trình Tử Cháp lôi kéo cánh tay Hứa Tự Tại nói, “Tối đây, chúng ta cũng chụp chung một kiểu đi, dù sao cũng là bạn học mà!” Hứa Tự Tại nạy ngón tay của cậu ra, “Chúng ta cũng không phải là bạn, không cần

thiết đâu!”

Trình Tử Chấn tức điên muốn đưa tay ra đánh cô, trái bí đao lùn kia thật không biết phân biệt tốt xấu, nghĩ xem Trình Tử Chấn cậu đây thông minh đẹp trai, anh tuần tiêu sái như vậy, trong đại viện không biết có bao nhiêu bạn xếp hàng chờ chụp ảnh chung cùng cậu đó? Cô Hứa Tự Tại dám như vậy không nể mặt mà cự tuyệt cậu?

Trình Tử Chấn lần nữa đem tay cậu khoắc trên cánh tay cô, rồi nhỏ giọng bên tai cô nói: “Nếu không chụp ảnh chung, sẽ đẩy cậu xuống từ nơi này!”

“Nếu như cậu đẩy tôi xuống, là có thể không cần chụp ảnh chung với cậu, vậy cậu nhanh một chút làm đi!” Hứa Tự Tại nhắm mắt lại, cô đoán chừng Trình Tử Chấn không dám.

Trình Tử Chấn đúng là cực kỳ tức giận, chưa từng có người làm trái ý nguyện của cậu, ở trong đại viện tất cả bọn trẻ cũng nghe lời cậu, chỉ có Hứa Tự Tại hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự chịu đựng của cậu.

Cậu dùng sức hất cánh tay Hứa Tự Tại ra, có thể bởi vì dùng sức quá lớn, Hứa Tự Tại lui về phía sau hai ba bước, không biết lúc nào bọn họ đã đứng ở bên cạnh thành tường, Hứa Tự Tại theo đà chỗ bức tường Trường Thành sệt lở bị trượt xuống, Trình Tử Chấn luống cuống, cậu không phải cố ý muốn đẩy cô xuống.

Vẫn là huấn luyện viên nhanh tay lẹ mắt, thấy có người bị trượt xuống, bổ nhào ra, trượt xuống theo, vừa lúc kéo được Hứa Tự Tại lại, sau đó vịn vào cây táo dại chưa trên sườn núi từ từ dịch chuyển đi lên, may là, chỉ có chút kinh sợ nhưng không nguy hiểm, Hứa Tự Tại chỉ là bị thương ngoài da chút xíu.

Một lát sau Hứa Tự Tại mới phục hồi lại tinh thần, cô vốn tưởng rằng Trình Tử Chấn không dám thật sự đẩy cô xuống chân núi, nhưng Trình Tử Chấn đã đẩy xuống thật, xem ra cô đã đánh giá thấp trình độ ác độc của cậu ta rồi, đại khái trong thiên hạ này không có chuyện nào mà tên ác ma này không dám làm.

Khi xuống núi, huấn luyện viên dặn dò mọi người nhất định phải cẩn thận, tránh để lại xảy ra sự cố.

Trình Tử Chấn đi ở phía sau Hứa Tự Tại, nói: “Mới vừa rồi tớ không phải cố ý!”

Lần này Hứa Tự Tại cũng không giống ngày thường không nói lời nào, cô rốt cục cũng đối mặt với Trình Tử Chấn bắt đầu phản kích rồi, “Cậu cố ý hay không cố ý không quan trọng nữa rồi, từ nhỏ đến lớn cậu luôn bắt nạt tôi, dù sao thêm lần này nữa cũng không tính là nhiều. Cậu có biết từ trước tới nay, tôi hận cậu, chán ghét cậu cỡ nào không, thật sự muốn vĩnh viễn không bao giờ gặp lại cậu nữa!”

Nói xong, Hứa Tự Tại vung tay dùng sức đánh Trình Tử Chấn một bạt tai, vô cùng vang dội, người chung quanh cũng nghe thấy được, “Cái tát này là cậu nợ tôi, từ giờ bắt đầu, nợ cũ của tôi và cậu xóa bỏ hoàn toàn.”

Phàn Trác Vân nhìn một người lúc bình thường luôn vô cùng trầm mặc như Hứa Tự Tại cũng sẽ ra tay đánh người, còn đánh đại ca của bọn cậu, mà Trình Tử Chấn lại cũng không đánh trả, cảm thấy chuyện này rất khó tin, uhm, tương đối khó tin a!

Khi trại hè kết thúc, Hứa Tự Tại và Trình Tử Chấn quả nhiên không có nói tiếp một câu nào nữa.

4. Chương 4

Chương 4: Mưa gió sắp tới.

Sau khi trại hè kết thúc, Trình Tử Chấn cũng không gặp Hứa Tự Tại lần nào nữa.

Sau kì nghỉ hè lại tựu trường, Trình Tử Chấn được vào thẳng trường trung học thuộc đại học R, Hứa Tự Tại cũng như ý nguyện thi đậu vào trung học Bát Nhất, cuộc sống sơ trung (trung học cơ sở) cứ như vậy bắt đầu.

Ở trường trung học Bát Nhất, Hứa Tự Tại sống một cuộc sống như cá gặp nước. Thoát khỏi sự ức hiếp của Trình Tử Cháp, cô không cần cố ý xa lánh các bạn học khác, không cần giữ sự trầm mặc trước đây nữa, vì thế cả người Hứa Tự Tại tản ra sức sống thanh xuân rực rỡ, thì ra không phải là trời sanh cô tính lãnh đạm, cũng không phải cô không biết giao tiếp, mà là cô vẫn luôn sống dưới bóng ma của Trình Tử Cháp.

Lên trung học Hứa Tự Tại được coi như viên kim cương trong tập thể lớp, một viên kim cương lộng lẫy sáng chói vô cùng. Ở trung học Bát Nhất, rất nhiều người tung cánh olive với cô. Hứa Tự Tại quen biết nhiều bạn mới, mỗi ngày cùng nhau học tập, cùng nhau vui chơi giải trí với các bạn mới, cô cảm giác được sự vui vẻ mà trước đây bản thân chưa từng trải qua. Hứa Tự Tại khá thông minh, tất cả các môn học đều khá giỏi, các thầy cô giáo cũng rất coi trọng học sinh như cô, bầu cô đảm nhiệm cán bộ văn thể mỹ trong lớp.

Lúc tan học, Hứa Tự Tại trên đường đi về nhà, nhìn chung quanh tường đỏ cây xanh, nghe tiếng xe kêu chim hót, phát hiện cuộc sống thì ra là tốt đẹp như vậy.

Cô hướng về phía bóng râm của cây hòe già trong đại viện mặc niệm: mong Thượng Đế phù hộ, Trình Tử Cháp, vĩnh biệt, Amen!

Lại nói về chuyện sau khi Trình Tử Cháp vào học ở trường trung học thuộc đại học R, cũng rất thuận lợi vui vẻ, hiển hách một thời. Cậu vốn có mẽ bề ngoài cực kỳ tuấn tú, Hứa Tự Tại từng nói cậu rất yêu mị, với cái mẽ bề ngoài như vậy, làm dậy lên không ít cơn bão trong trường học, toàn bộ nam sinh nữ sinh lớp trên, chỉ cần nghe nói, đều tới ngắm nghía một chút, hơn nữa cậu còn thông minh hiểu động, rất giỏi môn đá bóng, chỉ cần cậu ló ra sân bóng một cái, là y như rằng bên ngoài sân bóng bị bao vây bởi một đám nữ sinh, còn có người điên cuồng hò la tên của cậu. Trình Tử Cháp ca hát cũng hay, mới vừa vào trường đã tham gia dàn đồng ca. Các thầy cô giáo đều nói học sinh giống Trình Tử Cháp vậy trường trung học thuộc đại học R 10 năm cũng không nhất định có thể có một người, nếu như bồi dưỡng tốt, tiền đồ sau này rất thênh thang a! Nhưng chính cậu học sinh tiền đồ rộng thênh thang này sau lại chủ động xin chuyển trường, hơn nữa còn là chuyển đến một trường trọng điểm bình thường nữa, các thầy cô giáo cũng cảm thấy khó có thể hiểu được. Dĩ nhiên đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Hứa Tự Tại khi tan giờ gặp phải Quan Mỹ Vân, bạn học Quan tò mò đánh giá cô, “Hứa Tự Tại, cậu không phải là được tuyển thẳng vào trường trung học thuộc đại học R sao?” Hứa Tự Tại chỉ cười cho qua, nói “Tôi thích Bát Nhất hơn!”

Hứa Tự Tại và Quan Mỹ Vân không học chung lớp, lúc bình thường cơ hội gặp phải nhau cũng không nhiều, mặc dù hai người đều là bạn học tiểu học với nhau, nhưng quan hệ cũng không thân thiết gì, cho nên Hứa Tự Tại cũng không tiện nói nhiều. Nói tạm biệt với Quan Mỹ Vân, hai người ai đi đường nấy đón xe về nhà, bọn họ từ trước đến giờ cũng không đi chung một con đường, Hứa Tự Tại thích đi con đường vòng xa hơn, trước kia cô vì muốn tránh Trình Tử Cháp mà lựa chọn đi con đường này, hiện tại đã thành thói quen, mặc dù đường hơi xa một chút, nhưng cô đã quen với cảnh trí dọc đường, chỉ có đi đường này, cô mới có thể tìm được cảm giác về nhà.

Chủ nhật, Ninh Hạo từ Thâm Quyển gọi điện thoại tới, nói cho Tự Tại biết là cậu đã thi được vào trường trọng điểm trong tỉnh, ở trường học rất được các thầy cô và bạn bè quý mến, còn tranh cử chức trưởng lớp nữa. Ninh Hạo từ trước đến nay cũng rất ưu tú, Hứa Tự Tại cảm thấy tự hào về người bạn của mình. Ninh Hạo còn kể những chuyện vặt trong cuộc sống đời thường, ví dụ như ba bữa cơm ăn món gì, từ chỗ ở tới trường học có bao xa, bản thân tự đạp xe đạp đến trường như thế nào. Điện thoại ngắt rồi mà Tự Tại vẫn nắm ống nghe không nỡ để xuống, thì ra từ nhỏ đến lớn, cô quyến luyến Ninh Hạo không muốn xa rời đã thành thói quen.

Nếu Ninh Hạo đạp xe đạp đi học, như vậy cô cũng muốn bắt chước đạp xe đạp!

Thừa dịp thời gian ông bà nội nghỉ trưa, cô đẩy xe đạp đi ra ngoài, tìm một chỗ vắng người, len lén luyện tập. Có thể là tư chất không tốt cho lắm, cô làm cách nào cũng không giữ thăng bằng được, cứ một hồi là bị té lăn lộn mấy vòng, haizz, thật là mất mặt quá mất thôi. Cô định nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục.

Tìm một chỗ trên bãi cỏ ngồi xuống, trầm nghĩ: Ninh Hạo có thể hiện tại cũng giống mình, ở một chỗ nào đó nghỉ ngơi yên tĩnh, đồng thời cũng đang nhớ tới mình!

Hứa Tự Tại đang chuyên tâm nghĩ chuyện của mình, cũng không chú ý tới chỗ cách mình không xa: chỗ

đó còn có hai người. Bọn họ chính là Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân, thì ra là hai người họ đang luyện khẩu ngữ môn tiếng Anh, mỗi khi Quan Mỹ Vân phát âm sai một chỗ, Trình Tử Chấn đều kiên nhẫn sửa lại giúp.”Mỹ vân, cái âm này không phải là CHI, mà là SHI, cậu đọc một lần nữa thử xem.” “Brush, ” Quan Mỹ Vân đọc lại một lần.”OK, Good!” Trình Tử Chấn hướng cô cười, cặp mắt đào hoa xinh đẹp kia ánh lên những tia sáng.

Hứa Tự Tại ghét nhất cặp mắt đào hoa xinh đẹp kia của Trình Tử Chấn, một nam sinh mà sở hữu đôi mắt đó làm chi, thật là tai họa!

Cô vỗ những mảnh cỏ vụn dính trên quần thể thao xuống, chuẩn bị tiếp tục luyện tập. Cặp mắt đào hoa xinh đẹp kia của Trình Tử Chấn cũng không phải chỉ làm cảnh, cậu liếc mắt một cái là thấy ngay Hứa Tự Tại. Cậu lôi Quan Mỹ Vân đi tới chỗ Hứa Tự Tại “Đi, đi tới xem một chút một con gấu làm thế nào để đạp được xe !” Quan Mỹ Vân cười phì một tiếng.

Hứa Tự Tại thấy Trình Tử Chấn vừa tới chỗ mình khiêu khích, cái tên ác bá này, gặp phải cậu ta chắc chắn không có chuyện tốt đẹp gì. Kế hoạch học đi xe đạp của Hứa Tự Tại bị buộc phải gián đoạn sau cuộc đụng độ với Trình Tử Chấn lần đó.

Mỗi ngày trong đại viện đều có các tuyến xe đến các trường trung học, nhưng Hứa Tự Tại dậy trễ, thường xuyên bị lỡ xe, không thể làm gì khác hơn là bắt xe taxi đi học, nhưng đi taxi tới trường học còn phải đi thêm một đoạn đường nữa mới tới lớp học, cô chỉ có thể đi bộ qua.

Ngày đó, Hứa Tự Tại đang từ trạm xe đi về phía trường học, nghe được có người gọi tên cô, vừa quay đầu thì nhìn thấy cậu bạn cùng lớp Nghiêm Băng, cậu cười trên một chiếc xe đạp mới tinh, nhìn có vẻ rất sang.”Lên xe, tớ chở cậu!” Nghiêm Băng để xe dừng ở bên cạnh cô. Nghiêm Băng là lớp trưởng, Hứa Tự Tại và cậu cũng không xa lạ gì, cậu nam sinh này có tướng mạo giống Ninh Hạo cực kỳ nên rất dễ dàng giành được hảo cảm của cô.

Hứa Tự Tại ngồi sau yên xe, cảm giác vô cùng bình thản, vui mừng, giống như người đang cưỡi xe là Ninh Hạo vậy.

Từ đó về sau, Hứa Tự Tại luôn vô tình hay cố ý gặp phải Nghiêm Băng ở trạm xe, cũng thành thói quen đi quá giang xe của cậu. Khi Hứa Tự Tại ngồi ở sau xe cậu, nở nụ cười trộm lộ ra chiếc răng khểnh, thì Nghiêm Băng lại đang dùng sức đạp xe, Nghiêm Băng nói: “Hứa Tự Tại cậu nhìn bề ngoài gầy trơ xương, sao mà nặng kinh thể không biết? Nên giảm cân đi là vừa!” Hứa Tự Tại bĩu môi, : “Kể gì mới giảm cân, ăn vào thật vất vả, nếu giảm cân sẽ có lỗi với quần chúng lao động cực khổ?” Nghiêm Băng không hiểu, “Điều này thì có quan hệ gì với quần chúng lao động cực khổ?” Hứa Tự Tại dùng ngón tay chọc vào sau lưng cậu, “Làm sao lại ngốc thế? Cậu nghĩ đi, lương thực là ai trồng mà có? Cơm là ai cho? Hơn nữa cậu có biết Trung Quốc còn có bao nhiêu người bây giờ còn ăn không đủ no không?” Nghiêm Băng trung thực, suy nghĩ một chút nói, “Nói cũng đúng! Vậy thì đừng giảm nữa!”

Hứa Tự Tại gật đầu, “Đúng vậy, tớ cũng không muốn làm người đắc tội với nhân dân cả nước!” Nghiêm Băng nói, “Hứa Tự Tại cậu hay quá ha, ai là tội nhân hả?” Hứa Tự Tại vừa dùng ngón tay trở chọc trên lưng Nghiêm Băng, “Tớ nói nè, cậu không lo chú ý đạp xe đi? Làm tớ bị té cậu không chỉ là tội nhân, mà còn là tội nhân thiên cổ đấy!” Nghiêm Băng bó tay, “Thấy cậu bình thường cũng ít nói, thế mà khi nói chuyện thì miệng lưỡi thật lợi hại! ” “Tớ đây không phải là gần mực thì đen sao!” Hứa Tự Tại cười ha ha.

Trong lòng Hứa Tự Tại đã coi Nghiêm Băng như bạn bè!

Đầu mắt đã đến mùa thu rồi, tiết trời dần dần chuyển lạnh. Vừa đổi mùa, Hứa Tự Tại có chút không thích ứng kịp, bị cảm. Vậy mà thời gian này lại sắp diễn ra đại hội thể dục thể thao mùa thu, cô là cán bộ văn thể mỹ, còn phải chạy trước chạy sau, bệnh cảm càng nghiêm trọng hơn. Nghiêm Băng thấy cô vất vả, nói: “Cậu hiện giờ nước mắt mũi văng tùm lum, lớp chúng ta thua chắc à xem, bây giờ lớp trưởng tôi đây xin tuyên bố, tất cả công tác trong tay cậu hiện tại sẽ do tớ tạm thời xử lý!” Hứa Tự Tại còn định ráng cố, Nghiêm Băng không để cho cô cơ hội, “Vì vinh quang của lớp 3 năm nhất sơ trung chúng ta, bất kỳ sự kháng nghị cũng không có hiệu quả! Từ giờ cậu tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, tranh thủ góp sức cho cuộc thi của lớp ở đại hội thể thao kia!” Hứa Tự Tại đành phải nghe theo sự sắp xếp của Nghiêm Băng.

Sự bạo quyền của Nghiêm Băng khơi dậy không ít sự dị nghị của mọi người “Wow, lớp trưởng cũng quá

ngiêng về Tự Tại đi! Nếu không lớp trưởng cũng xử lý luôn các công việc của chúng tôi với.” Nghiêm Băng hất ra những bàn tay sờ mó mình, nói: “Lớp trưởng tôi đây hiện tại tuyên bố, ủy viên hoạt động của lớp sẽ chia sẻ một nửa công việc của bạn Tự Tại. ” ” Đứng, tớ đối với quyết định anh minh của lớp trưởng không có bất kỳ dị nghị nào!” Nói xong, cậu ủy viên hoạt động nhanh như chớp chạy mất tăm. Cuối cùng, mọi người cười ồ lên rồi rời đi.

Hứa Tự Tại cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm bắt đầu tuôn ra.

Trình Tử Cháp sớm đã đến trước cổng trường trung học Tám Nhất chờ Quan Mỹ Vân tan học, bọn họ hẹn nhau hôm nay cùng đi hiệu sách giúp Quan Mỹ Vân mua cuốn sách tham khảo tiếng Anh. Vừa lúc trùng với thời gian tan học, học sinh Bát Nhất vừa ra tới cổng trường thì thấy một cậu nam sinh đẹp trai, hơn nữa còn mặc đồng phục của trường trung học thuộc đại học R, rất cool đứng ở cổng trường đợi người, đều nhìn không được nhìn thêm vài cái. Cậu còn đẹp trai hơn anh chàng hot boy Nghiêm Băng trong trường, ngũ quan thì giống như được điêu khắc ra, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, giống như mỹ nam tử trong truyện thần thoại Hy Lạp cổ, thế là, có vài ba nữ sinh đứng lại vây xung quanh cậu nhìn.

Khi tan học buổi chiều, Nghiêm Băng nói, “Hứa Tự Tại cậu chờ một tý đi, tớ thuận tiện chở cậu đến trạm xe.” Hứa Tự Tại đang không còn khí lực đi bộ nữa, dĩ nhiên là cảm thấy như vậy quá tuyệt. Cô ngồi ở sau yên xe của Nghiêm Băng, có thể là do uống thuốc cảm, đầu óc trở nên hỗn loạn muốn ngủ, Nghiêm Băng lấy tay vỗ vai cô, “Này, cậu tựa vào lưng tớ đi, tránh để bị té xuống nhé.” Cô không thể làm gì khác hơn là biết điều một chút tựa đầu trên tấm lưng dài của cậu bạn.

Trình Tử Cháp khẳng định người cậu nhìn thấy là Hứa Tự Tại, trái bí đao lùn đó đang để cái đầu ngu ngốc dán trên lưng của một nam sinh, bọn họ nhìn có vẻ rất thân thiết, “Đứa ngu ngốc này!” Cậu hít sâu một hơi, vừa định gọi cô. Nhưng nghĩ lại có chút gì đó không đúng, “Trái bí đao lùn kia làm gì thì mắc mớ gì tới mình?” Cậu nhún vai, “Nhưng không đúng a, trái bí đao lùn kia sao có thể có hành động tựa đầu trên lưng nam sinh khác a?” Cậu đuổi theo hô lớn “Hứa Tự Tại! Hứa Tự Tại!” Nhưng tiếng la hét đó bị lẫn trong tiếng hỗn độn, cô căn bản là không nghe thấy.

Hôm nay Quan Mỹ Vân cũng đủ xui xẻo, bởi vì bài tập môn tiếng Anh sai quá nhiều, bị thầy giáo giữ lại một mình phụ đạo thêm một lúc. Cô không ngừng nhìn ra bên ngoài, sợ Trình Tử Cháp chờ quá lâu sẽ đi trước. Cô chịu đựng thầy giáo lải nhải, trong lòng thì không ngừng cầu nguyện, nhanh lên nhanh lên đi mà! Cuối cùng, thầy giáo cũng để cô về, “Hôm nay trước hết tối đây thôi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục!”

Quan Mỹ Vân như được giải phóng, xách cặp sách lên là lao ra ngoài phòng học liền, “A, mừng quá, mừng quá, vẫn còn đang đợi!” Cô nhìn thấy vẻ mặt đợi hết nổi nữa của Trình Tử Cháp liền vội vàng giải thích “Thật ngại quá, thầy giáo tìm tớ có chuyện!” Trình Tử Cháp không ý kiến, nói “Đi thôi, trễ nữa là nhà sách đóng cửa mất!” Thế là hai người đi về hướng tiệm sách.

Trong nhà sách Quốc Lâm Phong, người lui tới rất nhiều, Trình Tử Cháp sợ thất lạc với Quan Mỹ Vân nên lôi kéo tay của cô, Quan Mỹ Vân nhìn thấy bộ dáng cậu nghiêm túc tìm sách, quả thực là rất mê người, trái tim cô liền đập rộn rã !

Trình Tử Cháp thấy cô cười, thì hỏi, “Gì vậy? Cười cái gì?” Quan Mỹ Vân lắc đầu, làm bộ đọc sách, “Mới này nhìn thấy bìa một cuốn sách rất vui.” Trình Tử Cháp cũng không để ý, nói, “Oh, vẫn nên xem nhiều tài liệu sách tiếng Anh một chút đi!

Cuối cùng, Trình Tử Cháp giúp cô chọn một cuốn sách tham khảo tương đối đơn giản, “Cuốn này đi, thích hợp cho cậu đọc, khi về tớ sẽ đánh dấu lại những chỗ trọng điểm cho cậu.” Quan Mỹ Vân vui vẻ gật đầu.

Trình Tử Cháp mất mấy buổi tối để dùng bút dạ quang màu đánh dấu lại nội dung trọng điểm của cuốn sách tham khảo kia, buổi trưa đem qua cho Quan Mỹ Vân.

Đi tới trung học Tám Nhất rồi, mới nhớ tới, mình còn không biết Mỹ Vân học lớp nào? Hỏi một nam sinh lớp trên, chỉ được trả lời là phòng học của năm nhất sơ trung đều ở lầu ba. Trình Tử Cháp đến lầu ba tìm một phòng học cửa đang mở, muốn hỏi một chút có phải là lớp học của Quan Mỹ Vân hay không, đột nhiên thấy Hứa Tự Tại ngồi ở trong phòng học, “Hứa Tự Tại!” Cậu gọi một tiếng.

Hứa Tự Tại đang lợi dụng thời gian nghỉ ngơi buổi trưa để xem tiểu thuyết, bởi vì bệnh cảm vẫn chưa khỏi, bị nghẹt mũi, vừa đọc sách vừa lau mũi, nghe được có người kêu tên cô, vừa ngẩng đầu, thấy Trình Tử Cháp

đang đứng ở cửa phòng học, người này làm sao cứ âm hồn bất tán nhỉ? Hứa Tự Tại chậm rãi đi ra, ngẩng đầu lên, hỏi cậu, “Chuyện gì?” Trình Tử Cháp nhìn về hồ hững của Hứa Tự Tại, nói “Đối xử với bạn học cũ sao không có nổi một chút nhiệt tình thế? Nhìn lại xem thái độ của cậu là gì thế hả.” Hứa Tự Tại nheo mắt lại, nói: “Vậy tốt lắm rồi đó, tôi rất muốn tìm cây gậy đuổi cậu đi ngay lập tức.”

“Hứa Tự Tại, cậu muốn ăn đòn hả?” Trình Tử Cháp lại bày ra vẻ ngỗ ngược, Hứa Tự Tại căn bản không để ý tới cậu, vừa dùng khăn giấy ra sức lau mũi vừa nói: “Rốt cuộc cậu có chuyện gì, không có chuyện gì thì tôi không rảnh để tiếp cậu, tôi bận bịu hơn cậu nhiều.” Hứa Tự Tại muốn trở về phòng học tiếp tục đọc tiểu thuyết của cô. Trình Tử Cháp nói, : “Cậu nói cho tôi biết Quan Mỹ Vân học ở lớp nào, tôi tới đưa đồ cho cậu ấy.” Hứa Tự Tại nhìn cuốn sách tham khảo mà cậu đang cầm trong tay, xác định cậu ta không phải đến gây sự với mình, thì chỉ cho cậu phương hướng, “Cậu ấy học ở lớp 6, cậu cứ đi dọc theo lầu này, đi đến cuối đường rẽ phải, phòng đầu tiên đó.”

Trình Tử Cháp theo hướng cô chỉ đi tới, mới vừa đi được vài bước, lại lộn trở lại, nói với Hứa Tự Tại: “Trái bí đao lùn à, cậu đang bị cảm, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân, nếu không sẽ thành canh bí đao đấy.” Nói xong cười ha ha rồi đi.

Hứa Tự Tại ở trong lòng thầm mắng Trình Tử Cháp nhảm chán. Trở lại phòng học vừa định đọc truyện, thì đã bị mấy bạn học nữ vây quanh, “Hứa Tự Tại, mới vừa rồi nam sinh kia là bạn hồi tiểu học của cậu hả? Quá đẹp trai đi, cậu ấy tên gì?” Lại có người hỏi: “Cậu ấy thuộc chòm sao nào? Nhóm máu là gì?”, “Cậu ấy học ở đâu hả?” Vân vân và vân vân, Hứa Tự Tại đau hết cả đầu, cô bày ra bộ mặt nhăn nhó hét lên, “Tên đó là cái tên cuồng biến thái, còn là một tên ác ma, các cậu đừng bao giờ tiếp cận cậu ta!”

5. Chương 6

Chương 5: Phong ba kéo đến

Trình Tử Cháp tìm thấy Quan Mỹ Vân, đưa sách cho cô, nói: “Bên trong sách những chỗ dùng bút đỏ gạch chân là nội dung cần phải học thuộc lòng, những chỗ dùng bút xanh gạch chân là nội dung cần tìm hiểu kĩ, cậu nhớ cho kĩ đấy! Môn tiếng Anh của năm đầu sơ trung rất quan trọng, đừng để bị môn đó kéo tụt thành tích.”

Quan Mỹ Vân cười ngọt ngào, nói: “Biết rồi.” Cô tùy ý lật ra xem những ký hiệu và chú giải trong sách, cực kì rõ ràng dễ hiểu, “Không ngờ cậu là người thật tỉ mỉ nha!”

Trình Tử Cháp cười yếu ớt một tiếng, “Không có gì, coi như mình học lại một lần nữa, nhớ càng sâu hơn!” Quan Mỹ Vân nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp của cậu tràn ngập ý cười, cô cảm giác như mình đang ném mật vậy.”Đúng rồi, Tử Cháp, trường của chúng tớ thứ bảy tuần này có đại hội thể dục thể thao, tớ đăng kí 800 mét nữ, đến lúc đó cậu đến cổ vũ cho tớ nhé?”

Trình Tử Cháp nói, “Cậu chạy 800 mét? Có thể kiên trì đến cùng nổi không?” Quan Mỹ Vân vươn ra cánh tay trắng mịn, khoa tay múa chân, nói “Tớ rất cường tráng đấy, nhìn rất có da có thịt!”

Trình Tử Cháp lắc đầu, “Tớ thấy cậu mỗi ngày đều ăn thịt gà thì có!”

Quan Mỹ Vân cong miệng lên, “Xem thường tớ à, đến lúc đó sẽ để cậu lác mắt cho coi! “

” Được rồi! Nếu thứ bảy rảnh, thì tớ sẽ tới xem cậu tranh tài!” Trình Tử Cháp vuốt nhẹ tóc Quan Mỹ Vân, giữa bọn họ trước nay luôn rất thân mật.

Thứ bảy, Hứa Tự Tại dậy thật sớm. Hôm nay là đại hội thể dục thể thao toàn trường, gần đây có một đoạn thời gian ngắn, bởi vì bị cảm, Nghiêm Băng giúp cô xử lý phần lớn công việc, cô lại được khá yên ổn. Nhưng cuối cùng cô có chút ngượng ngùng, bởi vì cô là cán bộ văn thể mỹ của lớp vậy mà chưa vì lớp làm ra được chuyện gì. Hôm nay là đại hội thể dục thể thao cô nhất định phải dốc hết sức ra vì lớp, nếu không coi như chức cán bộ văn thể mỹ của cô là bù nhìn à.

Buổi sáng sau khi tới trường học, Hứa Tự Tại đã chuẩn bị nước sôi để nguội, và cũng đã chuẩn bị cho nhóm vận động viên chocolate, ô mai...vv và nhiều đồ ăn vặt khác nữa. Đợi cô làm xong đâu đấy hết thấy, đám người Nghiêm Băng vừa lúc cũng đã đến, Nghiêm Băng gõ đầu cô nói, “Cậu hại tớ đứng ở trạm xe đợi uống công mất 10 mấy phút đồng hồ!”

Hứa Tự Tại cười hì hì nói: “Ngại ghê, lớp trưởng đại nhân, tiểu nữ tử hôm nay tới sớm!”

Nghiêm Băng lộ ra vẻ mặt rất nghiêm túc, “Vậy thì phạt cậu hôm nay chạy 800 mét đi.”

Hứa Tự Tại kinh hô: “Không thể nào? Tớ đâu có đăng kí tham gia hạng mục nào đâu, tớ là đứa mù thể dục!”

Nghiêm Băng cũng vẫn là vẻ mặt bất đắc dĩ, “Tối hôm qua Khang Quân gọi điện thoại cho tớ nói bị tiêu chảy, hôm nay phải đi bệnh viện, cậu biết đấy 800 mét vốn là môn thi của cậu ấy, hiện tại cậu ấy vắng mặt, nhất định phải tìm người thay thế cậu ấy đúng không! Nghĩ tới nghĩ lui lớp chúng ta chỉ có cậu là chưa đăng kí hạng mục nào cả.”

Hứa Tự Tại than thở nói: “Mạng của tôi sao lại khổ vậy trời!”

Ủy viên hoạt động cũng nói thêm vào, “Không sao đâu, cậu cũng đừng tạo ình nhiều áp lực, cứ chạy làm dáng một chút cũng được, thật sự không nổi thì bỏ cuộc, quan trọng là đã tham dự mà!”

Nghiêm Băng cũng động viên cô, “Đến lúc đó tớ sẽ chạy với cậu, ở bên cạnh cổ vũ cho cậu! Đừng sợ!”

Hứa Tự Tại không thể làm gì khác hơn là bày ra bộ dáng liều chết quên mình, “Không phải là chạy 800 mét thôi sao? Các cậu cứ đợi đi, tớ nhất định sẽ giành về cho lớp 3 của chúng ta hạng nhất mới chịu!”

Nghiêm Băng nói, “Đừng là đếm ngược a!”

Hứa Tự Tại cười vô cùng không có lo lắng, “He he, sẽ không, sẽ không đâu!”

Hứa Tự Tại đi tổ thể dục lĩnh quần áo thể thao, ôm một đồng y phục trở lại, Nghiêm Băng thấy cô liền nói: “Sao cậu còn loạng quạng ở đây làm chi? Cuộc thi 800 mét sắp bắt đầu rồi đấy.”

Hứa Tự Tại cực không tình nguyện thay đổi y phục, nói: “Không sao đâu, còn sớm chán!” Cô mong chết đi được nếu đến trễ là có thể không cần tham gia trận đấu! Nhưng Nghiêm Băng cứ dán mắt vào cô, hại cô ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Hứa Tự Tại nói thầm trong lòng: “Các cậu đây không phải là không có trâu bắt chó đi cày sao?”

Trên vạch chạy xuất phát, Hứa Tự Tại thấy được Quan Mỹ Vân và Trình Tử Chấn. Nhìn dáng dấp Trình Tử Chấn đang cổ vũ cho bạn học Quan, bởi vì cô nhìn thấy Trình Tử Chấn có làm dấu tay chữ V gờ lên.

Trình Tử Chấn cũng nhìn thấy Hứa Tự Tại, trong bộ quần áo thể thao rộng thùng thình đứng ở vạch chạy xuất phát, cậu đột nhiên phát hiện ra trái bí đao lùn kia không biết từ lúc nào đã cao lớn hơn, không còn là con nhóc thấp lùn tí nữa. Cậu cười hướng về phía cô làm ra tư thế thắng lợi, ai nghĩ cô lại không có phản ứng gì. Cũng đúng a, đối với những hành động của cậu trong dĩ vãng, Hứa Tự Tại có lần nào có phản ứng đâu? Trình Tử Chấn không khỏi tự giễu.

Khi tiếng súng hiệu lệnh vang lên, Hứa Tự Tại vừa hay nhìn thấy Nghiêm Băng, cậu mới vừa tham gia xong cuộc thi nhảy cao, thì vội vàng tới đây để cổ vũ cho cô. Cô muốn hỏi Nghiêm Băng thành tích bên kia thế nào, nhưng thấy Nghiêm Băng ra hiệu cho cô chạy mau đi, Hứa Tự Tại mới hoảng hồn lại, nhìn thấy những bạn học khác đã chạy được một quãng khá xa rồi, Hứa Tự Tại hối hận, vội vã dùng hết sức lực đuổi theo.

Khi chạy xong vòng thứ nhất, thể lực của rất nhiều người đã chống đỡ hết nổi, tốc độ từ từ giảm xuống, Hứa Tự Tại nhân cơ hội vượt qua mấy người, nhưng cô cũng cảm giác có chút khó chịu, trên đùi giống như trói hai bao cát nặng vậy. Nghiêm Băng nhìn bộ dáng của cô sắp đạt tới cực điểm rồi, nếu như không thể khắc phục được sự phản ứng cực điểm, vòng thứ hai cô khẳng định sẽ rút lui.

Trình Tử Chấn vây quanh ở đường chạy bên cạnh cổ vũ cho Quan Mỹ Vân, khi Hứa Tự Tại chạy tới, cậu nhìn thấy cô đỏ bừng cả khuôn mặt, không ngừng thở dốc hồng hộc, Trình Tử Chấn bèn thuận tiện hô: “Trái bí đao lùn, kiểm chế chút, có chạy nữa cậu cũng giành nổi hạng nhất đâu!” Hứa Tự Tại chỉ coi như không nghe thấy.

Đám bạn xung quanh cũng không biết Trình Tử Chấn rốt cuộc là đang nói chuyện với ai, cũng kỳ quái nhìn cái anh chàng đẹp trai này, có người đi tới hỏi: “Cậu là người thân của ai?” Trình Tử Chấn chỉ Quan Mỹ Vân nói: “Tôi tới cổ vũ cho cậu ấy!” Cho nên bên cạnh có người la theo: “Quan Mỹ Vân cố gắng lên! Quan Mỹ Vân cố gắng lên!” Bạn học Quan nghe được có người cổ vũ cho cô thì càng chạy như lướt.

Hứa Tự Tại chạy thật sự quá cực khổ, xuất ra hết cả khí lực cũng chỉ là chạy ở chính giữa, cô có chút nghĩ muốn bỏ cuộc. Nghiêm Băng vội chạy tới, chạy cùng cô ở đường chạy bên ngoài, vừa chạy vừa nói cô chú ý tiết tấu hô hấp, Hứa Tự Tại sao còn để ý nỗi đến những thứ này, chỉ lo thở dốc không ngừng. Nghiêm Băng nhìn tốc độ cô chậm lại, có ý dừng lại không chạy tiếp, lập tức kéo tay cô, dẫn cô theo cùng nhau chạy.

Hứa Tự Tại đã có cảm giác trời đất quay cuồng u ám, căn bản không thể hô hấp, hai chân cũng không nghe sai bảo, cảm giác thì giống như sắp chết vậy. Ngay vào lúc này, đột nhiên cảm thấy có người lôi mình đi, đó là một bàn tay ấm áp, mềm mại nắm lấy tay cô, giống như có một trận mưa rào rơi xuống vùng đất khô cằn cỗi, bàn tay kia có cảm giác quen thuộc, như khi còn bé Ninh Hạo dắt tay cô, dẫn cô đi qua thảm cỏ xanh biếc. Hiện tại cái tay này tựa hồ như muốn dẫn cô vượt qua mảnh trời u tối, Hứa Tự Tại an tâm, buông trôi bản thân chạy theo cảm giác không ngừng đi về phía trước.

Hứa Tự Tại liên tục vượt qua nhiều người, đã chạy đến vị trí tương đối gần phía trước. Sắp đến lúc phải chạy nước rút, Nghiêm Băng buông tay cô ra, chạy trước đến điểm đích đợi cô. Quan Mỹ Vân chạy ở phía sau Hứa Tự Tại, cô chạy nước rút trước so với Tự Tại, đương nhiên muốn cùng Tự Tại đoạt đường chạy trong cùng, bị cô ấy đụng trúng, Hứa Tự Tại thoáng cái đã bị ngã xuống ở bên ngoài rìa đường chạy. Nghiêm Băng đứng xa xa nhìn, hối hận mình đã chạy quá sớm đến điểm cuối đợi cô. Quan Mỹ Vân đụng người nhưng bản thân cũng không có dừng lại, mà là tiếp tục chạy nước rút. May là Hứa Tự Tại ý thức coi như tỉnh táo, cô cố nén đau, ráng chống đỡ bò dậy tiếp tục chạy.

Trình Tử Chấn cũng thấy Quan Mỹ Vân đụng phải Hứa Tự Tại, vừa định chạy tới đỡ cô dậy, lại thấy tự cô đang lảo đảo bò dậy.

Hứa Tự Tại cắn chặt răng tiếp tục chạy nước rút còn lại hơn 10m, may mắn, cô là người thứ 5 chạy tới đích.

Cô vừa đến đích tất cả bạn học đều vây tới xung quanh cô, Nghiêm Băng hỏi cô có bị thương chỗ nào không, Hứa Tự Tại chỉ lắc đầu.

Quan Mỹ Vân mặc dù chạy đạt được vị trí thứ 3, nhưng có nhiều bạn học rất khinh thường cô, “Đụng vào người ta cũng không đỡ người ta lên, cho dù chạy được hạng nhất cũng chẳng hay ho gì!”

Quan Mỹ Vân nghe thấy mọi người nghị luận thì khóc òa lên, cô vừa thở hổn hển vừa nói với Trình Tử Chấn, “Tớ cũng không phải cố ý.”

Trình Tử Chấn vỗ lưng cô, an ủi nói: “Không sao đâu, tớ tin cậu!” Quan Mỹ Vân lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Hứa Tự Tại bởi vì bị thương mà vẫn kiên trì chạy hết 800 mét nên giành được giải thưởng đặc biệt của trường ban cho, lớp 3 năm nhất sơ trung tổng số điểm ở đại hội thể dục thể thao được tăng thêm 100 điểm, đến lúc này, tổng thành tích của lớp 3 đang ngồi vững chắc ở phía trước các lớp khác. Tất cả mọi người đều nói là Hứa Tự Tại đã giành vinh quang về cho lớp. Ủy viên hoạt động đề nghị, để ăn mừng tổng thành tích của lớp 3 tạm thời dẫn đầu, buổi trưa mọi người sẽ đi MacDonald tụ tập ăn mừng một bữa, an ủi Hứa Tự Tại! Mọi người nhất trí hoan hô!

Chỗ ăn cơm bên ngoài của trường Trung học Bát Nhất cũng không nhiều, nơi các bạn học thường xuyên đi chỉ có MacDonald, thành viên lớp 3 vừa đến, chiếm hai phần ba chỗ ngồi ở tiệm, mấy người bán hàng vội vàng chào hỏi đám trẻ nửa lớn nửa bé này.

Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân cũng chọn tiệm MacDonald này để tới ăn, đi vào thì thấy toàn bộ bạn học lớp 3, thấy không ít người quăng tới mình ánh mắt tức giận, cả người Quan Mỹ Vân run lên, nói: “Chúng ta đổi tiệm khác đi, Tử Chấn! Tớ đột nhiên lại không muốn ăn MacDonald nữa.”

Trình Tử Chấn kéo cô nói: “Nếu tới rồi thì cứ yên tâm ăn đi, không sao hết, có chút vấn đề sớm muộn cũng phải đối mặt.” Quan Mỹ Vân không thể làm gì khác hơn là ráng ngồi xuống.

Hứa Tự Tại cũng không nghĩ so đo với Quan Mỹ Vân về chuyện đụng ngã mình, càng không muốn để ý tới Trình Tử Chấn, cho nên đối với hai người bạn tiểu học này cũng đặc biệt lãnh đạm, chỉ cầm cúi ăn Hamburg. Nghiêm Băng mua thức uống nóng cho Hứa Tự Tại, thấy lúc cô ăn Hamburg ở trên mặt bị dính tương salad thì thuận tay cầm giấy ăn giúp cô lau đi, Hứa Tự Tại cười với cậu bạn, nhận lấy đồ uống cậu đưa tới.

Ủy viên hoạt động cũng ngồi bên cạnh, thấy Nghiêm Băng chỉ mua đồ uống cho Hứa Tự Tại, thì nói: “Lớp trưởng cậu quá thiên vị rồi nha, tại sao chỉ mua đồ uống cho Tự Tại, tớ cũng muốn uống!”

Nghiêm Băng cho cậu một quyền, “Thằng nhóc này muốn uống gì thì tự mình đi mua đi, đừng tới phiền chúng tớ được không hả?”

“Được, tớ không thêm làm kì đà cản mũi đâu!” Ủy viên hoạt động rời chỗ ngồi đi mua đồ uống.

Quan Mỹ Vân vừa ăn đồ vừa nhìn Trình Tử Chấn, “Tử Chấn, sắc mặt cậu rất khó nhìn a, có phải không thoải mái hay không?” Trình Tử Chấn phục hồi tinh thần lại, nói: “À, không có!”

Sau đó, Quan Mỹ Vân nghe được cậu nói: “Ngồi ở bên cạnh trái bí đao lùn kia sao nhìn quen mắt vậy nhỉ?” Quan Mỹ Vân nhìn Nghiêm Băng một cái, nói: “Cậu ấy có vẻ giống Ninh Hạo a!”

Trình Tử Chấn bỗng nhiên ngộ ra, không trách được Hứa Tự Tại thích chơi cùng cậu ta đến vậy! Cậu lại hỏi: “Cậu ấy tên là gì?”

“Nghiêm Băng! Là hot boy của Bát Nhất đấy nha!” Quan Mỹ Vân đột nhiên dừng lại, “Sao cậu lại cảm thấy hứng thú với cậu ta vậy? ... Cậu ấy mặc dù đẹp trai, nhưng so với cậu còn kém xa.” Trình Tử Chấn không nói lời nào, cũng cúi đầu bắt đầu ăn.

Đại hội thể dục thể thao lúc xế chiều còn có hạng mục, toàn thể lớp 3 ăn xong cũng lục tục trở về trường học. Quan Mỹ Vân nghĩ buổi chiều cô cũng không có việc gì, dứt khoát đòi về cùng với Trình Tử Chấn. Trình Tử Chấn lại nói: “Xem xong cuộc thi buổi chiều nữa mới về!”

Mùa thu tiết trời mặc dù mát mẻ, nhưng buổi trưa vẫn rất nóng, nhất là tia tử ngoại cực mạnh, Hứa Tự Tại lấy tay để lên trên trán che nắng, vừa nhìn bạn trong lớp thi đấu, vừa làm phục vụ hậu cần. Cô xách nước và khăn chạy qua chạy lại ở sân thể dục, đưa nước và khăn ọi người.

Ánh mắt Trình Tử Chấn vẫn đuổi theo Hứa Tự Tại, nhìn thân ảnh cô bận rộn thỉnh thoảng hiện lên ở trước mắt, nhưng chưa từng có chú ý tới cậu, cậu cảm thấy có một loại mất mát chưa bao giờ có.

6. Chương 6

Chương 6: Dấu vết trên bầu trời sao

Hứa Tự Tại lại nhận được điện thoại của Ninh Hạo, hai người hàn huyên một lúc về chuyện xảy ra hàng ngày, tự nhiên Ninh Hạo nhắc đến Trình Tử Chấn, “Cậu ấy viết văn được đăng lên “Tuần báo Ngũ Văn”, viết rất khá, có thời gian cậu cũng đọc thử xem! ...”

Hứa Tự Tại nhíu chặt lông mày nghe Ninh Hạo nói xong, nghĩ thầm, “Tên ác ma đó có thể viết ra được loại văn chương tốt nào chứ?”

Hứa Tự Tại kể cho Ninh Hạo nghe sự tích vinh quang học đi xe đạp của mình, Ninh Hạo nghe xong thì âm thầm cười, cười xong vẫn không quên an ủi cô: “Chuyện lăn tăn thôi, cậu học từ từ sẽ biết, rất đơn giản, chỉ cần giữ vững thăng bằng là được.”

Hứa Tự Tại không thể làm gì khác hơn là than thở, “Tớ cũng muốn giữ thăng bằng, chính là nó không nghe tớ sai khiến a!”

Nói điện thoại xong với Ninh Hạo, Hứa Tự Tại liền dắt xe đạp ra luyện tập. Từ rất xa đã nhìn thấy Trình Tử Chấn từ phía sau hòn giả sơn đi tới, cô phản xạ có điều kiện, muốn vội vàng tránh đi, nhưng một khi

gấp gáp lại không giữ thăng bằng tốt, “Phịch” một tiếng liền ngã oạch một cái xuống đường xi măng, Hứa Tự Tại than thở, “Xui xẻo quá!”

Trình Tử Chấn cười ha ha nhìn Hứa Tự Tại ngã trên mặt đất nói: “Tôi đâu có đến đòi nợ cậu đâu, sao mỗi khi thấy tôi cậu liền muốn chạy?”

Hứa Tự Tại cắn răng, “Mỗi lần nhìn thấy cậu đúng là xúi quẩy!”

Trình Tử Chấn chìa tay ra với Hứa Tự Tại, muốn kéo cô dậy, Hứa Tự Tại cũng không tiếp nhận lòng tốt của cậu, một tay cô chống xuống đất, cố gắng một hồi, tự mình đứng lên. Trình Tử Chấn cố ý nhẹ nhàng thổi hơi trên tay cô, “Xem ra, cậu thật sự muốn vạch rõ giới hạn với tôi nhỉ!”

Hứa Tự Tại nhìn bộ dạng du côn của cậu ta nói: “Tôi đã vạch rõ giới hạn lâu rồi, sau này cậu còn tới làm phiền tôi, đừng trách tôi không khách khí!”

Trình Tử Chấn trợn to hai mắt, cười vô cùng khoa trương: “Cậu dám không khách khí với tôi thử xem?”

Hứa Tự Tại cũng không yếu thế, nhìn chòng chọc vào cậu, Trình Tử Chấn bị cô nhìn đến nổi mắt tự nhiên, nói: “Cẩn thận tôi đánh cậu!”

Hứa Tự Tại không buồn để ý đến cậu ta, dựng xe đạp dậy muốn đi, Trình Tử Chấn chắn ở phía trước cô nói: “Xem đi, tôi đã nói rồi, một con gấu dù cố gắng thế nào cũng không thể đi xe đạp mà!”

Trong mắt Hứa Tự Tại nhanh chóng đốt lên ngọn lửa, ném xe đạp xuống, vút một cái liền vọt tới bên cạnh Trình Tử Chấn, giơ chân dùng sức đá vào bắp chân cậu, Trình Tử Chấn đau đến nỗi “hì” lên một tiếng, lập tức ngồi xồm xuống, cậu dùng tay xoa bắp chân nói: “Hứa Tự Tại sao cậu đá người a?”

Hứa Tự Tại làm ra bộ dạng rất vô tội: “Người nào đá cậu? Không phải là gấu đá cậu hả?”

Trình Tử Chấn ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhìn Hứa Tự Tại đẩy xe đạp dần dần đi xa mới đứng lên, cậu tự nói với bản thân: “Trình Tử Chấn mày rõ ràng muốn dạy cô ấy học đi xe đạp, tại sao lại biến thành hai người đánh nhau rồi hả?”

Hứa Tự Tại phát hiện Trình Tử Chấn càng ngày càng chăm chỉ chạy qua bên Bát Nhất, hơn nữa thường xuyên thấy cậu ta cùng Quan Mỹ Vân xuất hiện bên nhau, bọn họ không lẽ là yêu sớm? Hứa Tự Tại cười, mặc kệ cậu ta, chỉ cần tên ác ma kia không đến trêu chọc mình, cậu ta làm cái gì cũng đâu liên quan đến mình?

Mỗi lần Hứa Tự Tại nhìn thấy Trình Tử Chấn ở trường thì liền coi cậu ta như người tàng hình, ngược lại Trình Tử Chấn mỗi lần đều chào hỏi cô. Hứa Tự Tại nói: “Làm ơn đi, cậu đừng cười với tôi khủng bố như vậy có được hay không hả, chúng ta đâu có thân thiết đâu!”

“Chúng ta là bạn cùng bàn hồi tiểu học mà, sao có thể không thân chứ, Hứa Tự Tại cậu cố ý đúng không?” Trình Tử Chấn đánh giá cô.

Hứa Tự Tại nhìn đám bạn học chung quanh đang đổ dồn ánh mắt điều tra về phía bọn họ, cô từng nói qua Trình Tử Chấn là tên ác ma, còn nhắc nhở đám bạn ham sắc của cô phải cách cậu ta xa một chút, hiện tại chính mình thế nhưng lại đang đứng đối mặt nói chuyện với cậu ta, đúng là muốn chết mà, đã thế Trình Tử Chấn còn lộ ra vẻ mặt rất dịu dàng, cư xử hết sức ôn nhu với cô, Hứa Tự Tại có chút khó chịu, nói “Cậu cách xa tôi một chút có được không hả?”

Trình Tử Chấn lui về sau một bước, “Cậu ghét tôi đến vậy hả, có tin tôi chuyển trường đến Bát Nhất không, lại ngồi cùng bàn nhé? Đến lúc đó để cậu ngày ngày... A? ... Thử nghĩ thôi cũng đã thấy rất thú vị rồi?” Nói xong Trình Tử Chấn cười to.

Về mặt Hứa Tự Tại ngẩn ra, dữ dằn nói: “Cậu đi chết đi!” Nói xong nổi giận hùng dũng đi ra ngoài. Trình Tử Chấn lắc đầu, “Sợ tôi như vậy làm gì chứ, tôi đâu có nuốt chửng cậu đâu!”

Cả cấp năm nhất sơ trung đều biết Quan Mỹ Vân có một bạn trai đẹp trai học ở trường trung học thuộc đại học R, hầu như ngày nào cũng đến Bát Nhất điểm danh, khi các bạn học âm thầm bàn tán cũng hâm mộ Quan Mỹ Vân vô cùng. Lúc Hứa Tự Tại đi đến nhà vệ sinh nghe được có người buồn đưa lên: “Nghe nói người bạn trai kia của Quan Mỹ Vân quá đẹp trai rồi, hơn nữa ba cậu ta cũng làm quan lớn, gia cảnh

tốt cực, nếu như tớ cũng có một người bạn trai như thế thì quá tuyệt đi.” Một giọng nói khác cất lên “Cậu nha, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa, không chừng khi quen cậu người ta cũng không coi cậu ra sao đâu! Đám người con em của cán bộ cao cấp ánh mắt của họ đều để trên đỉnh đầu kia.” Sau đó lại có người nói: “Nghe nói anh chàng hot boy đó học kỳ sau sẽ chuyển tới trường của chúng ta đấy! ” ” A! Thật hả?” “Đúng vậy đó, tớ cũng đã được nghe nói, đoán chừng là vì muốn ở cùng với bạn gái!”

Hứa Tự Tại mở vòi nước tối đa, xả mạnh nước trên tay, cô thầm nghĩ: thì ra là con em của các cán bộ ở trong mắt các bạn học có hình tượng như thế a! May mà mình chưa bao giờ tiết lộ gia cảnh của gia đình mình cho các bạn biết. Trình Tử Chấp cái tên ác ma kia cũng muốn chuyển trường tới Bát Nhất sao? Có lẽ cậu ta chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi. Hứa Tự Tại rửa tay xong thì chùi mạnh tay trên quần áo mình, dấu vết nước nổi lên ở trên đồng phục, bị ướt một mảng lớn.

Khi kì nghỉ đông tới, Hứa Tự Tại và cha mẹ đi ra nước ngoài chơi một chuyến, khó được cha mẹ cô những người luôn bận rộn có thời gian đưa cô ra ngoài chơi. Đi khắp nơi Tân Mã Thái, Hứa Tự Tại có chút lưu luyến không muốn về, nói với cha: “Hay ba mẹ chuyển con đến Singapore học luôn đi nha!”

Cha mẹ nhìn cô con gái cứng đang từ từ lớn lên, vụn phần áy náy, nói, “Con còn nhỏ, bây giờ ra nước ngoài học sẽ không có ai chăm sóc con a, hơn nữa chúng ta cũng không yên lòng, chờ con lớn hơn chút nữa, nhất định sẽ được đi du học !”

Hứa Tự Tại chu môi: “Cho dù thành tích học tập của con rất kém cỏi ba mẹ cũng có biện pháp có đúng không ạ?”

Cha mẹ có chút không thể hiểu được suy nghĩ của cô con gái, nhẹ nhàng nói: “Con là con cháu của người có danh tiếng, ông bà nội con đã vì quốc gia này cống hiến rất nhiều, nên đối với con nếu có sự chiếu cố đặc biệt hơn cũng là điều nên có !”

“Cho nên trong đại viện có rất nhiều đứa trẻ không cần tham gia thi cử cũng được tuyển thẳng vào các trường trọng điểm của Bắc Kinh, hơn nữa muốn chọn trường nào cũng được đúng không ạ?” Hứa Tự Tại nghiêng đầu hỏi nhỏ.

Mẹ Hứa Tự Tại có chút không hiểu suy nghĩ của cô, “Đứa bé này con hôm nay sao thế, luôn nói những câu lạ lùng?” Hứa Tự Tại cũng không giải thích, chỉ nói là: “Thì ra là làm con cháu của người có danh tiếng là được hậu đãi nha!”

Phóng túng suốt một kì nghỉ đông, khi trở lại Bắc Kinh cũng sắp là lúc ăn mừng năm mới. Hứa Tự Tại không có cảm giác gì với chuyện ăn Tết, đơn giản là có thêm tiền mừng tuổi mà thôi, cho nên cả ngày lười biếng trốn ở nhà xem TV.

Khi mừng hai Tết, Nghiêm Băng gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có muốn đi ra ngoài chơi không? “Chơi gì vậy?” Hứa Tự Tại hỏi.

“Trượt băng, tớ biết một chỗ không tệ, chính là bên cạnh một đại viện.” Hứa Tự Tại vừa nghe thì biết chính là sân vận động bên cạnh đại viện của chính mình, không khỏi cả kinh, vội vàng nói “Nghe nói nơi đó không thể tùy tiện vào!”

Nghiêm Băng nói: “Nếu đã gọi cậu đi đến đó là có thể vào, cậu cũng đừng lo! Hai chúng ta chút nữa tập hợp ở cửa đại viện nhé, cậu đừng quên nhé!”

Hứa Tự Tại còn muốn nói, Nghiêm Băng đã cúp điện thoại.

Chưa đến 2 giờ, Hứa Tự Tại đã đứng tại cửa đại viện chờ Nghiêm Băng rồi. Còn mấy nam sinh cũng đứng ở cửa, xách giấy trượt băng trong tay, đoán chừng cũng là tới trượt băng, nghe bọn họ nói chuyện, Hứa Tự Tại đại khái biết là bọn họ đang đợi một người tên là Dương Tuấn, Dương Tuấn kia cũng là người trong đại viện, nhưng Hứa Tự Tại cũng không thân.

Nhìn Nghiêm Băng cùng một bạn nam khác vội vã chạy tới, cậu nam sinh kia xấu hổ nói: “Thật ngại quá, để các cậu chờ lâu rồi, tớ đi đón Nghiêm Băng, sợ cậu ấy tìm không được chỗ này.”

Xem ra cậu ta chính là Dương Tuấn rồi? Hứa Tự Tại nghĩ, ở trong đại viện sinh sống một thời gian dài như vậy, sao lại không có chút ấn tượng nào với người này nhỉ?

Dương Tuấn bắt chuyện với bảo vệ ở cổng, nói: “Đều là bạn học tiểu học của em, em mời các bạn đến trượt băng.” Anh bảo vệ nhìn thấy toàn là trẻ nhỏ, hơn nữa còn có Hứa Tự Tại, cũng không kêu đi đăng kí tên họ, có thể vào đại viện luôn.

Hứa Tự Tại nhìn thấy Trình Tử Chấn cùng Quan Mỹ Vân ở cửa sân trượt băng, Trình Tử Chấn hướng về phía Dương Tuấn la lên: “Này, cậu tên nhóc này sao bây giờ mới tới, không phải đã hẹn đúng 2 giờ sao?”

“Tớ đi đón người, bọn họ lần đầu tới nơi này không biết đường.” Dương Tuấn chỉ vào người phía sau giải thích.

Trình Tử Chấn hí hửng nhìn Hứa Tự Tại và Nghiêm Băng, ngừng vài giây đồng hồ, lại nhìn mọi người nói: “Vậy hãy mau bắt đầu đi!” Mọi người đi thay quần áo và giày.

Trình Tử Chấn là một cao thủ trượt băng, cậu và Quan Mỹ Vân nhảy múa tung tăng trên sân băng, khiến mọi người liên tiếp trầm trồ khen ngợi. Hứa Tự Tại mặc dù lúc bình thường không thích vận động, nhưng trượt băng đầu làm khó được cô, cũng có thể đi lại trên sân băng tự nhiên. Cho nên một nhóm người bắt đầu xếp đặt trận thức ở sân trượt băng, trong cả sân trượt băng đều là tiếng thét chói tai và tiếng huýt sáo của bọn họ.

Hứa Tự Tại chơi mệt, trên trán đổ mồ hôi hột, tựa vào trên lan can bên ngoài sân nghỉ ngơi. Trình Tử Chấn vừa lúc lướt qua, nhìn thấy Hứa Tự Tại, nói: “Không nghĩ tới cậu cũng biết trượt băng nha!”

Hứa Tự Tại không để ý tới cậu, dưới chân dùng lực một chút, nhanh chóng rời ra đi, Trình Tử Chấn vì muốn nói chuyện với cô, cũng đuổi theo sau.

Hứa Tự Tại không thể làm gì khác hơn là gia tốc, luôn muốn hướng về bên trong đi, muốn bỏ rơi Trình Tử Chấn. Bởi vì dùng sức quá lớn, nhất thời không ổn định, Hứa Tự Tại đụng vào Dương Tuấn, lại từ trên người Dương Tuấn văng ra, đụng vào một người khác, cú va chạm này nhất thời làm một đồng người ngã xuống. Trình Tử Chấn luôn theo sát Hứa Tự Tại, nhìn cô trong nháy mắt bị ngã xuống, bản năng đưa tay ra đỡ, nhưng không may bản thân cũng ngã xuống theo luôn, hơn nữa là ngã xuống phía dưới Hứa Tự Tại, nói cách khác cậu làm đệm lót lưng cho bạn học Hứa Tự Tại của chúng ta.

Trình Tử Chấn cảm giác được một thân người mềm mại nằm úp sấp ở trước ngực mình, biết là Hứa Tự Tại, vội vàng đưa tay ra sờ cô, “Trái bí đao lùn, cậu không sao chứ?”

Nghe thấy Hứa Tự Tại nói không sao, cậu lại nói “Đang yên đang lành, cậu chạy nhanh như vậy làm gì?”

Hứa Tự Tại ngẩng đầu, hằn học nhìn Trình Tử Chấn, “Thế cậu cũng đang yên đang lành đuổi theo tôi làm gì?”

Trình Tử Chấn dùng cùi chỏ chống đỡ trên mặt đất, đối diện với Hứa Tự Tại, nói: “Tôi chỉ là muốn nói cho cậu biết dây giày trượt băng của cậu bị tuột ra kia, nguy hiểm lắm!”

Hứa Tự Tại nhìn xuống quả nhiên dây giày đã bị tuột ra, cũng không nên nổi cáu với Tử Chấn, cô bèn đứng dậy buộc lại dây giày, nhìn thấy Trình Tử Chấn vẫn té trên mặt đất, thì đưa tay ra kéo cậu lên. Nhưng trong tích tắc dùng sức đó, Hứa Tự Tại lại té ngã trên đất, Trình Tử Chấn theo sát cũng theo đà của cô bị té xuống, lần này, Hứa Tự Tại làm đệm lót lưng cho Trình Tử Chấn.

Nhưng khác nhau chính là, lần này Trình Tử Chấn là đối mặt với Hứa Tự Tại mà té xuống, cho nên cả người Trình Tử Chấn liền gục ở trên người Hứa Tự Tại.”Cậu, cậu đứng lên đi!” Hứa Tự Tại dùng sức đẩy cậu ra, Trình Tử Chấn vẫn bất động, Hứa Tự Tại cảm thấy tư thế hiện tại của hai người quá ái muội rồi, bởi vì Trình Tử Chấn đang đặt tay lên cặp ngực chưa trở mã hoàn toàn của cô, hơn nữa hô hấp nặng nề.

“Đứng lên!” Hứa Tự Tại hô to, nhưng bởi vì thân thể bị đè ép, cô phát ra âm lượng cũng không lớn.

Trình Tử Chấn biết điều lấy tay ra, thấp giọng nói ở bên tai Hứa Tự Tại: “Chẳng qua là hai cái bánh bao nhỏ a!” Sau đó từ từ đứng lên.

Hứa Tự Tại mặc cỡ đồ bưng cả khuôn mặt, chỉ cảm thấy ánh mắt cay xè, nước mắt cũng theo đó chảy xuống rồi.

Nghiêm Băng bọn họ thấy Hứa Tự Tại và Trình Tử Chấn ngã xuống, cũng từ bên ngoài chạy tới, thấy Hứa Tự Tại khóc, vội hỏi tại sao? Hứa Tự Tại cũng không nói chuyện. Mọi người lại hỏi Trình Tử Chấn, cậu nhún vai, “Tớ chỉ là lúc ngã xuống đụng phải cậu ấy một chút mà thôi!”

Mọi người vội vàng khuyên nhủ Hứa Tự Tại đừng khóc nữa, Hứa Tự Tại cắn môi, hung hăng trợn mắt nhìn Trình Tử Chấn, sau đó đi cùng Nghiêm Băng ra ngoài nghỉ ngơi.

Trình Tử Chấn lau mồ hôi ở lòng bàn tay đi, thật ra thì mới vừa rồi cậu thật sự không phải cố ý, thử nghĩ xem tay của mình đụng phải bộ ngực của cô, cậu cũng rất khẩn trương, không biết nên phản ứng như thế nào, vì để tránh cho lúng túng liền mở miệng chọc cô, không nghĩ tới cô lại coi là thật! Còn rút nước mắt nữa chứ, haiz, cái này nên làm thế nào cho phải đây?

Khi Trình Tử Chấn đang phiền não, Quan Mỹ Vân đi mua đồ uống trở lại, nhìn bộ dạng Trình Tử Chấn rầu rĩ không vui, thì nói “Dương Tuấn đề nghị một lát nữa trượt băng xong, đi Tấn Vân Hiên ăn bánh bao hấp chính tông đó, cậu có đi không?”

Trình Tử Chấn gãi đầu, “Tớ mệt rồi, một lát nữa muốn đi về nghỉ ngơi!”

Kết quả, chiều hôm đó mọi người trượt băng xong đều đi ăn bánh bao nhỏ hấp, trừ Trình Tử Chấn và Hứa Tự Tại!

7. Chương 7

Chương 7: Mây đen che lấp mặt trời

Cuộc sống học sinh năm nhất sơ trung bận rộn, sau khi nghỉ đông tựu trường Hứa Tự Tại bận bịu ứng phó với các môn học, rất nhanh đã đem những chuyện không vui xảy ra ở sân trượt băng ngày đó cho vào dĩ vãng rồi. Mỗi ngày cô cứ như thường lệ đi xe bus đến trường, ở trạm xe gặp được Nghiêm Băng, tiếp đến là đi cùng Nghiêm Băng tới trường, mỗi ngày bận rộn học thuộc lòng môn lịch sử, chính trị, mỗi ngày đều có bài tập làm không hết, cũng có hoạt động học sinh bận bịu không hết, tóm lại, cuộc sống của Hứa Tự Tại rất phong phú đa dạng, bận rộn, không buồn không lo.

Mặc dù đã qua một nghỉ đông, Trình Tử Chấn vẫn có thể nhớ rõ ràng tất cả chi tiết xảy ra trên sân trượt băng ngày đó, có một số việc cậu càng muốn quên đi, lại càng nhớ rõ ràng. Ánh mắt của Hứa Tự Tại kinh hoàng, tức giận luôn quấy nhiễu cậu, Thượng Đế ơi, ai có thể nói cho cậu biết rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Có đôi khi cậu muốn dứt khoát đi tìm Hứa Tự Tại xin lỗi một lời cho xong, cứ để lời xin lỗi đó lại sẽ hành hạ bản thân chết mất, nhưng mỗi lần gặp Hứa Tự Tại cậu đều nói không ra miệng.

Trình Tử Chấn vừa xem TV vừa đến, “4, 5... 18... 22 Trình Tử Chấn hỏi cô em gái: “Em đếm gì thế?”

Vận Chấn nhìn ông anh một cái nói: “Đếm tiếng thở dài của anh đấy, hôm nay anh bị sao vậy? Luôn than thở?” Cô nhóc tiến tới trước mặt ông anh trai, tò mò hỏi.

“Con quý! Đi, lượn đi cho nước nó trong.” Trình Tử Chấn phản bác, “Tao than thở khi nào hả? “

“Còn dám nói không có? Em cũng đếm tới 22 lần rồi đó.” Vận Chấn nháy mắt cười với ông anh. Trình Tử Chấn sợ Vận Chấn phát hiện bí mật của mình, vội vàng trở về phòng. Vận Chấn đời nào chịu bỏ qua cho ông anh trai mình, tiếp tục đuổi tới hỏi: “Này, anh rốt cuộc bị sao vậy? Nói cho em biết đi!” Nhìn nét mặt tò mò của em gái, cậu cố ý nói: “Còn không phải là rầu rĩ về chuyện học tập!”

“Học tập?” Vận Chấn có chút không hiểu nổi, “Không phải là từ trước đến giờ anh học tập rất tốt sao? Luôn thi xếp thứ nhất mà!”

“Mày có biết câu nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên hay không?” Trình Tử Chấn làm như thật nói.

Vận Chấn lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.”Sao dần vậy hả? Mà, đến cùng có phải là em gái ruột của Trình Tử Chấn anh không hả?” Cậu xĩa vào trán Vận Chấn nói.

“Anh trai mà hiện tại học trường trung học thuộc đại học R chính là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, tất cả nhân vật lợi hại đều tập trung vào một chỗ đó, muốn giữ vững ngôi vị số 1, quá khó khăn đi! Mà nhìn anh đi, ngày ngày học thuộc sách, học thuộc lòng đến nỗi anh mà sắp thành con một sách rồi đó.” Trình Tử Chấn bày ra vẻ mặt đau khổ.

Vận Chấn thấy anh mình không giống đang nói giỡn, không khỏi có chút đồng tình, nói: “Thì ra học trường trung học thuộc đại học R khó như vậy a, tương lai em sẽ không học kiểu trường như vậy đâu.” Cô bé tính toán: “Em muốn học Bát Nhất!”

“Bát Nhất? Tại sao?” Trình Tử Chấn hỏi.

“Học ở Bát Nhất không cần phải quá cố gắng học tập, muốn chơi cái gì thì chơi cái đó, cũng không cần lo lắng thi bị đứng thứ nhất từ dưới đếm lên.” Vận Chấn đang mơ mộng hão huyền.

“Vậy đến lúc đó anh cũng chuyển trường qua đó, học cùng em ở Bát Nhất có được không?” Trình Tử Chấn mong đợi nhìn em gái.

“Được, chúng ta có thể cùng nhau chơi đùa rồi!” Vận Chấn cũng cảm thấy như vậy tốt nhất.

Trình Tử Chấn vẫn là thường xuyên chạy qua bên Bát Nhất, cậu khát vọng có thể vô tình gặp được Hứa Tự Tại ở trong sân trường, song mỗi lần khát vọng như vậy đều thất bại, điều này càng kích thích quyết tâm của Trình Tử Chấn, các bạn học của Quan Mỹ Vân đều nói: “Mỹ Vân, bạn trai cậu đối xử với cậu quả thực quá tốt đi, hầu như ngày ngày đều tới Bát Nhất!”

Quan Mỹ Vân cười đắc ý, “Cậu ấy nói sau này còn muốn chuyển trường tới đây học nữa! “

“Oa, tình yêu vĩ đại a!” Tiếng kinh hô của các bạn học thay nhau vang lên.

Học kì sau của năm nhất sơ trung, tuyến xe trong đại viện bởi vì số người sử dụng cũng không cao, bắt đầu kêu ngừng, các thủ trưởng bắt đầu công khai dùng xe chuyên dùng đặc biệt đưa con cái của mình đưa đón đi học. Hứa Tự Tại do luôn đi xe bus, đối với sự biến hóa này cũng không lưu ý. Thật ra thì gia đình của ông bà nội mình mỗi khi ra cửa đều có xe chuyên dụng, chẳng qua là cô không có thói quen đi mà thôi.

Buổi sáng lúc ra khỏi cửa, Hứa Tự Tại bỏ quên cuốn vở bài tập môn tiếng Anh ở nhà, lại phải vội vàng trở về lấy. Cô chạy như bay đi đón xe bus, chỉ kém có vài giây đồng hồ thôi là bắt kịp rồi, cô bắt đầu đưa mắt nhìn xe chạy trước mắt mình, trong lòng hối hận không thôi, chuyển xe tiếp theo không biết lúc nào? Xem ra hôm nay đi học trễ là chắc rồi.

Trình Tử Chấn cùng em gái đi học, tan học đều có tài xế đưa đón, Quan Mỹ Vân có đôi khi cũng cùng bọn họ ngồi chung một xe. Vận Chấn cũng không giống anh trai mình thích Mỹ Vân như vậy, cô thậm chí có lúc có chút địch ý với Mỹ Vân, có thể cô cho là ông anh trai mình thân thiết với Mỹ Vân còn hơn cả cô? Ba người ngồi chung trên một chiếc xe, Vận Chấn tức giận nhìn cảnh vật ngoài cửa xe ngẩn người, Mỹ Vân và Trình Tử Chấn thì vừa nói vừa cười.”Cũng không sợ gió lớn làm đau đầu lưỡi?” Vận Chấn nghĩ.

Cô còn đang vì chuyện hồi sáng mà không vui, Quan Mỹ Vân đến rủ Trình Tử Chấn cùng nhau đi học, Vận Chấn còn chưa chuẩn bị xong, kêu Quan Mỹ Vân chờ một lát ở phòng khách, trong phòng khách có treo một chiếc lồng chim, bên trong có một con chim hoàng yến nhỏ, là bạn của Trình ba tặng cho Vận Chấn làm quà sinh nhật, đây là một loại chim quý, Vận Chấn thích vô cùng, đặt tên cho nó gọi là Tiểu Kim, mỗi ngày đều tự mình cho nó ăn, người nào cũng không cho đụng tới. Quan Mỹ Vân nhìn thấy bộ lông vũ của chú chim màu vàng, lóe ra ánh sáng long lanh, không nhịn được muốn sờ soạng, cô nhẹ nhàng mở lồng chim ra, đưa tay vào lồng chim, vừa vận dụng phải nắm lông trên đuôi của Tiểu Kim, Tiểu Kim qunh lên, vụt một cái bay đến đỉnh chóp lồng chim, một đám lông vũ mà Mỹ Vân túm chặt lấy bị đứt hai cái, Quan Mỹ Vân nắm hai cái lông vũ nghiêng cứu, con chim này tại sao có thể phát ra ánh sáng màu vàng nhỉ?

Vận Chấn thu dọn xong cặp sách lúc đi ra thì nhìn thấy Quan Mỹ Vân đang đứng ở bên cạnh lồng chim, trong tay nắm hai cái lông vũ màu vàng, nhìn lại Tiểu Kim trong lồng, hiển nhiên là bị chấn kinh quá độ, đang sợ hãi nhìn Quan Mỹ Vân kêu loạn lên. Vận Chấn xông qua, đoạt lấy hai cái lông vũ trong tay Mỹ Vân, lớn tiếng hỏi: “Chị đã làm gì với Tiểu Kim hả?”

Nhìn ánh mắt phần nộ của Trình Tử Chấn, Quan Mỹ Vân cảm thấy buồn cười, không phải là một con chim thôi sao? “Chị chỉ muốn sờ nó một chút thôi, không cần thận trọng mất hai cái lông vũ của nó.” Quan Mỹ Vân giải thích.

“Chị? Ai cho phép chị sờ nó?” Vân Chấn tức giận rồi, hét lên với Quan Mỹ Vân.

“Sờ nó thì sao? Không phải chỉ là một con chim thôi sao? Nếu kêu chị sờ thêm chị cũng không cần đâu?”

Quan Mỹ Vân ở nhà cũng là một đại tiểu thư vậy, từ trước đến giờ chỉ có chuyện cô nổi cáu với người khác, chứ đời nào có người khác hét lên với cô như thế.

Trình Tử Chấn đang khởi động xe cùng với tài xế, nghe được tiếng cãi vã, vội vàng đi vào nhìn, thấy hai cô bé đang trợn mắt với nhau, cơ hồ muốn ra tay động thủ vậy, lập tức can ngăn, hỏi nửa ngày trời mới biết Mỹ Vân đã động vào tâm can bảo bối của Vân Chấn, cậu bèn lôi kéo cánh tay Vân Chấn nói: “Đừng không có lễ phép như vậy, con chim kia không phải vẫn tốt đó thôi? Chẳng qua là rớt cái lông vũ, em nên nói xin lỗi với Mỹ Vân đi!”

Vân Chấn lắc đầu, rất kiên quyết nói rõ: “Không muốn!”

Trình Tử Chấn nói: “Hét to lên với người khác là rất không lễ phép, có muốn anh đi nói với ba không?” Vân Chấn vẫn không chịu thỏa hiệp: “Tùy anh, em chính là không xin lỗi!”

Trình Tử Chấn nắm quả đấm, giơ ở trước mặt Vân Chấn, “Đừng cho là anh không dám đánh mày?” Vân Chấn hừ một tiếng, “Đi thì đi!”

Hiện tại Vân Chấn còn đang vì chuyện hồi sáng mà tức giận, cô không thèm nhìn mặt ông anh và Mỹ Vân, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô chợt thấy thân ảnh Hứa Tự Tại, cả đại viện này, dám đối nghịch với Trình Tử Chấn và thủy chung không khuất phục chỉ có Hứa Tự Tại thôi. Chị ấy giống như không bắt kịp chuyến xe vừa này, đang không thể làm gì ngoài việc chờ chuyến xe tiếp theo, nhìn bộ dáng lo lắng kia của chị ấy, hình như sắp tới trễ rồi? Vân Chấn nói cùng chú tài xế: “Chú ơi chú dừng xe đi ạ, chúng ta thuận tiện đưa chị kia cùng đi luôn!”

Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân nhìn về hướng Vân Chấn chỉ, thấy Hứa Tự Tại cũng không khỏi ngẩn ra.

Vân Chấn gọi Hứa Tự Tại: “Chị ơi, cùng đi với tụi em nhé?”

Thấy Vân Chấn, Hứa Tự Tại đi tới, “Chị đang sầu vì không bắt kịp xe, sợ tới trễ đây!” Cô vừa định đáp ứng lời mời của Vân Chấn cùng đi, ánh mắt đảo qua, thấy ngồi sau xe là Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân, thôi đi, cô nghĩ, thật là oan gia ngõ hẹp mà!

“Cảm ơn Vân Chấn, chị lát nữa đi chuyến xe sau là được rồi!” Cô phất tay một cái, không có ý định ủy khuất mình.

Quan Mỹ Vân có chút không kiên nhẫn, “Cậu ấy nếu muốn đợi xe, chúng ta đi trước thôi!”

Vân Chấn cũng rất chấp nhất, liếc Quan Mỹ Vân một cái: “Tôi cứ thích đi cùng chị Tự Tại đó!” Cô trực tiếp xuống xe, lôi kéo Hứa Tự Tại nhét vào chỗ ngồi ghế phụ, mình thì chen chúc ở giữa Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân, còn cố ý nói với Quan Mỹ Vân: “Chật chết mất, chị ngồi xích qua chút đi?” Quan Mỹ Vân bị cô chọc tức đến nỗi không còn lời nào để nói, luôn nhìn Trình Tử Chấn, Trình Tử Chấn lại đang không tập trung.

Đưa Vân Chấn xong, vốn nên là đưa Trình Tử Chấn đến trường, nhưng cậu lại nói: “Đưa Mỹ Vân đi trước!” Cho nên, ngày đó cuối cùng mới đưa Trình Tử Chấn đến trường, Trình đại soái ca của chúng ta có kinh nghiệm lần đầu tiên đến trễ trong cuộc đời trung học của mình.

Ngày qua ngày, có một bóng dáng mơ hồ ở trong lòng Trình Tử Chấn trở nên càng ngày càng rõ ràng, cậu không cách nào biểu đạt được, nhưng trong lòng lặp đi lặp lại sự miêu tả, cho nên khi lơ đãng, nét vẽ đã tiết lộ tâm tình của cậu. Trình Tử Chấn khi ở trong lớp mỹ thuật tạo hình vẽ, không cần thận đã đem ánh mắt ảnh hình người khắc họa thành hình ảnh trong đầu cậu, cậu cả kinh, vội vàng đem tác phẩm xóa đi, Phan Trác Vân nhìn thấy tinh thần cậu không ổn định, hỏi: “Cậu bị sao thế? Lão Đại.”

“Không sao, không có gì!” Cậu vội vàng đem tác phẩm bị xóa đi che khuất lại.

Lúc lớp hội họa kết thúc, thầy giáo cho bài tập kêu mỗi người nộp một bức phác họa một nhân vật mà mình quen thuộc nhất, Trình Tử Chấn nghiêm túc ghi lại yêu cầu của bài tập về nhà. Trình Tử Chấn học lớp hội họa này đã mấy năm rồi, lúc ấy còn đang học tiểu học, thầy giáo khen cậu rất có thiên phú, cho nên mới kiên trì học đến giờ.

Chủ nhật loi Quan Mỹ Vân tới làm người mẫu, rồi dựng giá vẽ trên bãi cỏ ở đại viện, triển khai bàn vẽ nhìn rất ra dáng, tuyên bố vẽ cho Quan Mỹ Vân một bức tranh mỹ nữ, hai người hỉ hả vừa vẽ vừa cười, Trình Tử Chấn nói cho Quan Mỹ Vân nghe chuyện lý thú ở trường học, chọc cho Quan Mỹ Vân cười không ngừng, ôm bụng hỏi: “Cuối cùng cái cậu nam sinh đi nhà vệ sinh nữ kia làm sao ra khỏi nhà vệ sinh a?” “Bị người ta khiêng ra!” Trình Tử Chấn nói, Quan Mỹ Vân cười càng lợi hại hơn.

Hứa Tự Tại đang tựa ở dưới bàn xích đu của cây hòe già đọc cuốn “Jane Eyre”, khi nhìn thấy Jane Eyre ở nơi xa xoi nghe được tiếng Rochester kêu gọi, phảng phất như nghe được ở phương xa nào đó cũng có người đang kêu gọi tên cô, “Hứa Tự Tại, cậu đang ở đâu?” Cô cảm giác được đó là thanh âm của người bạn tốt nhất của cô – Ninh Hạo. Thì ra được người ta nhớ nhung cũng là một loại hạnh phúc a! Cô đang hưởng thụ tiếng gọi này giống như tiếng gọi tự nhiên, nhìn trước ngực có cài chiếc kim cài hoa mai, mơ ước đến thời khắc tươi đẹp có thể trùng phùng với Ninh Hạo, vào thời gian nghỉ hè Ninh Hạo sẽ tới Bắc Kinh thăm cô! Ngày hôm qua chính miệng cậu ấy đã thông báo cho cô biết ở trong điện thoại. Hứa Tự Tại đang đắm chìm vào thế giới riêng vui vẻ.

Nhưng niềm vui của cô bị quấy rầy, không biết lúc nào, Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân ở trên bãi cỏ cách đó không xa dựng lên giá vẽ, Trình Tử Chấn vừa vẽ vừa cười đùa với Quan Mỹ Vân, tiếng cười khoa trương của Quan Mỹ Vân tùy ý tung bay lên ở khu vực xung quanh, Hứa Tự Tại nhíu mày, cô cảm thấy tương đối khó chịu. Trình Tử Chấn sao cứ giống như âm hồn bất tán vậy? Cô dùng tai nghe walkman nhét vào tai, mặc dù không thoải mái, nhưng có thể ngăn cản được một chút tạp âm.

Trình Tử Chấn cũng không thể chuyên tâm giúp Quan Mỹ Vân phác họa tranh, cây bút của cậu trong lúc lơ đãng thay đổi phương hướng, cậu liếc đến cách đó không xa chỗ cây hòe già có bóng dáng quen thuộc, cô gái đang dựa lưng vào cây hòe già, tập trung tinh thần đọc sách, cô đang đọc cái gì? Cậu có chút tò mò? Lại là điều gì khơi ra mơ ước của cô? Nhìn về mặt cô mới vừa rồi vui vẻ, an nhàn, có phải đã nghĩ tới chuyện đáng vui về hay không? Có thể có chút liên quan đến mình không đây? Trong ước mơ của cô có sự tồn tại của mình không? Trình Tử Chấn vừa nghĩ vừa vẽ, rất nhanh, trên bàn vẽ xuất hiện hình ảnh một cô bé, vóc người cân xứng, mái tóc dài mềm mại, ngồi ở trên ghế xích đu tùy ý đong đưa, cơn gió khẽ nghịch làn váy cô, thổi rối bung mái tóc, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, cô thì giống như một tiên tử rơi xuống phạm trần, dịu dàng, yên tĩnh đến vậy. Vẽ xong bức tranh Trình Tử Chấn thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, cậu lại trải ra một tờ giấy trắng, tiếp tục phác họa một bức khác cho Quan Mỹ Vân.

Quan Mỹ Vân từ phía xa gọi: “Vẽ lâu như vậy rồi tớ có thể qua đó nhìn một cái hay không?”

“Không thể, đợi lát nữa mới có thể cho cậu nhìn!” Trình Tử Chấn nhìn cô thần bí cười một tiếng, rất nhanh Quan Mỹ Vân bị nụ cười này làm lạc lối, kiên nhẫn đợi chờ, cho đến khi Trình Tử Chấn nói xong rồi, cô mới đi tới.

“Đây là tớ sao?” Quan Mỹ Vân nhìn bức họa hỏi, “Dĩ nhiên.” Trình Tử Chấn gật đầu.

“Nhìn rất xa lạ, nhất là ánh mắt.” Quan Mỹ Vân tìm tòi ở trong trí nhớ, đôi mắt này đã từng gặp ở nơi nào đó, cô khẳng định chúng không giống cô. “Ánh mắt vẽ không giống!” Trình Tử Chấn cũng cả kinh, đôi mắt này cực kỳ giống Hứa Tự Tại, cậu vội vàng sửa đổi, bôi bôi xóa xóa, nhìn lại, đã là hình ảnh của Quan Mỹ Vân.

“Lần này giống tớ!” Quan Mỹ Vân nhìn bức họa vui vẻ nói, “Tặng tớ nhé?”

Trình Tử Chấn gật đầu, “Chờ thầy xem xong rồi tặng cậu!”

Hứa Tự Tại vẫn trông ngóng kì nghỉ hè có thể mau tới, như vậy Ninh Hạo mới có thể sớm một chút tới Bắc Kinh rồi

Trong đại viện những đứa trẻ khác tất cả cũng đều ngóng nhìn nghỉ hè có thể mau tới, bởi vì năm nay trong đại viện còn tổ chức cho đám trẻ đi trại hè nữa, nghe nói địa điểm là khu phong cảnh nổi tiếng nhất Bắc

Kinh —— Yên Tây hồ.

Hồi tưởng trại hè lần trước đã xảy ra chuyện không vui với Hứa Tự Tại, Trình Tử Cháp quyết định nhân dịp có cơ hội trại hè lần này, cậu sẽ điều chỉnh chiến lược, thành lập quan hệ ngoại giao với Hứa Tự Tại, tiến hành hoạt động bình thường hóa ngoại giao, từ đó đẩy mạnh tiến trình phát triển nhảy vọt quan hệ.

Quan Mỹ Vân do trại hè lần trước chịu không ít khổ, sợ năm nay còn bị như thế, cho nên không muốn đi nữa, cũng khuyên Trình Tử Cháp đừng đi. Không nghĩ tới Trình Tử Cháp lại rất kiên quyết, “Đi chơi chứ, cứ ru rú ở nhà rất vô vị.” Một câu nói của Trình Tử Cháp, Quan Mỹ Vân lập tức dao động, “Đi thì đi, bắt quá lần này tớ nhất định phải mang theo nhiều chút đồ ăn ngon, đến lúc đó cậu phải giúp tớ đeo ba lô nha!” Trình Tử Cháp lập tức thể hiện ra phong độ đàn ông: “Rất vui ra sức vì mỹ nữ!”

Lão sư tuyên bố được nghỉ hè một cái là tất cả mọi người tựa như phát điên chạy hết ra bên ngoài, Hứa Tự Tại lại càng cao hứng hận không thể bay lên được: “Rốt cục đã giải phóng!” Nghiêm Băng chặn cô lại, “Hứa Tự Tại, nghỉ hè có hoạt động gì không? Nếu như không có chuyện gì thì theo chúng tớ cùng tham gia ban đồng ca đi!”

Hứa Tự Tại có chút khó xử, “Nghỉ hè tớ có người bạn thân muốn tới thăm tớ, tớ muốn chơi đùa cùng bạn ấy!”

” Vậy hả, vậy thì thôi!” Nghiêm Băng cười, Hứa Tự Tại không chú ý tới vẻ mặt thất vọng của Nghiêm Băng.

Tuyến xe đi trại hè cũng đã nổ máy, Trình Tử Cháp còn không thấy Hứa Tự Tại tới, Quan Mỹ Vân nhìn cậu không ngừng nhìn đồng hồ, hỏi cậu có phải là có chuyện gì hay không, Trình Tử Cháp đột nhiên nói: “Tớ quên mất một món đồ, không biết trở về lấy còn có thể tới kịp hay không?”

Bác tài nói: “Đợi thêm cậu chút nữa, nhưng phải nhanh lên đấy!” Trình Tử Cháp vội chạy xuống xe, cậu cũng không có về nhà lấy đồ, mà là trực tiếp chạy đến đại viện chỗ cây hòe già, cậu biết hiện tại Hứa Tự Tại nhất định đang ở chỗ này.

Quả nhiên, Hứa Tự Tại đang ôm một quyển tiểu thuyết thật dày ngủ gà ngủ gật, cơn gió sau giữa trưa nhẹ vuốt ve da thịt cô, khiến cô như say như đắm.

Trình Tử Cháp vỗ cô một cái, “Đứng lên a, phải đi trại hè rồi!”

Hứa Tự Tại mơ mơ màng màng, đôi mắt còn ngái ngủ híp lại, “Tôi không đi, các cậu đi đi!” Cô xua tay với Trình Tử Cháp.

“Tại sao không đi?” Trình Tử Cháp khó có thể tin nhìn cô, đây cũng là hoạt động cậu đã mong đợi thật lâu, hơn nữa còn chuẩn bị mượn cơ hội này thành lập mối quan hệ láng giềng hoà thuận hữu hảo với cô nữa kìa! Nếu như cô không đi, cậu chẳng phải là độc diễn sao?

“Ngày mai Ninh Hạo tới Bắc Kinh, tôi muốn đón tiếp cậu ấy!” Hứa Tự Tại nói nhẹ, nói xong nheo mắt lại muốn tiếp tục nghỉ ngơi.

“Ninh Hạo!” Trình Tử Cháp nhất thời mờ mịt, trên ngực thật giống như bị một cú giáng xuống nặng nề, không cách nào hô hấp nổi.

Khi Trình Tử Cháp trở lại trên xe, tất cả mọi người đều đã chờ sốt ruột, Quan Mỹ Vân nói: “Cậu đi lấy cái gì? Lấy được chưa?”

Trình Tử Cháp ra vẻ tiêu sái cười, dùng ngón tay ở trước ngực làm động tác hình trái tim, Quan Mỹ Vân không giải thích được, hỏi: “Rốt cuộc là cái gì a?”

Trình Tử Cháp cương chiều xoa đầu cô, nói: “Cô bé ngốc, đừng hỏi nữa, nói cậu cũng không hiểu.”

Quan Mỹ Vân quả nhiên không hỏi nữa, biết điều lấy ra tai nghe để nghe nhạc, đem một bên tai nghe đưa cho Trình Tử Cháp. Giờ này khắc này, Trình Tử Cháp vô cùng cảm ơn sự quan tâm của Mỹ Vân.

8. Chương 8

Chương 8: Ánh chớp vụt sang

Mùa hè này, Hứa Tự Tại cùng Ninh Hạo đi chơi rất nhiều nơi, đi Hậu Hải chèo thuyền, đi hết thảo cầm viên, đi xem kịch nói ở Đại kịch viện quốc gia, đi Di Hoà Viên nghỉ mát, đi hồ Liên Hoa hái sen, hễ là những nơi có thể vui chơi họ đều muốn ghé qua một lần.

Ninh Hạo nhìn một quyển album, không nén được cảm xúc: “Trước kia khi còn ở Bắc Kinh, không cảm thấy nơi đó vui, nay xa rồi ngược lại thấy hoài niệm về Bắc Kinh.”

“Nói chuyện làm gì giống ông cụ non thế?” Hứa Tự Tại cười cậu. “Người đã già rồi!” Ninh Hạo than thở. “Già cái đầu cậu í!” Hứa Tự Tại dùng quả đấm nhỏ của mình đấm vào ngực Ninh Hạo, bị cậu ấy ngăn lại, “Cậu muốn mưu sát tớ à, hai năm không gặp sao cậu lại trở nên bạo lực thế?”

Bị cậu ấy nắm lấy quả đấm của mình, Hứa Tự Tại không nhúc nhích tay ra được, đổi dùng chân công kích, Ninh Hạo không thể làm gì khác hơn là dùng chân khống chế chân Tự Tại, làm cho cô cả người đều không nhúc nhích được. “Ha ha, chịu thua chưa?” Ninh Hạo nói.

Hứa Tự Tại phát hiện cả người mình đang trong ngực của Ninh Hạo, muốn nhúc nhích cũng không được, “Đại nhân xin tha mạng, tiểu nữ nhận thua rồi!” Cô ấy nói. Trong khoảng cách như thế Ninh Hạo nhìn Hứa Tự Tại, đột nhiên phát hiện cô đã trưởng thành, không còn là cô bé suốt ngày nắm tay lôi kéo cậu rong chơi khắp nơi.

Hứa Tự Tại phát hiện Ninh Hạo nhìn mình với ánh mắt kì lạ, hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Ninh Hạo khẽ hỏi: “Hứa Tự Tại, cậu nói xem chúng ta có thể thân thiết như thế này mãi mãi không?”

“Có thể chứ!” đáp án khẳng định trong lúc Hứa Tự Tại chưa kịp suy nghĩ đã thốt lên.

Ninh Hạo vỗ vai cô, “Cô nhóc ngọc, đã hứa rồi là không được nuốt lời đâu đấy!”

“Dĩ nhiên!”

Khi kết thúc trại hè, Trình Tử Chấp bị phơi nắng khiến da ngăm đen, khi cậu đá cầu với những đứa trẻ khác ở đại viện, Hứa Tự Tại cùng Ninh Hạo đều nhận không ra cậu ấy.

Hứa Tự Tại chỉ vào cây hòe già trong đại viện nói, “Khi còn bé chúng ta thích nhất là đến chỗ này chơi.”

Ninh Hạo nhìn cô cười: “Khi đó cậu thích nhất chiếc xích đu này, thường xuyên nhìn nó bằng ánh mắt khát khao, lộ ra vẻ tội nghiệp, nhưng nó lại bị Trình Tử Chấp và Quan Mỹ Vân chiếm làm sở hữu riêng, có phải khi đó cậu đã rất tức giận?”

” Còn lâu mới có chuyện đó!” Hứa Tự Tại cười ngại ngùng.

“Còn nói không có? Ngày đầu tiên cậu đến đại viện thì đã cùng Trình Tử Chấp giành cái xích đu này đến nỗi xảy ra đánh nhau rồi!” Ninh Hạo nói.

Hứa Tự Tại thật sự cảm thấy ngượng, nói “Khi đó cậu ấy rất hỗn xược, thật là thiếu sự dạy dỗ mà!”

“Đúng rồi, và cũng chỉ có cậu mới dám dạy dỗ cậu ấy?” Ninh Hạo dùng ngón tay chỉ vào sống mũi Hứa Tự Tại, bọn họ bây giờ vẫn thân thiết giống như hồi còn bé.

“Cậu bóp mũi tớ, nó bị cậu làm xẹp đi rồi, xấu chết đi được!” Hứa Tự Tại đuổi theo Ninh Hạo cũng muốn bóp lại cái mũi của cậu ấy.

Trình Tử Chấp ở đằng xa nhìn thấy Hứa Tự Tại, người con trai đi cùng cô ấy có phải là Ninh Hạo không nhỉ? Cậu ấy cao lớn lên nhiều, cũng cường tráng hơn, xem ra cũng ra dáng đàn ông rồi. Nhìn bọn họ thân thiết vui đùa với nhau như thế, Trình Tử Chấp cảm giác mình giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, cảm thấy cô độc. Mặc dù chung quanh có rất nhiều người chơi đùa vui vẻ với cậu, nhưng trong mắt của cậu luôn chỉ có hình ảnh Hứa Tự Tại và Ninh Hạo.

Trình Tử Chấp cũng không hiểu tại sao mình lại đi qua chỗ kia chào hỏi họ, nhưng cậu cũng đã đi qua đó rồi.

“Trình Tử Cháp!” Ninh Hạo thấy Trình Tử Cháp có chút giật mình, “Lâu quá không gặp.”

Trình Tử Cháp cười nhẹ, “Đúng vậy, đã lâu không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?” Trình Tử Cháp cùng Ninh Hạo không phải là cùng một kiểu người, cũng không có giao tình sâu nặng, trong khi Trình Tử Cháp dặt bộn trẻ ở đại viện đi đá bóng, bắt tổ chim, thì Ninh Hạo đang cùng Hứa Tự Tại đào cát, nghịch bùn, đi dạo loăng quăng trong đại viện. Ninh Hạo và Trình Tử Cháp luôn xa lạ, có lẽ từ nhỏ cậu đã ý thức được điều này, cậu và Trình Tử Cháp mãi mãi sẽ không thể trở thành bạn của nhau.

Ninh Hạo và Trình Tử Cháp đứng chung một chỗ lại không biết nói gì, để tránh có sự lúng túng, Ninh Hạo không thể làm gì khác hơn là kéo Hứa Tự Tại đi nơi khác, “Chúng tôi muốn đi dạo, cậu có muốn đi chung không?” Ninh Hạo nắm tay Hứa Tự Tại, rất lịch sự hỏi Trình Tử Cháp.

“Không đâu, hoan nghênh trở lại, hai cậu đi đi nhé!” Trình Tử Cháp nhìn bóng lưng Ninh Hạo và Hứa Tự Tại cùng nhau rời đi mà đắm chiêu, hóa ra, tất cả đều không thay đổi, từng màn kí ức tuổi thơ vừa tái hiện lại ngay trước mắt.

Sau nghỉ hè nhập học lại, Hứa Tự Tại, Nghiêm Băng cùng mấy bạn học sinh sơ trung năm hai đại diện trường tham cuộc thi biện luận học sinh trung học toàn thành phố, trải qua hai vòng loại, cuối cùng toàn thành phố chỉ còn lại Bát Nhất và trường trung học thuộc đại học R, hai trường tranh giành hạng nhất.

Hứa Tự Tại đã sớm nghe nói Trình Tử Cháp học trường trung học thuộc đại học R cũng tham gia thi biện luận, hơn nữa cậu ấy biểu hiện khá xuất sắc ở hai đợt đấu vòng loại, các bạn học đều gọi cậu ấy là “Nhà biện luận tài ba”, xem ra vòng chung kết bất cứ giá nào cũng không tránh khỏi một trận quyết chiến cùng Trình Tử Cháp.

Trình Tử Cháp tham gia thi biện luận đơn giản là muốn giết thời gian, cậu gần đây quá rảnh rồi, đọc sách không vô nữa, không tìm một ít chuyện để làm thì sẽ luôn suy nghĩ lung tung, cậu sợ mình tẩu hỏa nhập ma, cho nên rất cố gắng thay đổi cách suy nghĩ. Cậu không ngờ sẽ gặp Hứa Tự Tại trong cuộc thi.

Vòng đấu loại thứ nhất, trường trung học thuộc đại học R và trường trung học thuộc đại học B tỷ thí với nhau, cả hai bên đều là đối thủ mạnh trong các đội mạnh, lần này gặp nhau dĩ nhiên tránh không được một cuộc ác chiến. Trình Tử Cháp lúc bắt đầu cũng không thi thố hết mình, chẳng qua xem như chơi đùa mà thôi, nhìn thấy giáo viên bên trường trung học thuộc đại học B chuẩn bị rất kĩ lưỡng cho học sinh bên đội mình, tình thế bị áp đảo, Trình Tử Cháp có chút không kịp trở tay, cậu nghĩ dứt khoát bỏ cuộc cho rồi, đang định bỏ cuộc thì thấy Hứa Tự Tại và Nghiêm Băng cũng ngồi ở khu vực dành cho tuyển thủ, chuẩn bị tham gia vòng thi tiếp theo, Trình Tử Cháp vực dậy tinh thần, ha ha, nếu Hứa Tự Tại cũng tới tham gia, vậy sao mình không cố gắng kiên trì đến cùng, không chừng đến cuối cùng còn có thể gặp bọn họ, đến lúc đó quyết một trận cao thấp, không phải là rất thú vị sao?

Lúc phát biểu tổng kết, Trình Tử Cháp thay đổi giọng điệu đùa giỡn khi nãy bằng giọng điệu nghiêm túc hẳn hoi, logic rõ ràng, trích dẫn điển ngữ, nói rất đỉnh đặc, khiến cho ban giám khảo, khán giả ở trên đài, dưới đài mở rộng tầm mắt, khi cậu phát biểu xong bài tổng kết, tiếng vỗ tay dưới khán đài kéo dài hồi lâu không dứt. Hứa Tự Tại và Nghiêm Băng cũng vỗ tay theo, Nghiêm Băng nói với Hứa Tự Tại: “Xem ra cậu ấy là đối thủ lớn nhất của chúng ta đó!”

Kết quả, vòng đấu loại thứ nhất, trường trung học thuộc đại học R đã đánh bại trường trung học thuộc đại học B, làm cho những trận đấu kế tiếp thiếu đi một đối thủ mạnh.

Mặc dù Hứa Tự Tại trầm lặng ít nói, nhưng logic của cô rõ ràng, suy nghĩ nhanh nhẹn, ăn nói rõ ràng, cho nên trải qua mấy vòng thi đều giành được thắng lợi, rất nhiều người bắt đầu nhìn cô với cặp mắt khác xưa. Có một số người thậm chí bàn tán ở sau lưng cô nói: “Nhìn kìa, chính là cậu ấy, nghe nói rất lợi hại!” “Thật nhìn không ra, cứ nghĩ cậu ta dễ đối phó cơ đấy!” “Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được, ai mà đo được nước biển cơ chứ!” “Ừ, đợi đến trận chung kết xem biểu hiện của cậu ấy ra sao!” Dù các bạn học bàn luận về mình ở sau lưng ra sao đi nữa, Hứa Tự Tại đều coi như không nghe thấy, vẫn tập trung tinh thần chuẩn bị ra sân thi đấu.

Trận chung kết hôm đó, giáo viên học sinh của cả hai bên trường cũng tới hỗ trợ, điều làm cho học sinh Bát Nhất cảm thấy tức giận nhất chính là bạn học Quan Mỹ Vân lại phản chiến, đi làm đội trưởng đội cổ động viên của trường trung học thuộc đại học R.

Cuộc thi này, Đài Truyền Hình Trung Ương tiến hành phát sóng trực tiếp, cho nên giới truyền thông cũng rất coi trọng, khi đang chuẩn bị bước vào cuộc thi, Hứa Tự Tại thấy có phóng viên phỏng vấn Trình Tử Cháp, nữ phóng viên trẻ tuổi đưa ra cái micro lớn tiếng hỏi: “Vị bạn học này, em ở trường nào?” “Trường trung học thuộc đại học R!” Trình Tử Cháp trả lời đơn giản.

“Xin hỏi hôm nay các em có tự tin sẽ đoạt giải quán quân không?” “Rất có tự tin!”. Dưới con mắt của Hứa Tự Tại đánh giá, Trình Tử Cháp cười quả thật rất liêu lĩnh. “Cứ cười đi, cẩn thận bay cao, sẽ té đau à xem!” Cô nói thầm trong lòng.

Trình Tử Cháp nhìn thấy Hứa Tự Tại, vội vàng kéo cô lại, nói với phóng viên, “Hôm nay chúng tôi cùng nhau tranh biện, có thể nhờ ngài phóng viên chụp cho chúng tôi một kiểu không?” Phóng viên mong chờ có thể có nhiều cơ hội như thế này để tiếp xúc nhiều hơn với thí sinh dự thi, cho nên lập tức giơ lên máy ảnh hướng về phía hai người họ tách tách tách chụp liên mấy kiểu.

Ở trước mặt phóng viên Hứa Tự Tại cũng không nên nổi giận làm gì, dùng sức hất tay Trình Tử Cháp ra, nói: “Gặp lại trong trận đấu!”

Trường trung học Bát Nhất rút thăm làm bên chính biện, quan điểm là các môn đều tinh thông hơn hẳn một môn tinh thông, trường trung học thuộc đại học R là bên phản biện, quan điểm dĩ nhiên là trái ngược với bên chính biện. Hai bên đương nhiên là đã chuẩn bị trước rất nhiều tài liệu, cuộc tranh tài bắt đầu, Trình Tử Cháp ra vẻ mạnh mẽ chấn định vị trí đầu trận tuyến, đội trung học Bát Nhất chỉ có thể phòng ngự một cách khó khăn, Hứa Tự Tại thấy tình thế bất lợi, vội vàng lộ ra một chút sơ hở, cố ý nói các môn tinh thông không nhất định là chính xác.

Một thành viên trong đội trường trung học thuộc đại học R vì nóng lòng muốn đánh bại đối phương, cho nên dựa theo quan điểm của Hứa Tự Tại mà tiếp tục trình bày, do đó chứng minh ý kiến trước đó mà Hứa Tự Tại đưa ra là chính xác, điều này vừa đúng lúc để cho Nghiêm Băng tóm được điểm yếu, tiếp tục dựa theo logic của Hứa Tự Tại mà nói tiếp, cư nhiên lại phát hiện ra các bạn ở trường trung học thuộc đại học R nói này giờ đều là thay trường Bát Nhất biện luận. Hứa Tự Tại và Nghiêm Băng rốt cục đã thay đổi được thế cục, nhưng hai bên đều là cao thủ kinh nghiệm dày dặn, nhất thời giằng co lên, cũng khó phân thắng bại. Phát biểu xong bài tổng kết, hai bên đều căng thẳng cùng đợi kết quả thi.

Rất nhiều chuyên gia giám khảo đều đang khó xử, học sinh của cả hai trường đều rất xuất sắc, nếu cho trường nào ít điểm hơn chút cũng đều không nổi, ban giám khảo nghiên cứu mất nửa giờ, cuối cùng vẫn là đưa ra quyết định Bát Nhất đoạt giải quán quân.

Nhưng bởi vì bạn học Trình Tử Cháp bên phản biện biểu hiện không tầm thường, được đặc biệt trao tặng danh hiệu “Người biện luận giỏi nhất”. Cho nên, mọi người đều vui vẻ

Người chủ trì tuyên bố xong điểm thành tích, tuyển thủ hai bên bắt tay lẫn nhau bày tỏ sự chúc mừng. Trình Tử Cháp đi tới trước mặt Hứa Tự Tại, nói: “Chúc mừng trường các cậu chiến thắng! Bắt tay một cái nào!”

Hứa Tự Tại do dự một chút, vẫn giơ tay ra, đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt với nhau một cách bình thản như vậy. Đang lúc Hứa Tự Tại muốn nói là hôm nay Trình Tử Cháp biểu hiện rất không tệ, Quan Mỹ Vân đã chạy lên đài, cho Trình Tử Cháp một cái ôm rất chặt, “Tử Cháp, biểu hiện hôm nay của cậu quá tuyệt vời.” Hứa Tự Tại nhún vai, quay đi tiếp tục bắt tay với các bạn khác.

Sau lần thi biện luận đó, Trình Tử Cháp rất nhanh đã nhận được hình do phóng viên gửi đến—— Bức hình đứng ở nơi cửa chụp chung của cậu và Hứa Tự Tại. Nhìn Hứa Tự Tại trong hình cười một cách miễn cưỡng, Trình Tử Cháp cau mày, lẩm bẩm nói: “Hứa Tự Tại sao cậu lại ngốc như vậy, đối mặt với ống kính, sao không biết cười cho rực rỡ một chút?”

Vận Cháp đang xem phim hoạt hình, nghe được anh trai nói, lại chưa nghe rõ nên vội hỏi: “Trình Tử Cháp, anh nói gì vậy a?”

Trình Tử Cháp vội vàng giấu hình đi, “Không phải nói chuyện với em, lo xem TV của em đi!”

“À!” Vận Cháp le lưỡi, “Không biết có bệnh gì không nữa? Anh tự mình nói chuyện!”

Trình Tử Chấn đặc biệt tới Bát Nhất đi tìm Hứa Tự Tại, cậu muốn đưa hình cho cô xem một chút. Vừa tới cửa trường học liền gặp phải bạn học của lớp 6 “Cậu tìm Quan Mỹ Vân hả? Cậu ấy đi luyện võ đạo rồi, ở lớp văn nghệ đó.” Bạn học đó hỏ tâm nhắc nhở. Trình Tử Chấn trả lời: “Cảm ơn, một hồi nữa mình sẽ đi tìm cậu ấy.”

Trình Tử Chấn đi tới cửa lớp 3, hỏi một bạn nam sinh: “Xin hỏi Hứa Tự Tại có ở đây không?”

Bạn nam kia nhận ra Trình Tử Chấn, biết cậu là “hộ hoa sứ giả” của Quan đại mỹ nữ bên lớp 6, không biết cậu ấy tìm Hứa Tự Tại có chuyện gì? Không phải là Tự Tại đắ tội với Quan mỹ nữ rồi chứ? Nhưng nhìn dáng dấp cậu ta vừa rồi không giống như đến hỏi tội. Cậu nam sinh vào phòng học nhìn một lượt, trở lại nói: “Các cậu ấy cũng đi đến lớp văn nghệ luyện tiết mục rồi.”

Trình Tử Chấn rất quen thuộc với Bát Nhất, tìm được phòng Piano của lớp văn nghệ, cậu biết Hứa Tự Tại nhất định là đang luyện đàn, Hứa Tự Tại đàn piano khá giỏi, bởi vì mẹ cô là nghệ sĩ piano nổi tiếng trong nước, dưới sự tiêm nhiễm của gia đình, Hứa Tự Tại từ nhỏ ở phương diện Piano cũng rất có trình độ. Trong phòng piano truyền đến tiếng đàn du dương, một thân hình gầy yếu hiện ra trong tầm mắt, chẳng còn nét nào giống trái bí đao lùn ngày xưa nữa, Hứa Tự Tại giờ đã trở thành gầy ốm cao lớn như vậy sao?

Sau khi khúc nhạc Fur Elise kết thúc, Hứa Tự Tại trầm ngâm, tại sao đằng sau của một âm nhạc ưu nhã như vậy lại có sự đau thương? Cô không giải thích được điều này. Nghe cô đàn xong đoạn nhạc, giáo viên âm nhạc nói: “Khúc này nghe em đàn với nghe người khác đàn cảm giác rất khác nhau a! Ai đã dạy cho em?”

Hứa Tự Tại chỉ cười, “Mẹ em đã dạy em ạ!” Giáo viên âm nhạc gật đầu, “Đúng là nghệ sĩ chuyên nghiệp có khác!”

“Tốt lắm, hôm nay chúng ta tập tới đây thôi, đàn vô cùng tốt rồi!” Giáo viên vừa thu dọn đồ đạc vừa nói với Hứa Tự Tại.

“Cảm ơn cô ạ! Tạm biệt cô!” Hứa Tự Tại rất lễ phép chào tạm biệt cô giáo, vừa ra khỏi cửa liền thấy được Trình Tử Chấn, “Tại sao cậu lại ở chỗ này? Quan Mỹ Vân ở phòng tập võ đạo, cứ đi thẳng là tới.” Cô vừa nói vừa chỉ đường cho cậu đến đó.

“Tôi tới tìm cậu!” Trình Tử Chấn đưa hình cho Hứa Tự Tại, “Hình lần trước thi biện luận hôm nay đem tới cho cậu xem.”

Hứa Tự Tại nhìn nét mặt không được tự nhiên của mình trong hình, cái kiểu ngoài cười nhưng trong không cười, cảm thấy có chút buồn cười, mà Trình Tử Chấn ở thời khắc đó vẫn hoàn mỹ như vậy, chụp có bức hình có cần cười ưu nhã tuần tú như vậy không, thật là một báu vật mà! Trong lòng cô bất bình nói. Dựa vào cái gì mà cậu ta có cái mẽ bề ngoài như thế? Quả thực là yêu mị, đúng là khác loài với bọn con trai mà!

Nhìn Hứa Tự Tại không nói lời nào, Trình Tử Chấn vội hỏi: “Sao? Rất đẹp đúng không? Cậu có muốn giữ lại một bức làm kỷ niệm không?”

Hứa Tự Tại bĩu cái miệng nhỏ nhắn ra, “Tôi vẫn là không cần đâu, mắc công mỗi lần nhìn thấy lại gặp ác mộng. Còn nữa chính là sợ nhện không được đóng đinh vô hình.” Nói xong đem hình trả lại cho Trình Tử Chấn, “Cậu giữ đi!”

Trình Tử Chấn nhận lấy hình, nói: “Hứa Tự Tại, cậu biết không? Có khi cậu thật sự làm cho người ta tức đến nỗi chỉ biết nghiêng răng ken két thôi, hận đến nỗi muốn đánh cậu.”

“Giống nhau cả thôi! Cậu có lúc cũng chẳng được hoan nghênh.” Hứa Tự Tại lạnh lùng nói.

Nhìn Hứa Tự Tại đi xa, Trình Tử Chấn có chút tức giận bất bình, tại sao cậu đi tới chỗ nào cũng được hoan nghênh, thế mà hết lần này tới lần khác gặp phải Hứa Tự Tại đều cam chịu? Đang suy nghĩ, nghe được Quan Mỹ Vân gọi mình, “Tử Chấn, tớ ở đây nè!”

Trình Tử Chấn vội vàng đi tới hướng phòng tập võ đạo, thấy Quan Mỹ Vân vừa mới tập nhảy xong, đầu đầy mồ hôi, thì lấy khăn giúp cô lau mồ hôi, “Tập luyện xong chưa? Lát nữa mời cậu ăn pizza!” Quan Mỹ Vân gật đầu, “Thật tốt quá, tớ cũng đang đói bụng quá nè!”

Nghiêm Băng giúp Hứa Tự Tại xách cặp, vừa đi vừa hỏi: “Tiết mục luyện thể nào rồi?”

“Cũng ổn.” Hứa Tự Tại xoa ngón tay, “Chính là cánh tay có chút nhức mỏi.”

“Mệt rồi thì nghỉ ngơi một chút rồi hãy luyện tiếp!” Nghiêm Bằng khuyên :”Nếu đã mỏi mệt rồi, thì luyện nhiều cũng không hiệu quả mấy đâu!”

“Biết rồi!” Hứa Tự Tại nhe răng nói: “Cậu dài dòng hơn cả cô giáo tớ đây!”

Hai người vừa đi vừa nói, ở cổng trường học vừa lúc gặp phải Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân, Trình đại soái ca và Quan đại mỹ nữ cũng đang cười nói vui vẻ đi tới, Hứa Tự Tại lạnh nhạt nhìn hai người họ, tính giả bộ như không nhìn thấy. Bốn người lướt qua nhau, cô phát hiện Trình Tử Chấn có vẻ căm tức mình, nghĩ thầm: Thôi đi, hà tất để ý đến cậu ta?

Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân hướng tiệm Pizza Hut đi tới, Quan Mỹ Vân nói: “Mới vừa rồi sao không chào hỏi với Hứa Tự Tại?”

Trình Tử Chấn hừ một tiếng, “Tớ sợ cậu ấy không nhận ra chúng ta.”

Quan Mỹ Vân cười một tiếng: “Không đến nỗi chứ! Cậu có phải rất chán ghét cậu ấy không?”

“Tớ lúc nào thì chán ghét cậu ta, chính cậu ta khiến người ta tức điên lên thì có?” Cậu vẫn còn vì chuyện hồi chiều mà mất hứng.

“Bỏ đi, đừng để mất vui nữa, tớ chỉ nói chơi thôi!” Quan Mỹ Vân lắc lắc cánh tay Trình Tử Chấn, “Em muốn ăn pizza thịt bò đâu!”

“Được!” Trình Tử Chấn cười, “Tớ cũng thích loại đó!”

Học kì trước của năm ba sơ trung, bởi vì Trình Tử Chấn thi đậu vào trường trung học Bát Nhất, cho nên Trình Tử Chấn càng có nhiều cơ hội đến Bát Nhất, Trình Tử Chấn dứt khoát nói với cha mẹ: “Con cũng muốn chuyển tới Bát Nhất, học chung một trường với em gái, còn có thể để ý đến nó nhiều hơn.”

Vợ chồng nhà họ Trình nhìn cậu con trai ngày một cao lớn của mình, từ lúc nào đã hiểu chuyện như vậy rồi? Nhưng bọn họ vẫn lo lắng con trai chuyển trường sẽ ảnh hưởng đến học tập, Trình Tử Chấn bảo đảm với cha mẹ sau khi chuyển trường vẫn sẽ giữ vững vị trí đứng thứ nhất như cũ, thế hai vợ chồng mới yên tâm.

Cứ như thế, năm ba sơ trung năm đó Trình Tử Chấn đã cự tuyệt giáo viên, hiệu trưởng của trường trung học phụ thuộc đại học R nhiệt tình giữ lại mà chuyển đến trường Bát Nhất. Thầy hiệu trưởng của Bát Nhất nhìn thấy cậu học sinh hoàn mỹ này thì vui mừng không biết làm thế nào cho phải, “Em muốn vào học lớp nào?”

“Em muốn vào lớp 3!” Trình Tử Chấn kiên định nói.

“Được! lớp 3 là một tập thể không tệ.” Thầy hiệu trưởng vội vàng gọi chủ nhiệm lớp 3 đến, “Em Trình Tử Chấn này sẽ được phân tới lớp của cô, cậu ấy là con cháu của lãnh đạo, cô phải chiều cố nhiều hơn một chút!” Chủ nhiệm lớp 3 vội gật đầu.

Hứa Tự Tại quả thực không thể tin được, Trình Tử Chấn cư nhiên chuyển trường tới Bát Nhất, hơn nữa còn cùng lớp với mình. Cô dùng sức nhéo bắp đùi một cái, đau, trời ạ, đây lại có thể là sự thật hả trời !

Các bạn học lớp 3 nhìn Trình Tử Chấn, anh chàng hot boy này cư nhiên chuyển trường rồi, còn chuyển đến lớp 3 của bọn họ, cũng cảm thấy khó tin. Tan lớp, Trình Tử Chấn bị vây lại hỏi han, Trình đại soái ca đều mỉm cười mà ứng đối, trong khoảng thời gian ngắn Trình Tử Chấn đã thu phục được trái tim của tất cả bạn nữ sinh lớp 3, nhưng quyết không bao gồm bạn học Hứa Tự Tại.

Hứa Tự Tại từ xa xa nhìn Trình Tử Chấn, “Tên ác ma này lại muốn giở trò gì nữa đây?” Thấy cậu hướng về phía mình cười thần bí một tiếng, Hứa Tự Tại vội vàng lẩn đi, bọn họ không hợp nhau, gây chiến mới là chuyện thường xảy ra, cô cũng không muốn ở trước mặt tất cả bạn học lại đi đánh nhau với Trình Tử Chấn, điều đó ảnh hưởng đến hình tượng của Hứa Tự Tại cô trong lòng các bạn học rồi.

9. Chương 9

Chương 9. Ánh chớp chớp tối

Sau khi Trình Tử Chấn chuyển trường đến trường Bát Nhất, đã làm cho toàn bộ các lớp sơ trung năm ba náo động không ít. Tất cả bạn học lớp 3 đối với cậu nam sinh tuần tú mới đến này quả thực tôn kính vô cùng, mỗi lần buồn đùa lê không phải nói đến thành tích học tập của bạn học Trình Tử Chấn ưu tú như thế nào thì cũng là bạn học Trình đa tài đa nghệ ra sao, rồi lại dí dỏm hài hước, còn cả bình dị gần gũi nữa. Hứa Tự Tại nghe nhiều đến nỗi lỗ tai cũng muốn lên kén luôn, thầm nghĩ: “Biết cậu ta đã nhiều năm, sao mình lại không phát hiện ra tên này lại có nhiều ưu điểm đến vậy.”

Học sinh lớp 6 nghe nói Trình Tử Chấn chuyển trường tới đây, vội vàng hỏi Quan Mỹ Vân: “Cậu ấy tới đây học là đặc biệt vì cậu đúng không?” Quan Mỹ Vân si ngốc cười, “Cậu ấy nói đã muốn chuyển tới Bát Nhất sớm hơn để học với tớ”, “Oh” tiếng la của các bạn lớp 6 hâm mộ nhìn bạn học Quan, “Có bạn trai như thế quá tuyệt đi!” Quan Mỹ Vân đỏ mặt trong tiếng khen của đám bạn, cả khuôn mặt như trái táo chín.

Các lớp khác nghe nói lớp 3 có một anh chàng cực đẹp trai mới chuyển tới, hơn nữa thành tích còn rất giỏi, lại là hot boy nổi tiếng nhất ở trung học thuộc đại học R, ai cũng đều đến xem, cả cửa lớp cùng cửa sổ của lớp 3 đều bị bao vây đến nỗi nước chảy không lọt.

Thấy tình huống như vậy, Hứa Tự Tại lắc đầu nguầy nguậy, “Nghiep chương mà, quả thực là nhiễu loạn nịnh trật tự xã hội!”

Nghiêm Băng thấy cô lẩm bẩm, liền hỏi: “Hứa Tự Tại, cậu sao thế?”

Hứa Tự Tại cười ha hả, “Phật dạy: không thể nói, không thể nói!” Nghiêm Băng cười ha ha, “Cậu tin Phật từ khi nào?”

“Phật luôn ở trong lòng tớ!” Hứa Tự Tại chấp tay trước ngực, nghiêm mặt nói với Nghiêm Băng.

Chỗ ngồi của Trình Tử Chấn là ngay phía sau Hứa Tự Tại và Nghiêm Băng, nghe thấy hai người họ đùa giỡn, Trình Tử Chấn dùng bút máy chọc vào người Hứa Tự Tại: “Các cậu nhỏ tiếng giùm cái đi?” Không đợi Hứa Tự Tại nói, Nghiêm Băng nói trước, “Xin lỗi nhé, lúc trước phía sau không có ai ngồi, bọn tôi chỉ theo thói quen thôi.” Trình Tử Chấn cũng không tiện so đo nữa.

Giờ giải lao giữa tiết, Vận Chấn đến tìm Trình Tử Chấn để lấy sách giáo khoa, thấy Hứa Tự Tại, hỏi “Chị cũng học lớp này ă?” Hứa Tự Tại gật đầu, Vận Chấn nói: “Thật tốt quá, sau này em có thể thường xuyên tới tìm anh chị chơi rồi.” Hứa Tự Tại ngó các bạn trong lớp một cái, lại cảm thấy chả có gì vui cả.

Giờ tan học, Hứa Tự Tại giống như ngày thường đi nhờ xe đạp của Nghiêm Băng đến trạm xe bus. Vừa ra cổng trường liền thấy tài xế Nhà họ Trình đang đợi để đón người, Quan Mỹ Vân và Trình Tử Chấn cùng đi ra, Vận Chấn đi theo phía sau. Hứa Tự Tại giục Nghiêm Băng chạy nhanh lên một chút, tránh để một hồi bị bọn họ nhìn thấy.

Nhưng Vận Chấn tinh mắt lại thấy Hứa Tự Tại ngay, cô bé ngồi ở trong xe la lên: “Hứa Tự Tại, cùng đi với bọn em nhé!”

Hứa Tự Tại lắc đầu, “Mọi người cứ đi trước đi!”

Vận Chấn kêu tài xế dừng xe, tự mình đi xuống, “Chị Tự Tại, đi cùng đi chị, dù sao chúng ta đều ở chung một khu, hơn nữa bây giờ chị còn học chung lớp với anh trai em nữa, đừng khách sáo mà!” Nghiêm Băng tò mò đánh giá Trình Vận Chấn, cậu biết cô bé này, là em gái của Trình Tử Chấn.

Hứa Tự Tại và Trình Tử Chấn ở cùng chỗ, chẳng lẽ? Nghiêm Băng nhất thời nhớ tới điều gì? Hỏi: “Hứa Tự Tại, nhà cậu ở trong đại viện hả?”

Lúc này, Trình Tử Chấn cũng xuống xe rồi, “Không sai, nhà cậu ấy cũng ở trong đại viện.” Cậu trả lời Nghiêm Băng.

Sắc mặt Nghiêm Băng tối sầm lại, nhìn Hứa Tự Tại, nói “Thì ra cậu cũng là con em của cán bộ cao cấp! Thật không ngờ.”

Hứa Tự Tại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nghiêm Băng, muốn giải thích nhưng lời nói không sao thoát ra khỏi miệng được.

Nghiêm Băng nói: “Nếu các cậu đều ở cùng một chỗ thì cùng nhau đi đi! Xin lỗi, tôi đi trước.” Nghiêm Băng đạp xe đi như bay, quên mất cặp sách của Hứa Tự Tại vẫn còn để trên giỏ xe.

Hứa Tự Tại oán hận nhìn Trình Tử Cháp, “Sao mỗi lần gặp phải cậu đều không có chuyện gì tốt đẹp?” Trình Tử Cháp cũng bất ngờ với phản ứng của Nghiêm Băng, lại còn bỏ rơi Hứa Tự Tại tự mình đạp xe đi mất.

Vận Cháp cũng thấy mơ hồ, cô bé không biết việc mình hảo tâm cho chị Tự Tại đi nhờ xe lại khiến mọi người đều không vui như vậy.

Hứa Tự Tại dần tỉnh tâm lại sau đó giải thích với Vận Cháp, “Em đừng tự trách, chuyện này không liên quan đến em. Cảm ơn ý tốt của em, nhưng hôm nay chị muốn tự mình đi.”

Nhìn Hứa Tự Tại từ từ đi xa dần, Vận Cháp hỏi ông anh trai: “Có phải em đã làm sai rồi? ” “Không đâu, chỉ là Tự Tại không giống với chúng ta mà thôi!” Trình Tử Cháp và em gái quay lại trên xe.

Xe khởi động lần nữa, Trình Tử Cháp nhìn xuyên qua cửa sổ xe thấy thân ảnh cô đơn gầy yếu của Hứa Tự Tại từ từ biến mất trong tầm mắt của cậu.

Tập vé tháng và ví tiền của Hứa Tự Tại đều nằm trong cặp sách, cặp sách lại bị Nghiêm Băng mang đi, trên người cô không có một đồng. Đứng ở trạm xe buýt một hồi lâu, nhìn dòng người đến rồi đi, cô chưa bao giờ cảm thấy cô độc như vậy.

Cô gọi điện thoại cho ông nội, nói cho ông bà biết cô bận chút việc, đến tối mới về nhà được.

Cô dùng chân đo khoảng cách từ trường học về đến nhà, cô nghĩ mãi không thông, tại sao tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường để đánh giá các con em của cán bộ cao cấp, giống kiểu vừa sinh ra trên người bọn họ đã có ánh hào quang đặc biệt.

Chẳng lẽ bọn họ thật sự biểu hiện ra sự cao ngạo, vênh váo? Hay là vô tình biểu lộ ra sự xa xỉ cao sang hay kiêu kì?

Sắc trời dần dần tối xuống, Hứa Tự Tại đang đi trên đường, cái bụng đói meo của cô cũng réo gọi không thôi. Bây giờ cô hận muốn chết tên xấu xa Trình Tử Cháp kia, trong lòng không ngừng thăm hỏi tổ tông tám đời nhà cậu ta. Cũng may đường về nhà cũng không còn xa, Hứa Tự Tại bước nhanh trở về.

Trình Tử Cháp đứng ở cửa đại viện đang nói chuyện bảo vệ, thấy Hứa Tự Tại tới, cậu bước lại gần, nói: “Cậu bò về đây à? Tôi đứng ở đây chờ cậu cả tiếng đồng hồ rồi đó.”

Hứa Tự Tại đang tức giận, cũng hét lớn lên: “Cậu còn dám nói, nếu không phải vì cậu, tôi đã sớm về đến nhà, ai bảo cậu ở đây chờ tôi hả? Chờ một tiếng đáng đời cậu!” Nói xong vẫn không quên lườm cậu một cái.

“Đúng là làm ơn mắc oán mà!” Trình Tử Cháp thấy cô bình an trở về cũng đi vào trong viện.

Sáng hôm sau, lúc Hứa Tự Tại tới trường, Nghiêm Băng đã đến, cậu đang cúi xuống bàn làm bài tập, nhìn thấy Hứa Tự Tại, vẻ mặt rất mất tự nhiên, nói: “Xin lỗi vì hôm qua đã mang theo cặp sách của cậu!”

Hứa Tự Tại cười nhẹ, “Không sao, không biết cậu có giúp tớ làm hết bài tập chưa? Nếu chưa thì hôm nay tớ sẽ tiêu mất!” Nghiêm Băng dụi mắt, nói: “Của tớ cũng chưa làm, đến lúc đó cùng chịu phạt vậy!”

Cả ngày, Nghiêm Băng cũng ít nói, Hứa Tự Tại cũng không lên tiếng, ngay đến Trình Tử Cháp ngồi phía sau cũng yên tĩnh một cách lạ thường. Giờ tự học buổi chiều, Hứa Tự Tại gặp phải câu khó, muốn hỏi Nghiêm Băng, nhưng không biết làm thế nào để xóa đi sự trâm mặc, cô đành thở dài, sao mình tự nhiên lại đi đắc tội với người bạn tốt của mình vậy?

Nhìn thấy bộ dạng Hứa Tự Tại đứng ngồi không yên, Trình Tử Cháp ném xuống bút máy trong tay, nói: “Shit, Nghiêm Băng cậu đi ra ngoài cho tôi.” Nói xong liền túm áo Nghiêm Băng lôi ra ngoài, các bạn trong lớp không biết chuyện gì, nhìn theo bọn họ ra khỏi phòng học.

Qua 15 phút hai người mới trở lại, Nghiêm Băng mang về thêm một bên mắt bị thâm tím, Hứa Tự Tại quay đầu lại nhìn Trình Tử Chấn, cái tên ác ma bạo lực này thật sự ra tay đánh Nghiêm Băng thật! Hứa Tự Tại liền quơ quơ quả đấm ra trước mặt Tử Chấn, vừa định mở miệng chửi vắn cậu tại sao lại đánh Nghiêm Băng? Lại bị Nghiêm Băng giữ lại, “Tớ không sao.” Hứa Tự Tại mới thôi.

Giờ tan học, Nghiêm Băng nói với Hứa Tự Tại: “Hôm qua tớ xin lỗi nhé, hại cậu phải quốc bộ về nhà.” Hứa Tự Tại lắc đầu.

Nghiêm Băng tiếp tục nói: “Biểu hiện hôm qua của tớ vô cùng kém cỏi, tớ vẫn cho là cậu cũng giống tớ là con cái của người dân bình thường, hôm qua nghe được Trình Tử Chấn nói các cậu ở chung một đại viện, thật sợ hết hồn, thì ra cậu là hậu duệ của Hứa nguyên soái.”

Hứa Tự Tại hỏi: “Việc tớ là con nhà ai rất quan trọng sao?”

Nghiêm Băng cười gượng: “Không quan trọng, chỉ là khi nghe được bối cảnh nhà cậu liền cảm thấy tương phản quá xa, thật ra suy nghĩ cẩn thận lại, cậu cũng không có biểu hiện gì khác với mọi người cả.”

“Vậy là đúng rồi, vốn chúng ta cũng không có gì khác nhau mà.” Hứa Tự Tại vỗ vai Nghiêm Băng, “Có một số việc, cậu không nói thì người khác vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ phát hiện đâu”

“Hứa Tự Tại mà tớ biết luôn giống chúng tớ, vẫn rất bình dân hóa nha!” Nghiêm Băng dọn đồ vào cặp sách, “Đi thôi, thuận đường tớ chở cậu đến trạm xe.”

Hứa Tự Tại hít sâu một hơi, “Có xe đi kè tốt quá đi, hôm qua đi bộ nhiều, hại chân mình đến giờ vẫn còn đau!”

“Ngốc, sao cậu không đón xe? ”

“ Vé tháng và tiền đều để trong cặp xách rồi. ”

“ Vậy sao không gọi cho tớ? ”

“Tớ quên mất số của cậu. ”

“Nói cậu ngốc, còn không thừa nhận!” Giọng nói của hai người dần dần đi xa.

Trình Tử Chấn nhìn bóng lưng của hai người họ, đột nhiên phát hiện tự mình đã làm ra một chuyện rất ngu xuẩn, để cho bọn họ cãi nhau, rồi chiến tranh lạnh đi, mắc mớ gì tới mình chứ? Không chừng mình còn có thể làm ngư ông đắc lợi nữa! Nhưng cậu lại không nỡ nhìn Hứa Tự Tại buồn bã, lại nhất định phải quản chuyện đó cho bằng được mới chịu. Trình Tử Chấn phát hiện bản thân tự nhiên trở nên thiện lương, haha.

Tan học về nhà, Vận Chấn thần bí tới phòng Trình Tử Chấn, đóng kỹ cửa lại, xác nhận nhiều lần bên ngoài không có ai nghe lén, mới nói: “Bạn Lý Mạt Ly lớp em bảo em đưa cái này cho anh!” Vận Chấn lấy ra từ trong túi quần một phong thư đã được dán kỹ rất đẹp.

“Cái gì?” Trình Tử Chấn đang đọc sách, đầu cũng không ngẩng lên.

Vận Chấn đưa cho anh trai: “Anh tự xem đi!”

Một lát sau, Trình Tử Chấn mới dời ánh mắt từ trên sách qua, nhìn Vận Chấn “Cái gì hả?” Cậu mở phong thư ra, một trang thư màu hồng rơi xuống bàn.

Vận Chấn nói: “Anh mau xem đi mà!”

Trình Tử Chấn mở lá thư ra, bên trên dùng nét dòng chữ nguệch ngoạc: Chào anh Trình Tử Chấn, em rất thích anh. Cuối tuần này là sinh nhật của em, hoan nghênh anh tới nhà em chơi!

Trình Tử Chấn ném lá thư qua một bên, “Linh tinh gì thế?”

Vận Chấn nói: “Anh có đi hay không? Bạn em năn nỉ em cả buổi đấy!”

“Không rảnh mà đi làm chuyện linh tinh với mấy đứa!” Trình Tử Chấn lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Vận Chấn cong lên cái miệng nhỏ nhắn: “Anh thì có gì đặc biệt hơn người chứ, không đi thì thôi!” Nói xong nổi giận đùng đùng đóng sầm cửa lại.

Đúng lúc bảo mẫu đi vào đưa nước trái cây, suýt chút nữa thì đụng phải, bảo mẫu cẩn thận hỏi Trình Tử Cháp: “Vận Cháp làm sao vậy? Dì có nên ép luôn cho Vận Cháp một ly luôn không?”

Trình Tử Cháp nói: “Nó bị khủng rồi ạ, dì không cần để ý tới nó!”

Trình Tử Cháp đọc sách xong, dọn dẹp bàn, nhìn thấy lá thư Vận Cháp đem tới, đang lẳng lặng nằm ở trên bàn, Trình Tử Cháp nhìn chăm chăm vào nó, có lẽ đây là một phương thức biểu đạt tâm ý không tệ!

Trình Tử Cháp đi lấy tờ giấy, suy nghĩ mất nửa ngày, rốt cục viết xuống mấy hàng chữ: Dưới cây hòe già từng có ký ức tuổi thơ tươi đẹp, trên bàn xích đu đựng đưa cùng thanh mai trúc mã, tôi ở trên thảm cỏ xa xa nhàn nhã đứng vẽ tranh, dùng nét vẽ miêu tả nội tâm nơi sâu nhất bằng những màu sắc rực rỡ tươi đẹp nhất.

Trình Tử Cháp từ nhỏ đọc nhiều sách vở, đương nhiên tài văn chương nổi bật, viết vài câu thơ trữ tình với cậu mà nói dễ như cơm bữa, cậu gấp lại tờ giấy rồi tiện tay kẹp vào cuốn sách vừa mới đọc, rồi đi chơi game luôn.

Vận Cháp tức giận xong một lúc, mới nhớ tới lá thư của Lý Mạt Ly viết cho Trình Tử Cháp vẫn còn để trên bàn của anh trai, vội quay trở lại lấy. Lại không cẩn thận đụng phải ly nước trên bàn. Trong ly vẫn còn chút nước trái cây nên bị đổ ra ngoài, Vận Cháp vội tìm khăn giấy để lau, trong lúc bối rối lại làm rách ra trang giấy trong sách. Lau khô bàn sạch sẽ rồi, Vận Cháp mới nhớ tới tờ giấy nên mở ra xem.

Vừa đọc một cái, Vận Cháp liền vui mừng, “Ha ha, bị em tóm được rồi nhé!” Cô nhận định đây là thư tình ông anh mình viết cho Quan Mỹ Vân, nếu như cầm cái này đi uy hiếp Trình Tử Cháp không biết sẽ như thế nào? Vận Cháp lén lút lấy thư đi, rồi đem sách để lại vị trí.

Hôm sau lúc đi học, Trình Tử Cháp nhớ tới bài thơ ngắn hôm qua còn kẹp ở trong sách giáo khoa, nhưng tìm mãi lại không thấy, còn lật tung cặp sách lên để tìm, vẫn không tìm được, chẳng lẽ không cẩn thận làm mất rồi? Trình Tử Cháp cũng không quá để ý nhiều, mất thì thôi, dù sao viết cũng ẩu, cho dù người khác đọc cũng không hiểu được.

Sau khi Vận Cháp lấy đồ của anh trai đi, để ở trong cặp xách, qua hai ngày cũng quên mất luôn.

Đến thứ sáu, Trình Tử Cháp đột nhiên nhớ tới cuối tuần này là sinh nhật của bạn cùng lớp với Vận Cháp, bèn nói với cô em gái mình: “Cuối tuần này em đi dự sinh nhật bạn, mang thêm một phần quà, coi như là anh tặng, chuyển lời với bạn em là anh rất hoan nghênh cô bé tới nhà mình chơi, anh sẽ coi cô bé như em ruột mà đối đãi!”

Vận Cháp tò mò nhìn anh trai: “Anh khách khí như vậy từ khi nào thế hả?”

Trình Tử Cháp nói: “Nếu em cảm thấy như vậy không thích hợp thì thôi.”

Vận Cháp cười nói: “Dĩ nhiên thích hợp rồi, thật không hổ là anh trai của em mà!”

Lúc Vận Cháp đi chọn quà mới nhớ tới lá thư tình mà Trình Tử Cháp viết cho Quan Mỹ Vân còn nằm ở trong cặp xách của cô, vì muốn đáp tạ tình nghĩa của anh trai, cô quyết định làm người đưa tin một lần, tự mình đem thư đưa qua cho Quan Mỹ Vân.

Cho tới nay Quan Mỹ Vân đều luôn là người ủng hộ và người theo đuổi Trình Tử Cháp, thấy bức thư Trình Tử Cháp viết, Quan Mỹ Vân biết đây là cậu muốn bày tỏ với cô, trong tim Quan đại mỹ nữ tự nhiên cũng vui mừng đến nở hoa vậy. Cô cất giữ lá thư này lại, để vào ngăn kéo, khoá lại.

Thứ hai đi học, Quan đại mỹ nữ dày công chưng diện một hồi, càng lộ ra nét như hoa như ngọc.

Lúc ăn cơm trưa, Hứa Tự Tại và Nghiêm Băng tới trước, mua xong cơm, hai người chọn một cái bàn ít người ngồi xuống, Vận Cháp nhìn thấy Hứa Tự Tại, cũng ngồi xuống cùng, “Chị Tự Tại, đã lâu không gặp!” Cô chào hỏi với Hứa Tự Tại, Hứa Tự Tại nói: “Một mình em đi thôi hả?” Vận Cháp chỉ vào chỗ Trình Tử Cháp và Quan Mỹ Vân đang mua cơm nói: “Còn có hai người họ!”

Hứa Tự Tại vừa ăn cơm vừa cùng Nghiêm Băng thảo luận về trận bóng rổ tuần này, còn về Trình Tử Cháp và Quan Mỹ Vân thì cô làm lơ coi như không thấy, cũng là Nghiêm Băng chủ động chào hỏi Trình Tử Cháp. Sau đó thì ai ăn cơm của người nấy.

Vận Chấn nhìn hôm nay Quan Mỹ Vân trang điểm quá đậm, liền cố ý nói: “Chị Mỹ Vân hôm nay thật xinh đẹp, có thể đẹp ngang với hoa đào trong Kinh kịch nha!”

Trình Tử Chấn trách mắng cô: “Quá dốt bày tỏ rồi, làm gì có kiểu khen người ta như vậy chứ? Ra ngoài đừng có nói là em gái của anh, quá mất mặt!”

Vận Chấn nói: “Em cũng đâu có khen anh đâu, anh gấp cái gì? Đúng là quan tâm thanh mai trúc mã quá nha!”

Trình Tử Chấn đập cô một chút: “Em nói nhăng nói cuội gì đó? Cẩn thận anh ột trận!”

Hứa Tự Tại cùng Nghiêm Băng đều dừng lại nhìn bọn họ.

Vận Chấn le lưỡi: “Dưới cây hòe già từng có ký ức tuổi thơ tươi đẹp, trên bàn xích đu đựng đĩa cùng thanh mai trúc mã, tôi ở trên thảm cỏ xa xa nhìn nhà đứng vẽ tranh, dùng nét vẽ miêu tả nội tâm nơi sâu nhất bằng những màu sắc rực rỡ tươi đẹp nhất...Cứ như là em không biết cái gì ấy!”

“Em lấy tờ giấy đó?” Về mặt Trình Tử Chấn lập tức trở nên nghiêm khắc.

“Đúng đó, ” Vận Chấn gạt đầu, “Em còn giúp anh làm chuyện tốt đến cùng, tự mình thay anh đưa tận tay chị Mỹ Vân kia!” Vận Chấn cười đắc ý.

“Trình Vận Chấn, mày...” Trình Tử Chấn bỗng đứng phất lên, túm lấy cổ áo Vận Chấn “Mày ăn no không có chuyện làm đúng không?”

Hứa Tự Tại nghe thấy Vận Chấn đọc bài thơ kia, có chút buồn cười, rõ ràng là viết cho Quan Mỹ Vân mà, nếu Vận Chấn thay cậu ta đưa cho Quan Mỹ Vân, vậy cậu ta còn lo cái gì? Chỗ cô ngồi cách chỗ Vận Chấn gần nhất, tất nhiên là không thể để cho cậu ta hành hung người rồi, “Này, không được bắt nạt kẻ yếu nha!” Cô đẩy quả đấm của Trình Tử Chấn ra, Nghiêm Băng cũng đi qua kéo cậu ngồi xuống, “Đừng nóng, có gì từ từ nói mà!”

Quan đại mỹ nữ nghe thấy Vận Chấn đứng trước mặt vài người đọc lên bài thơ ngắn kia, có chút xấu hổ, mặt đỏ giống như thoa phấn má hồng, nhìn Trình Tử Chấn triu mến, nói: “Đừng trách Vận Chấn nữa, thơ cậu viết rất hay, ý cảnh rất đẹp, tớ rất thích, hơn nữa đó cũng là hình ảnh đẹp nhất trong trí nhớ của tớ.”

Trình Tử Chấn ngồi ở chỗ đó, cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không thể làm, không có cách nào giải thích, không có cách nào suy nghĩ, Thượng Đế!, tại sao lại như vậy?

10. Chương 10

Chương 10: Giọt mưa đầu tiên

Thời gian lặp đi lặp lại trong sự tuần hoàn, cuộc sống cũng theo vòng tuần hoàn lao về phía trước, mối quan hệ giữa Trình Tử Chấn và Hứa Tự Tại cũng theo số tuổi tăng lên mà dần được cải thiện, nhưng bọn họ cuối cùng cũng không thể trở thành bạn của nhau.

Kết thúc sơ trung năm 3, các bạn học sinh lớp 3 vì muốn đặt một dấu chấm tròn trĩnh cho cuộc sống sơ trung nên đã hẹn nhau cùng đi hát Karaoke. Trút bỏ đi bộ đồng phục học sinh xuống, thay bằng những trang phục đẹp nhất mà thường ngày vẫn cất ở đáy tủ, tuổi thanh xuân tràn đầy sức sống, trái tim luôn sục sôi làm sao có thể an phận? Đám thiếu niên trẻ trung rạng rỡ như hoa ấy đang phấn đấu với những ước mơ của mình.

Hứa Tự Tại mặc một chiếc váy lụa liền thân màu vàng nhạt làm tôn lên làn da trắng hồng rạng rỡ, đôi mắt to tròn long lanh, sáng trong như ngọc, tỏa sáng rạng ngời. Ủy viên sinh hoạt lớp nói: “Quá không có thiên lý rồi, Hứa Tự Tại ăn diện vào sao có thể xinh đẹp đến vậy chứ?” Nghiêm Băng nhìn thấy Hứa Tự Tại hai mắt cũng sáng ngời theo: “Thật đúng là đẹp hơn lúc bình thường nhiều!”

Trình Tử Chấn do phải đợi Quan Mỹ Vân mới tới trễ nhất, Quan Mỹ Vân rất thích tham dự những hoạt động của lớp 3 nên đương nhiên sẽ không bỏ qua chuyện náo nhiệt như hát Karaoke này rồi. Lúc Trình Tử Chấn nhìn thấy Hứa Tự Tại cũng trở nên sững sờ, bình thường chỉ cảm thấy Hứa Tự Tại khác người khác một chút thôi, cũng không phát hiện có chỗ nào xinh đẹp hơn người ! Hôm nay sao lại xinh đẹp như vậy? Trình Tử Chấn nhận không được nhìn cô nhiều hơn, vừa lúc Hứa Tự Tại cũng chú ý tới sự xuất hiện của bọn họ, tầm mắt rơi trên người Trình Tử Chấn, hai ánh mắt giao nhau trong không trung, đồng thời lại tách ra chuyển dời tầm mắt đi chỗ khác.

Nghiêm Băng thân là lớp trưởng, đầu tiên là giới thiệu đơn giản ọi người một chút về hoạt động lớp và chuyển lời yêu cầu của chủ nhiệm lớp về hoạt động này, sau đó mới bắt đầu hoạt động. Bởi vì đa số học sinh sơ trung đều được tuyển thẳng, nên vẫn phải tiếp tục học ở Bát Nhất Trung, chỉ có số ít người đăng kí thi vào trường khác, nếu không thể thi đậu, cuối cùng vẫn có thể học tiếp ở Bát Nhất. Cho nên các bạn học sinh cũng không tỏ ra buồn bã vì chia li, biểu hiện ra nhiều hơn là sự háng hái và điên cuồng.

Ủy viên sinh hoạt lớp nhất định lôi kéo Hứa Tự Tại hát bài “Cô bé đối diện, hãy nhìn sang đây”, làm cho các bạn phải ôm bụng cười, Nghiêm Băng hát bài “Bến Thượng Hải”, một bài hát chính của bộ phim cùng tên, giọng hát cậu thể hiện cũng trầm bổng đầy cảm xúc. Không khí trong phòng nhất thời sôi động hẳn lên, mọi người tận lực cổ vũ bằng cách đập lon bia vào nhau. Hôm nay tất cả mọi người đều uống không ít, nhất là nam sinh, ai cũng đều mặt đỏ tới mang tai.

Các học sinh lớp 3 ai cũng biết anh chàng hot boy Trình Tử Chấn nổi tiếng với giọng ca vàng, là giọng ca chính trong ban đồng ca của trường, cho nên nổi hứng dự dồ cậu phải hát một bài. Hôm nay Trình Tử Chấn uống khá nhiều, lần đầu uống nhiều như vậy, đầu thật có chút choáng váng. Cậu buông lon bia đang uống được một nửa trong tay xuống, cầm lấy micro, nói: “Bài hát ‘ Đồng niên’, tưởng nhớ thời thơ ấu tươi đẹp của chúng ta, hi vọng bạn Hứa Tự Tại có thể hát cùng tớ.” Nói xong, cậu cầm một micro khác đợi cô lên bước lên trên bục hát. Hứa Tự Tại không ngờ tới Trình Tử Chấn lại nói ra yêu cầu như thế, cô nhìn thấy Trình Tử đứng ở trên bục hát, ánh mắt thành khẩn cùng với những ánh mắt mong đợi của các bạn xung quanh, cô dứt khoát đứng dậy bước lên bục. Bất kể Trình Tử Chấn muốn gỡ ra chiêu trò gì, cũng tùy cậu ta.

Nhạc vang lên, Hứa Tự Tại hát trước: “Trên cây đa ven hồ, tiếng ve sầu kêu mùa hè, trên bàn xích đu cạnh sân thể dục, chỉ có cánh bướm đậu trên đó, ... Cậu trai lớp bên cạnh, sao vẫn chưa đi qua trước cửa sổ của tôi, trong miệng là đồ ăn vặt, trong tay là truyện tranh, trong tim là mối tình đầu thời thơ ấu...” Hứa Tự Tại một bên hát một bên nghĩ tới cây hòe già xanh tươi trong đại viện, nghĩ cái xích đu thông dong, giản dị, nghĩ tới khuôn mặt vẫn còn hơi hướm nét trẻ thơ của Ninh Hạo và Trình Tử Chấn, nghĩ tới....Hoá ra thời thơ ấu dù thế nào, đều rất khó quên.

Hứa Tự Tại bất tri bất giác dừng lại, Trình Tử Chấn rất tự nhiên hát nối tiếp: “Trong cuộc sống có bao nhiêu ngày một mình nhìn bầu trời rồi ngẩn ngơ, thời thơ ấu cứ như vậy tò mò, cứ như vậy ảo tưởng, cứ như vậy cô đơn...Đến khi nào mới có thể lớn lên giống như bạn học lớp trên và khuôn mặt trưởng thành, mong ngóng ngày nghỉ trông chờ ngày mai, hy vọng thời thơ ấu lớn khôn lên, một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm, hy vọng thời thơ ấu lớn khôn lên.”

“Một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm, hy vọng thời thơ ấu lớn khôn lên.” Giọng hát của hai người cuối cùng hoà chung lại với nhau.

Hứa Tự Tại đang nhìn Trình Tử Chấn, người trước mặt cô đã lớn rồi, vóc dáng ước chừng cao hơn cô một cái đầu, trên mặt cũng xuất hiện lớp râu nhàn nhát màu xanh, thời thơ ấu cứ như thế đã trôi xa rồi ư? Cô rơi vào sự mơ màng.

Trình Tử Chấn cũng đang nhìn Hứa Tự Tại, chỉ mong bài hát Đồng niên này có thể khiến cô bạn hóa giải định ý với mình, từ đó có cơ hội làm bạn lại từ đầu.

Hai người nhìn nhau rất lâu, một người là khuôn mặt hoài niệm và mơ màng, một người là khuôn mặt ước mơ và mong đợi; một người trong mắt mờ mịt giăng đầy sương, một người trong mắt toả sáng. Các bạn xung quanh ai cũng lẳng lặng nhìn bọn họ, qua thật lâu, dưới bục hát mới vang lên tiếng vỗ tay và tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Đến khi Hứa Tự Tại giật mình bừng tỉnh thì Trình Tử Chấn đã kéo tay cô chào cảm ơn rồi! Xuống bục,

Hứa Tự Tại muốn rút tay về, lại bị Trình Tử Cháp nắm thật chặt, cậu trịnh trọng nhìn cô, nói: “Hứa Tự Tại, bắt đầu từ hôm nay chúng ta làm bạn tốt đi?”

Hứa Tự Tại nhất thời có loại xúc động muốn cười to, nói: “Trình Tử Cháp, mắt của cậu có vấn đề hả?”

Trình Tử Cháp lắc đầu: “Không vấn đề, tôi muốn làm bạn với cậu!”

Hứa Tự Tại dùng sức rút tay về, bởi vì quá dùng sức, liên tiếp lùi về phía sau vài bước, suýt nữa té lảo đảo trên đất: “Cậu nhìn cho rõ vào, tôi là Hứa Tự Tại!”

“Ừ! Tôi biết!” Trình Tử Cháp đỡ lấy Hứa Tự Tại, “Tôi nói thật lòng đó!”

Hứa Tự Tại vừa định nói chuyện, lại bị người bên cạnh Trình Tử Cháp đẩy ra, cô nghe được giọng Quan Mỹ Vân từ phía sau: “Tử Cháp, cậu có sao không? Có phải uống nhiều bia quá không?” Cô thuận thế đỡ lấy cánh tay Trình Tử Cháp, lạnh lùng nhìn Hứa Tự Tại.

Hứa Tự Tại phát hiện Quan Mỹ Vân có địch ý nặng nề với mình, muốn xoay người tránh ra, lại bị Trình Tử Cháp kéo lại: “Cậu vẫn chưa trả lời tôi.”

Hứa Tự Tại vò đầu, “Cậu, chưa bao giờ là kẻ thù của tôi. Nhưng, chúng ta rất khó trở thành bạn tốt!” Nói xong, Hứa Tự Tại vội vã bỏ đi. Nếu không phải bị Quan Mỹ Vân lôi lại, Trình Tử Cháp nhất định sẽ đuổi theo hỏi tại sao.

Hứa Tự Tại mượn cơ hội đi toilet nghỉ đi nghỉ lại tới lời Trình Tử Cháp nói, “Tôi muốn làm bạn với cậu!” Chẳng lẽ Trình Tử Cháp đột nhiên thay đổi rồi, không chán ghét cô nữa? Suy nghĩ cẩn thận lại, làm sao có thể chứ? Từ nhỏ đến lớn, Trình Tử Cháp tới đâu mà chả muốn gây sự với cô, sao hôm nay lại đột nhiên nói những lời như vậy? Hay là lại muốn gây phiền toái với cô? Cô dùng nước lạnh vỗ lên mặt, kỳ lạ, mình đâu có uống bia a, sao mặt lại đỏ như vậy?

Từ toilet đi ra ngoài, Hứa Tự Tại đụng phải Nghiêm Băng, nói với cậu ta buổi tối còn còn có chút chuyện phải làm, muốn về nhà sớm một chút. Nghiêm Băng nhìn bộ dạng mặt tự nhiên của cô, hỏi tại sao? Có cần cậu đưa cô về hay không? Hứa Tự Tại lắc đầu, “Không cần, các cậu cứ tiếp tục chơi đi!”

Nghiêm Băng đi cùng cô ra ngoài, lại bị cô đẩy trở về, “Thật không cần đâu mà, các cậu cứ tiếp tục, ngày mai liên lạc sau!” Hứa Tự Tại chơi đến một nửa thì lặng lẽ rút lui. Cho nên cô không biết đêm đó sau khi cô rời đi mọi người đã điên cuồng hát song ca, liều mạng uống rượu, cả đám nam sinh đứa nào đứa nấy đều say như chết!

Kỳ nghỉ hè trôi qua, Quan Mỹ Vân cũng chuyển đến học lớp 3, trong lúc này, danh tiếng của lớp 3 lại nổi lên dữ dội, nam sinh đẹp trai nhất, nữ sinh xinh đẹp nhất trường đều tập trung ở lớp 3, đồng thời lớp 3 này cũng tập trung nhiều con em cán bộ cao cấp, cho nên các lớp khác đều gọi lớp 3 là “Lớp thái tử”.

Kì học mới năm nhất cao trung, Trình Tử Cháp được chọn làm lớp trưởng, thay thế cho người ba năm qua đã đọc quyền chiếm cứ chức vụ này là Nghiêm Băng, Quan Mỹ Vân tranh cử thành công chức ủy viên sinh hoạt lớp. Hứa Tự Tại từ chức lớp phó văn thể mỹ, hưởng thụ cuộc sống làm “thường dân” an nhàn, có thời gian sẽ luyện Piano, cuộc sống và học tập đều thoải mái tự tại.

Hứa Tự Tại là học sinh lười nhác nhất, nhưng thành tích thì không hề kém nhất, giống như Trình Tử Cháp đều là học sinh có thành tích ưu tú nhất, mà lại không phải là học sinh chăm chỉ học tập nhất. Nhưng Quan Mỹ Vân thì lại không được may mắn như thế, môn Tiếng Anh của cô ấy vẫn rất kém, thuộc loại top cuối lớp, điều này khiến Quan đại mỹ nữ lo lắng gần chết, cho nên tiết tự học của buổi chiều cô luôn vây lấy Trình Tử Cháp học bổ túc Tiếng Anh.

Sự phát âm chuẩn xác của Trình Tử Cháp đều ảnh hưởng đến Nghiêm Băng cùng Hứa Tự Tại, ban đầu bọn họ còn có thể chịu được, không phải chỉ thỉnh thoảng đọc vài câu Tiếng Anh thôi sao? Nhưng lâu dần, Hứa Tự Tại phát hiện buổi chiều tự học ngoại trừ nghe thấy giọng nói nam trầm dễ nghe của Trình Tử Cháp cùng với bản lĩnh khẩu ngữ kém cỏi của Quan Mỹ Vân ra thì hoàn toàn không thu hoạch thêm được gì, cô bắt đầu thấy bất mãn đối với Trình Tử Cháp, cũng không phải là giờ tập đọc buổi sáng, ngày ngày có cần phải lớn tiếng đọc tiếng Anh vậy không chứ?

Cho nên, và một buổi chiều đẹp trời nọ, Hứa Tự Tại rốt cục đã lên tiếng: “Trình Tử Cháp, cậu làm ảnh hưởng đến giờ tự học của tôi! Phiên cậu đổi thời gian học được không?”

Trình Tử Cháp đang sửa cách phát âm cho Quan Mỹ Vân, Quan đại mỹ nữ ở khâu phát âm thật đúng là thiếu sót trăm trọng, một âm sửa đi sửa lại vài lần vẫn không đúng, Trình Tử Cháp không khỏi có chút cáu.

Hứa Tự Tại, một người vẫn luôn luôn không nói chuyện cùng cậu đột nhiên lại cảnh cáo mình bây giờ không phải là giờ học tập, có ý gì, chẳng lẽ giọng của mình làm cho cô ghét đến thế sao? Trình Tử Cháp nhăn nhó cau mày, “Không được! Tôi cứ thích học giờ này đó, thế nào?”

Hứa Tự Tại trừng mắt liếc cậu một cái, “Tùy cậu!” Nói xong, quay đầu đeo tai nghe lên nghe nhạc, không thêm để ý tới cậu nữa.

Trình Tử Cháp vẫn canh cánh trong lòng câu nói của Hứa Tự Tại “Cậu, chưa bao giờ là kẻ thù của tôi. Nhưng, chúng ta rất khó trở thành bạn tốt!”, Trình Tử Cháp muốn biết rốt cuộc là vì sao, chẳng lẽ vì thói quen của họ khác nhau? Hay là cô trời sinh đã nhìn cậu không thuận mắt?

Thấy Hứa Tự Tại quay đầu đi, lại không để ý tới mình, Trình Tử Cháp càng nóng nảy, kéo áo Hứa Tự Tại: “Này, trái bí đao lùn, cậu nói cho rõ ràng đi, tôi đọc Tiếng Anh thì chọc gì tới cậu hả?”

Hứa Tự Tại nghe thấy cậu ta lại vừa gọi mình “Trái bí đao lùn” liền nói: “Cậu đừng có mà lại gọi cái biệt danh khó nghe đó nữa được không hả?”

“Muốn gọi như thế nào là tự do của tôi!” Trình Tử Cháp cũng trợn mắt lên với cô.

“Vậy thì, chán ghét tên đầu heo như cậu cũng là tự do của tôi!” Hứa Tự Tại chỉ vào mũi Trình Tử Cháp nói, Trình Tử Cháp có đời nào bị ai chỉ vào mũi chửi như thế? Cậu nắm tóc Hứa Tự Tại, tiến đến trước mặt cô, nói “Ngược lại, tôi lại thích trái bí đao lùn như cậu đó!” Quan Mỹ Vân và Nghiêm Băng thấy Trình Tử Cháp ra tay nắm tóc Hứa Tự Tại, vội vàng kéo cậu ra, lại vừa lúc nghe được câu kia của cậu, Quan Mỹ Vân nhất thời sững người, đợi đã, Trình Tử Cháp rốt cuộc đang nói cái gì? Cô có nghe lầm không?

Nghiêm Băng cũng nghe được Trình Tử Cháp nói câu kia, cậu dám chiều nhìn Trình Tử Cháp, phát hiện trong ánh mắt của cậu xẹt qua một loại kiên định, Nghiêm Băng đột nhiên cảm giác có chút vô lực.

Dĩ nhiên, người phản ứng kịch liệt nhất đối với câu nói kia phải là bạn học Hứa Tự Tại, Trình Tử Cháp rõ ràng là đang sỉ nhục mình à, “Tôi thấy cậu thích uống canh bí đao thì đúng hơn?” Vừa nói cô vừa cầm lấy ly nước của Trình Tử Cháp đổ trên đầu Trình Tử Cháp, bên trong còn một nửa ly nước, tất cả đều đổ lên người Trình Tử Cháp. Tức khắc, bạn học Trình Tử Cháp tuấn tú tiêu sái, phong lưu phóng khoáng đã trở nên vụn vặt nhếch nhác, ướt như chuột lột, trên tóc những giọt nước không ngừng nhỏ giọt. Quan Mỹ Vân có chút há hốc mồm nhìn, cô cứ nhiên quên cả lấy khăn giấy lau giúp Trình Tử Cháp. Mọi người chẳng ai ngờ đến Hứa Tự Tại lại lấy nước đổ lên người Trình Tử Cháp như thế, ai cũng đều mở to hai mắt nhìn, trời ạ, đây có còn là một Hứa Tự Tại luôn luôn ôn hòa, yếu đuối đây không?

Nghiêm Băng vẫn giữ chặt Trình Tử Cháp, cậu sợ Trình Tử Cháp một khi tức giận lên sẽ ra tay đánh Hứa Tự Tại, Nghiêm Băng nói: “Trình Tử Cháp, thật sự giọng của các cậu rất lớn, ảnh hưởng tới tớ và Hứa Tự Tại đang ôn tập, cậu ấy nói cậu cũng không sai! Bây giờ các cậu cần bình tĩnh lại, ai cũng cần kiểm điểm lại bản thân đi.”

Trình Tử Cháp nhìn thẳng Hứa Tự Tại, vừa rồi trong lúc gấp gáp cậu đã nói một câu, câu nói mà trong đầu cậu luôn lượn lờ không ngờ lại khiến cho Hứa Tự Tại dội nước lên người cậu? Ha ha, xem ra, bọn họ thật sự không hợp nhau mà! Có lẽ, cô ấy nói rất đúng, bọn họ chưa bao giờ là kẻ thù, nhưng cũng rất khó trở thành bạn tốt! Trình Tử Cháp đột nhiên cảm thấy nhiệt tình trong lòng đã nguội lạnh đi không ít.

Hứa Tự Tại rất hối hận, thật ra cô chỉ là muốn cảnh cáo Trình Tử Cháp và Quan Mỹ Vân một chút thôi, để bọn họ nhỏ giọng xuống, không nghĩ tới trong cơn xúc động lại dùng nước dội Trình Tử Cháp, hơn nữa còn đứng trước mặt cả lớp, aiz! Xem ra lần này lại kết oán kết thù với Trình Tử Cháp nữa rồi !

Hứa Tự Tại trước giờ vẫn ít nói, cho nên cô nói ít hay nói nhiều thêm vài câu cũng sẽ không làm người khác cảm thấy bất thường, nhưng Trình Tử Cháp thì lại khác, cậu luôn là nốt nhạc sôi động trong đám đông, là ánh sao rực rỡ chói mắt nhất trên bầu trời, nếu như có một ngày nốt nhạc đó im ắng, ánh sao mờ đi, mọi

người nhất định sẽ cảm thấy bất thường, đúng rồi, mấy ngày hôm nay, Trình đại công tử của chúng ta đúng là có chút bất thường!

Về mặt cậu lạnh nhạt, thần sắc buồn bã, thường xuyên nhìn nơi nào đó rồi ngẩn người, sau đó vô duyên vô cớ nổi cáu, Nghiêm Băng vẫn làm thỉnh, đồng thời không tỏ thái độ gì, có đôi khi cậu gặp phải vấn đề khó mới đi hỏi Trình Tử Chấn, lúc trước Trình đại công tử còn có thể giảng bài giúp, nhưng bây giờ lại hoàn toàn không có kiên nhẫn, chỉ là trả lời qua quýt vài câu, Nghiêm Băng cảm thấy gần đây Trình Tử Chấn đúng là đã thay đổi thật rồi.

Trình Tử Chấn nhìn bóng lưng Hứa Tự Tại đơn bạc gầy yếu, cô không phải là do trời sinh lãnh đạm, không thích nói đùa, không thích làm nũng, chỉ có khi đối mặt với mình mới như vậy thôi? Từ nhỏ cậu vẫn luôn đuổi theo bóng hình cô, muốn thu hút sự chú ý của cô, muốn cô cũng giống những cô bạn gái khác dịu dàng, nhu hòa với cậu, muốn cô đối xử với mình nhã nhặn như với Ninh Hạo, Nghiêm Băng, nhưng, như là mình đã làm sai chỗ nào rồi? Cô ấy nói: bọn họ chưa bao giờ là kẻ thù, nhưng cũng rất khó trở thành bạn tốt!

Trình Tử Chấn nhìn Hứa Tự Tại bất đắc dĩ lắc đầu, thôi đi, cậu cười nhạo bản thân đã quá tự mình đa tình. Cô ấy, có lẽ chưa từng coi mình ra gì. Có lẽ bọn họ vĩnh viễn sẽ là hai đường thẳng song song không cách nào giao nhau. Trình Tử Chấn quyết định đem Hứa Tự Tại từ trong lòng mình nhổ tận gốc đi, từ bây giờ tuyệt đản học Trình Tử Chấn sẽ cố gắng đi làm.

Cậu đổi chỗ ngồi, rời xa Hứa Tự Tại và Nghiêm Băng, cậu tận lực khống chế hai mắt, không cho chúng nhìn về phía Hứa Tự Tại, cậu tận lực ở chung một chỗ với Quan Mỹ Vân, để cậu sẽ không suy nghĩ lung tung trong lúc cô đơn, tóm lại, Trình Tử Chấn đang điều chỉnh cảm xúc của bản thân, đè nén hết thảy suy nghĩ về Hứa Tự Tại.

Hứa Tự Tại luôn nghĩ không thông, tại sao mình lại ghét Trình Tử Chấn. Thời thơ ấu gắn với chiếc xích đu, oán hận hồi còn bé đều đã quên lâu rồi, đã trở thành những ký ức chôn sâu, một chiếc bóng mờ nhạt. Nhiều năm như vậy, Trình Tử Chấn mặc dù xấu xa, nhưng chưa từng gây thương tổn đúng chất gì cho cô, ghét bỏ cậu ấy cũng không phải là một loại cảm xúc, mà là một loại thói quen, thói quen đáng sợ này khiến cho cô vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi lồng giam của trái tim mình, loại giới hạn vô hình này, làm cho cô bỏ lỡ rất nhiều cơ hội hiểu cậu ấy lại từ đầu. Bỏ đi, có phải bản thân mình rất thích việc căm ghét người khác hay không, dù rằng không cách nào trở thành bạn tốt, cũng phải vứt hết đi những oán hận ngày xưa, bình thản, thản nhiên đối mặt đúng không? Hứa Tự Tại quyết định không ghét bỏ Trình Tử Chấn nữa, dù cho cậu ấy sẽ tiếp tục ghét bỏ, gây sự với mình, cô cũng sẽ để lòng mình bình thản. Không quá để tâm, sẽ làm mình vui vẻ thêm một chút !

Nhìn thấy Trình Tử Chấn đổi chỗ ngồi, Hứa Tự Tại thở phào nhẹ nhõm, khoảng cách xa rồi, mọi người cũng sẽ không phải suốt ngày lo sợ, đối chọi gay gắt, mâu thuẫn thay nhau nổi lên, chiến tranh không ngừng đúng không?

11. Chương 12

Chương 11: Gió thổi qua cánh

Trình Tử Chấn cùng Hứa Tự Tại rốt cục cũng ngưng chiến rồi, bởi vì bọn họ đều bận rộn.

Trình Tử Chấn bận rộn chuẩn bị cuộc thi viết bản toàn quốc, cậu trước tiên phải viết một bài để tham gia vòng loại, được vào vòng trong sẽ phải tham gia đấu bán kết tiếp, cho nên phải chuẩn bị rất nhiều tài liệu; Hứa Tự Tại bận rộn luyện Piano, cô muốn tham gia đoàn biểu diễn đi Châu Phi “Ái Tâm Thiên Sứ”.

Chiều tan học, Hứa Tự Tại bị thầy giáo phụ trách văn nghệ gọi đi luyện Piano, Nghiêm Băng vốn muốn đợi cô cùng đi, nhưng Hứa Tự Tại sợ cậu bạn chờ quá lâu, nên bảo cậu về trước đi.

Hứa Tự Tại ở lại trong phòng Piano một lát, cảm thấy đau bụng, không xong rồi! Không phải đau bụng kinh đó chứ? Cô âm thầm hít vào một hơi, buổi trưa không biết còn ăn một que kem, thật đúng là nhà đột

gặp mưa rào mà. Hứa Tự Tại cảm thấy một bên bụng đau không chịu nổi, đành phải xin phép thầy hôm khác luyện tiếp. Cô trở về phòng học lấy cặp sách, trong cặp sách chắc vẫn còn mấy miếng băng vệ sinh hàng ngày, có thể tạm thời chống đỡ một chút.

Trình Tử Chấp bởi vì muốn tra tìm một chút tài liệu lịch sử, nên cần đi thư viện quốc gia, cho nên kêu tài xế đưa Vận Chấp và Mỹ Vân về trước. Một mình cậu ở lại trong phòng học đọc sách một lát, đang định đi thư viện thì thấy Hứa Tự Tại trở lại.

Hứa Tự Tại thấy Trình Tử Chấp còn ở trong phòng học, cũng có chút giật mình, thầm nghĩ, cậu ta sao còn chưa đi? Hứa Tự Tại lục tung cặp sách lên cũng không tìm thấy mấy miếng băng vệ sinh kia, hay là lần trước đem cặp sách đi giặt đã bỏ chúng ra mà quên bỏ vào lại? Hứa Tự Tại ảo não, sao chuyện quan trọng thế mà cũng quên cho được hả trời? Cô vô lực úp mặt trên bàn học, hiện tại đau bụng khó chịu vô cùng, cô cần nghỉ ngơi trước một lúc mới đi mua băng vệ sinh.

Trình Tử Chấp đã có một thời gian ngắn không chủ động trêu chọc Hứa Tự Tại rồi, cậu đã nhịn đau hạ quyết tâm, phải nhổ tận gốc cái cây Hứa Tự Tại ra khỏi lòng mình, không thể tiếp tục để một cái nhẩn mày, một nụ cười của Hứa Tự Tại ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu, không thể để cho cặp mắt của mình cứ vất vưởng xung quanh Hứa Tự Tại mãi. Nhưng bây giờ nhìn thấy cô yếu ớt như thế gục trên bàn, vẻ mặt khổ sở, cậu vẫn là đầu hàng với sự quyết tâm của mình thôi.

Cậu đi tới hỏi thăm: “Hứa Tự Tại, sao vậy?”

Hứa Tự Tại cứ cho là Trình Tử Chấp sẽ không quan tâm mình, mới vừa rồi thấy bộ dạng cậu ta thu dọn sách vở như kiểu muốn bỏ đi. Cô ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, nhìn cậu một cái, xác định cậu không phải là tới giấu đồ bìm leo, mới nói: “Tôi đau bụng!”

“Sao bị đau bụng? Có ăn đồ gì bị hư không?” Trình Tử Chấp nhích tới gần cô, nhíu chặt chân mày, Hứa Tự Tại phát hiện vẻ mặt của cậu còn khó coi hơn mình nữa.

Cô không biết nên nói thế nào với Trình Tử Chấp về việc kinh nguyệt của mình đã tới, chỉ có thể giấu diếm nói, “Dì cả của tôi tới! Quên không mang dù.”

Trình Tử Chấp bày ra bộ dáng vô đầu bứt tóc không biết phải làm sao, “Ở nơi đâu?” Cậu nhìn khắp nơi, nhưng không thấy bất kì ai.

Hứa Tự Tại nhìn ánh mắt cậu tìm người khắp nơi, biết là cậu nghe không hiểu, nghiêng răng, nói: “Dì cả không phải là người, chính là con gái... con gái, ... Ai nha! Cậu mặc kệ đi!” Cô đã đỏ bừng cả khuôn mặt rồi, nhưng vẫn không có biện pháp nói ra khỏi miệng.

Trình Tử Chấp nhìn bộ dáng cô nóng nảy, lại nghe thấy cô ấp a ấp úng giải thích, cũng biết đại khái là đã xảy ra chuyện gì rồi, bèn nói: “Tôi biết rồi, có phải cái kia... cái kia đến rồi, cậu không mang... ?” Trình Tử Chấp cũng không biết nên nói thế nào, chỉ có thể kho tay múa chân miêu tả.

Hứa Tự Tại thấy cậu bạn vẽ hình chữ nhật trên không trung, biết cậu bạn đã hiểu, rất lúng túng gật đầu.

Hiện tại trên ti vi, internet, thậm chí ngay cả trên đường đều có quảng cáo băng vệ sinh nên các cậu bé trai từ nhỏ đã biết nó là thứ gì.

Trình Tử Chấp lộ ra biểu cảm khó xử, hiện tại Hứa Tự Tại đau bụng đến nổi đổ mồ hôi lạnh, nếu như để tự cô ấy đi mua băng vệ sinh, đó là hành động rất không nhân đạo, nếu như mình giúp cô ấy đi mua, nhưng, một tên con trai đi mua thứ này có phải rất khó coi hay không?

Khi cậu đang lâm vào thế khó xử thì Hứa Tự Tại lên tiếng: “Sao cậu còn chưa đi? Chẳng lẽ muốn ở lại xem náo nhiệt?”

Trình Tử Chấp nói: “Được rồi, tôi lập tức đi!”

Hứa Tự Tại nhìn Trình Tử Chấp chạy ra khỏi phòng học, không cần phải bận tâm hình tượng nữa, giơ tay lau cái trán, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Cô lấy tay dùng sức ôm bụng, đau đến nỗi muốn lao đầu vô tường cho rồi, xem ra sau này cũng không thể tùy tiện ăn kem ở gần kì kinh nữa. Hứa Tự Tại gục trên bàn không có sức lực để nhúc nhích, Thượng Đế a,

ai tới cứu con với?

Khi Trình Tử Chấn đi vào siêu thị liền chạy thẳng tới khu bày đồ chuyên dùng của phụ nữ, cầm lên mấy bao băng vệ sinh thì vội vã đi ra ngoài. “Quý khách, ngài còn chưa tính tiền!” Trình Tử Chấn lại lui về, cậu dùng tay che kín nửa bên mặt, nói với nhân viên thu ngân: “Xin lỗi, quá vội vã nên quên.” Chị nhân viên thu ngân thấy anh chàng đẹp trai mua đồ cũng cảm thấy thú vị, thuận miệng nói: “Mua cho bạn gái?” Trình Tử Chấn ngại ngần lắc đầu. Nhìn thấy ánh mắt của chị nhân viên này nhìn mình có chút khác thường, Trình Tử Chấn vội vàng sửa lại: “Giúp một người bạn mua, cô ấy không thoải mái, tự mình không tiện đến mua.” Nhìn cậu mặt đỏ tới mang tai, chị nhân viên thu ngân chỉ cười mà không nói.

Trình đại soái ca đáng thương ôm một bọc băng vệ sinh đi về phòng học, liếc ngang liếc dọc sợ trên đường bị người ta nhìn thấy.

Hứa Tự Tại vẫn ở trong phòng học, cô cảm giác có chút chán nản. Đứa con gái khác đến cái tuổi này, gặp phải đi cả tới chơi, đều có mẹ ở bên cạnh nhắc nhở chú ý giữ ấm, chú ý nghỉ ngơi...vân vân, mà cha mẹ cô nhiều năm qua đều sống ở nước ngoài, mặc dù bên cạnh có ông bà nội chăm sóc, nhưng ông bà nội dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, đồng thời còn có rất nhiều chuyện khác phải xử lý, cho nên cũng ít thời gian ở bên cạnh cô. Hứa Tự Tại còn nhớ rõ mình lần đầu tiên có kinh nguyệt, lúc ấy nhìn vết máu trên đùi, còn cho là thân thể mình bị thương, bị hù gần chết, sau đó cô bảo mẫu nói, “Không sao đâu, đây là hiện tượng sinh lý bình thường của cô gái mới lớn!” Cô mới an tâm.

Hứa Tự Tại lại nghĩ tới Ninh Hạo, khi còn bé, chỉ cần có chỗ nào không thoải mái, Ninh Hạo sẽ phồng má thổi hơi cho cô, còn cố ý an ủi cô “Không sợ, không sợ, thổi một chút là đỡ liền!” Ninh Hạo bây giờ cậu đang ở nơi nào? Đang làm gì vậy? Có biết mình đang nhớ cậu lắm không?

Hứa Tự Tại cảm thấy khóe mắt nóng ướt, vừa sờ lên, phát hiện bản thân đang khóc, thì ra là bản thân vẫn tự cho là kiên cường nay lại cô đơn, yếu ớt thế này đây!

Trình Tử Chấn an toàn quay về phòng học, dọc theo đường đi không có ai thấy thật may quá đi! Cậu thở phào nhẹ nhõm.

“Cho cậu!” Cậu cầm một bọc đồ đưa hết cho Hứa Tự Tại.

“Sao thế? Đùng khóc mà!” Nhìn Hứa Tự Tại lệ rơi đầy mặt, Trình Tử Chấn không biết phải làm gì cho phải.

Hứa Tự Tại vốn tưởng rằng Trình Tử Chấn đã đi rồi, không nghĩ tới cậu lại quay trở lại, còn xách theo một bao lớn băng vệ sinh, Hứa Tự Tại lau nước mắt nhìn về phía Trình Tử Chấn, trong ánh mắt bất hảo của cậu bạn có thêm vài phần chân thành, “Chưa từng mua qua đồ này, cũng không biết cậu muốn loại nào, nên mua nhiều loại chút.” Cậu xấu hổ chỉ vào túi đồ.

Hứa Tự Tại lúng túng nhìn người và túi đồ trước mắt, cũng quên luôn nói tiếng cảm ơn.

Lần đầu tiên, Hứa Tự Tại cảm thấy tên ác ma Trình Tử Chấn thỉnh thoảng cũng sẽ biết thiện lương.

Hứa Tự Tại lần đầu tiên đi nước ngoài lưu diễn, tâm tình vô cùng kích động.

Trước khi đi còn nói tạm biệt với Nghiêm Băng, vẫn không quên dặn dò, “Lúc tớ không có ở đây, đừng quên giúp tớ chép bài cho kĩ nha.”

Nghiêm Băng nói: “Biết rồi, cậu cứ yên tâm đi đi, tớ bảo đảm giúp cậu ghi chép bài vở đầy đủ!”

“Thật không nỡ rời xa các cậu!” Hứa Tự Tại lắm bầm nói.

“Ai nha, đi đi đi!” Nghiêm Băng đẩy vai cô đi ra ngoài, không ngờ đụng phải người mới vừa tiến vào.

“Rất xin lỗi!” Hứa Tự Tại vội vàng nói xin lỗi, chữ “lỗi” còn chưa nói hết, vừa ngẩng đầu, phát hiện ra người mình đụng vào lại là Trình Tử Chấn, phía sau còn có Quan Mỹ Vân đi theo. “Ồ, ai vậy kìa, đi đường không mọc mắt hử!” Quan Mỹ Vân giễu cợt.

Hứa Tự Tại mặc kệ cô ta, cũng không đáp lại, ngược lại Nghiêm Băng thấy bất bình, rồi rít nói: “Tự Tại không phải là đã nói xin lỗi cậu rồi sao? Sao không biết tích chút đức cho cái miệng a? ” ” Nói chuyện thật khó nghe, không sợ đầu lưỡi lên lẹo hả? ” “...” Quan Mỹ Vân nghe mọi người đều chỉ trích về phía mình, vội vàng chuyển hướng đến Trình Tử Cháp “Tử Cháp, cậu nhìn bọn họ đi, mới vừa rồi tớ chỉ là muốn đùa một chút thôi.”

Trình Tử Cháp nhìn Hứa Tự Tại đã thu dọn xong cặp sách, đứng ở cửa bộ dạng muốn đi. Cũng bất chấp để ý đến Quan Mỹ Vân.”Hiện tại phải đi?” Cậu hỏi.

Hứa Tự Tại gật đầu, cô nhớ tới ngày đó cậu giúp cô mua băng vệ sinh cô vẫn chưa nói với cậu một tiếng cảm ơn.

“Bảo trọng nhé!” Trình Tử Cháp cười rạng rỡ, “Đừng phơi nắng đen nhẻm nhé, nếu không chính là dân tệ nạn Châu Phi chính gốc nha.”

Hứa Tự Tại hơi chút suy nghĩ, không nén nổi bức tức, thật là miệng chó không nhả được ngà voi mà. Chẳng qua cô gần đây ăn không vô gầy mất mấy cân thôi mà, đâu có khoa trương như vậy?

“Được rồi, đi thôi! Khi về để cho tôi đựng lại một cái là xong nợ.” Trình Tử Cháp nhìn bộ dạng Hứa Tự Tại nhe răng muốn nổi giận không khỏi cảm thấy buồn cười. Vượt qua cô, kéo Quan Mỹ Vân đi về chỗ ngồi.

Biết rõ Hứa Tự Tại không có ở đó, ánh mắt Trình Tử Cháp vẫn theo hướng vị trí quen thuộc của cô ấy nhìn qua, cô ấy đã đi hai ngày rồi, cậu cũng nhớ nhưng hết hai ngày, nếu cứ tiếp tục như vậy, vậy thì khoảng thời gian cô rời đi này, cậu vẫn sẽ tiếp tục hành hạ bản thân như vậy sao. Cậu quyết định không thèm nghĩ tới cô nữa, nhưng cậu lại không khống chế được đầu óc của mình, trong tâm trí từng thời khắc đều vang lên giọng nói, hiện lên thân ảnh của cô. Trình Tử Cháp rất giận bản thân, Hứa Tự Tại rốt cuộc có ma lực gì, bản thân cứ nhiên cứ như vậy tưởng nhớ cô?

Quan Mỹ Vân nhìn Trình Tử Cháp lộ ra vẻ không chuyên tâm, nghĩ cậu có thể bị phiền lòng bởi cuộc thi viết văn toàn quốc, liền đề nghị sau khi tan học mọi người cùng nhau đi xem phim, mục đích để cho cậu giảm bớt chút áp lực.

Trình Tử Cháp cũng đang muốn thư giãn một chút, cho nên hai người hẹn nhau buổi tối đi xem bộ phim mới ra rạp được mong chờ đã lâu “Titanic”, trong rạp chiếu phim người rất nhiều nhưng không huyền ảo, đến xem phim này đa số là các cặp tình nhân trẻ tuổi.

Trong phim một đôi tuổi nam mỹ nữ khiến tất cả người xem đều kinh diễm không thôi, tình yêu của bọn họ quá tuyệt đẹp và đau thương, đặc biệt là thời khắc thuyền bị đắm, cái ôm kinh điển đó làm cho tất cả người xem đều xúc động.

Quan Mỹ Vân kéo cánh tay Trình Tử Cháp, tựa trên vai cậu, nhẹ nói: “Thật hâm mộ bọn họ!” Trình Tử Cháp vỗ tay cô, nói “Tương lai cậu sẽ gặp được tình yêu càng hoàn mỹ hơn!”

“Đúng a, tớ tin tưởng cậu!” Quan Mỹ Vân như con chim nhỏ nép mình lên trên cánh tay Trình Tử Cháp. Trình Tử Cháp ngoảnh đầu đi, cau mày, khẽ cười nói: “Khi nào Mỹ Vân của chúng ta sẽ trưởng thành đây?”

Đi biểu diễn ở Châu Phi, điều kiện tương đối gian khổ, có đoàn viên đã chịu không nổi, liền tiếp ngã bệnh. Theo đoàn tới chỉ có một bác sĩ, căn bản bận không hết việc. Hứa Tự Tại đành phải làm hộ sĩ tạm thời, hỗ trợ chăm sóc bệnh nhân.

Chính cô cũng phải đang chịu đựng nhiệt độ mùa hè nóng bức, liên tiếp mấy ngày ăn không vô bất kỳ đồ gì. Nhân viên làm việc của đại sứ quán sau khi biết được tình huống, đặc biệt đưa tới cho cô bánh đậu xanh và canh hạt sen ngân nhĩ, Hứa Tự Tại lấy chúng phân cho những thành viên ngã bệnh trong đoàn ăn, trong khi đó bản thân vẫn ăn bánh bích quy và đồ ăn vặt mà cô đem từ Bắc Kinh đến, mấy ngày ngắn ngủn, cô gầy đi rất nhiều.

Cô nhớ tới lời nói mà Trình Tử Cháp đã nói trước khi đi, nhìn lại hình tượng của mình hiện tại, ha ha, thật đã trở thành dân chạy nạn Châu Phi mất rồi. Tiếp tục như vậy nữa, mình khẳng định cũng sẽ bị bệnh, phải nghĩ ra biện pháp, khắc phục những vấn đề này ngay.

Khi mỗi buổi diễn xuất vừa kết thúc, Hứa Tự Tại liền hiệu triệu mọi người vận động một chút, làm cả động tác luyện tập thể dục thẩm mỹ và bài tập luyện tay, tóm lại phải vận động để đổ mồ hôi, quả nhiên, các thành viên trong đoàn đều lên tinh thần hăng say, khẩu vị cũng khá hơn, mấy người ngã bệnh cũng từ từ khôi phục lại. Đoàn trưởng nhìn cô bé mới mười mấy tuổi có thể chịu đựng khổ nhọc, thông minh lanh lợi thế này, hơn nữa kỹ thuật piano còn rất tốt, rất yêu thích, muốn nhận làm đệ tử bèn gọi Hứa Tự Tại tới hỏi, kết quả lại khiến ông sợ hết hồn, “Cái gì? Cháu là con gái của nghệ sĩ Piano nổi tiếng Lâm Phương Vân!” Đoàn trưởng trợn to hai mắt nhìn chòng chọc vào Hứa Tự Tại “Sao không nói sớm a? Chú đối với nghệ sĩ Lâm ngưỡng mộ đã lâu, chỉ tiếc cô ấy đã nhiều năm không xuất hiện ở trong nước.”

“Dạ, ” Hứa Tự Tại gật đầu “Cháu cũng vậy, lâu rồi chưa gặp mẹ, hiện tại bà đang ở Mỹ”

Đoàn trưởng lúng túng mỉm cười “Vốn muốn nhận cháu làm đồ đệ, hiện tại biết cháu là con gái của nghệ sĩ Lâm, thôi bỏ đi!”

Hứa Tự Tại thấy vẻ mặt thất vọng của đoàn trưởng, vội vàng nói: “Thật ra thì lúc còn rất nhỏ, cháu đã nghe mẹ cháu nhắc tới chú rồi, mẹ cháu nói chú là nghệ sĩ chơi Piano nổi tiếng của nước mình!”

Đoàn trưởng rốt cục cũng tìm về chút niềm tin, “Nghệ sĩ Lâm thật sự nói như vậy?”

“Đúng ạ !” Hứa Tự Tại trịnh trọng gật đầu.

Khoảng thời gian biểu diễn ở Châu Phi này, da Hứa Tự Tại bị rám đen, cũng gầy đi không ít, nhưng may mắn chính là không có ngã bệnh.

Khi trở lại Bắc Kinh, đoàn trưởng lưu luyến cô, “Cô bé à, nếu không phải mẹ của cháu nổi tiếng hơn chú, chú nhất định nhận cháu làm đệ tử chính môn!”

Hứa Tự Tại mỉm cười đáp “Cảm ơn hảo ý của chú, trong khoảng thời gian ở Nam Phi này, cháu đã học được rất nhiều điều từ chú, phải nói rằng chú đã là sư phụ của cháu rồi ạ!” Nghe Hứa Tự Tại nói như vậy, đoàn trưởng tự nhiên cao hứng cười không khép miệng lại được!

Đoàn người nói lời từ biệt ở phi trường.

Trình Tử Cháp mỗi ngày đều tính toán thời gian, Hứa Tự Tại có lẽ đã đến lúc trở lại! Buổi sáng cậu cố ý mặc lên một bộ đồng phục học sinh phẳng phiu, càng lộ ra vẻ cao lớn, đẹp trai.

Trong phòng học mất trật tự, rất nhiều người đều vây lại một chỗ, không cần nhìn cũng biết, tiêu điểm chính là Hứa Tự Tại, làn da trắng nõn của cô bị phơi thành màu hổ phách, người cũng gầy đi rất nhiều, rất phù hợp hình tượng dân chạy nạn Châu Phi mà Trình Tử Cháp giả tượng cho cô lúc trước.

Hứa Tự Tại xuyên thấu qua đám người vây quanh mình nhìn thấy Trình Tử Cháp, cô đột nhiên cảm thấy bản mặt đáng hận trước mặt cư nhiên lại quen thuộc như vậy, mặc dù cách nửa tháng, nhưng không hề thấy mấy may xa lạ, như kiểu ngày ngày có thể gặp mặt nhau ấy. Hứa Tự Tại lắc đầu mạnh một cái, có lẽ đây gọi là âm hồn bất tán!

Hứa Tự Tại lấy những thứ đồ chơi thú vị mình đem từ Châu Phi về tặng ột số bạn học thân thiết, Trình Tử Cháp nhìn dáng vẻ cô húng trí bưng bưng, bèn nói giỡn: “Hứa Tự Tại, cậu thật đúng là nghe lời, quả nhiên biến thành dân chạy nạn Châu Phi!” Các bạn cùng lớp xung quanh nghe thấy Trình Tử Cháp nói như vậy, cũng cười theo.

Hứa Tự Tại đang cầm trong tay một chiếc mặt nạ da thú, đang suy nghĩ xem có nên tặng cho Trình Tử Cháp hay không? Đây là món đồ mà cô cùng nhân viên trong đoàn đi dạo trong một thị trấn nhỏ ở châu Phi nhìn thấy, lúc ấy cảm thấy món đồ này quá quý dị, trên mặt nạ thoa đủ mọi màu sắc thuốc nhuộm, nhìn qua, như một tên ác quỷ quái ác tóc tai bù xù, nếu như đeo nó vào ban ngày là có thể hù chết người ta. Hứa Tự Tại cảm thấy món đồ này quá hợp với Trình Tử Cháp đi, đều xấu xí và quái dị, không bằng mua tặng cho cậu ta. Lúc ấy mặc dù cho là như thế, nhưng sau khi về Bắc Kinh lại cảm thấy tặng món đồ này cho Trình Tử Cháp thật có chút không phải, dù sao cậu ấy cũng từng giúp đỡ khi cô rơi vào cảnh khốn khó!

Hứa Tự Tại đang do dự, nghe được Trình Tử Cháp nói như vậy, lập tức quyết định, món đồ này nhất định hợp với cậu ta quá rồi.

Cô mỉm cười đi tới trước mặt Trình Tử Chấn, đưa chiếc mặt nạ da thú cho cậu, nói: “Tặng cậu món quà nhỏ, hi vọng cậu sẽ thích!” Trình Tử Chấn nhìn Hứa Tự Tại cười mà lòng cậu có chút nghi hoặc, nhận lấy chiếc mặt nạ, mở ra vừa nhìn, cũng không khỏi sợ hết hồn, bất quá cậu lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh, cười nói một cách du côn: “Hứa Tự Tại, cậu thật đúng là hiểu rõ sở thích của tôi nha!” Cậu đeo mặt nạ lên mặt, đột nhiên đem khuôn mặt mình chuyển hướng đến Hứa Tự Tại. Hứa Tự Tại không nghĩ tới cậu sẽ làm như vậy, bất thành lờn nhìn thấy bộ dạng ác quỷ của chiếc mặt nạ ấy, cô thét lên một tiếng chói tai, kéo mạnh áo Trình Tử Chấn.

Hai người cách nhau quá gần, Trình Tử Chấn có thể nghe được tiếng tim đập của Hứa Tự Tại, cậu nhận ra mới vừa rồi cậu thật sự đã làm cô sợ hãi, vội vàng trấn an cô, “Đừng sợ, tôi chỉ đùa với cậu thôi!”

Hứa Tự Tại ôm ngực, kinh hoàng nhìn Trình Tử Chấn, gương mặt tuần tú của cậu cách cô quá gần, khiến cô không biết làm thế nào để kết thúc trường hợp kinh hoàng này.

Cho đến sau khi Quan Mỹ Vân nhìn thấy chiếc mặt nạ cũng kinh hô lên một tiếng, hai người mới ý thức tới bọn họ cách nhau quá gần rồi, Hứa Tự Tại vội vàng trở về chỗ ngồi, trái tim vẫn đập thình thịch không ngừng.

12. Chương 12

Chương 12: Mưa như trút nước

Trình Tử Chấn tham gia cuộc thi viết văn toàn quốc, không phụ sự kì vọng của mọi người, đã phồng trên tay giải thưởng lớn đem về, những người bạn tốt tổ chức ăn mừng cho cậu!

Dương Tuấn và Đường Vũ đã đặt bàn ở Toàn Tự Đức, kêu thêm vài người bạn tốt hò hét không say không về.

Buổi chiều tan học, Nghiêm Băng và Hứa Tự Tại gặp phải Dương Tuấn ở cổng trường, Dương Tuấn là bạn nối khố của Nghiêm Băng, nên khi cậu gặp được cậu bạn thân của mình thì rất đổi mừng rỡ nên ra sức lôi kéo Nghiêm Băng đi cùng. Dương Tuấn và Hứa Tự Tại cũng không xa lạ gì nhau, sống ở trong đại viện ra vào thường đụng mặt nhau, còn từng trượt băng cùng nhau một lần, nếu đều là người quen thì gọi đi cùng luôn cho náo nhiệt.

Hứa Tự Tại nghe nói là để ăn mừng Trình Tử Chấn đoạt giải, liền lắc đầu liên tục như già tới, “Tớ còn có việc, không thể đi cùng với các cậu!” Nghiêm Băng nói, “Cậu không phải mới vừa nói tan học về nhà không có chuyện gì làm sao?”

Hứa Tự Tại lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Tớ chính là không muốn đi.”

Đang nói chuyện thì Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân, còn có Vận Chấn cùng Đường Vũ đi tới, Vận Chấn nhìn thấy Hứa Tự Tại liền chạy tới nói: “Chị Tự Tại, lâu quá không gặp nha! Vừa lúc chúng em định tổ chức ăn mừng cho anh em, chị cùng đi cho vui nhé!” Hứa Tự Tại thấy nét mặt thành khẩn của Vận Chấn thì có chút không đành lòng cự tuyệt.

Cô đang do dự thì nghe thấy Trình Tử Chấn nói: “Hứa Tự Tại, cậu sợ mấy người chúng tôi ăn tươi nuốt sống cậu đúng không?”

Hứa Tự Tại liếc cậu một cái, nói: “Những người khác sẽ không, nếu mà cậu ăn tươi nuốt sống tôi, tôi lại không thấy lạ!”

“Muốn ăn thì cũng tìm loại thịt nhiều chút, tựa như cậu vậy, hấp chín xong rồi bưng lên cho tôi ăn tôi còn chê xương nhiều đó!” Trình Tử Chấn đùa giỡn nói.

Biết đấu võ mồm với Trình Tử Chấn bản thân sẽ không thể chiếm được lợi thế, Hứa Tự Tại xoay người muốn bỏ đi, lại bị Trình Tử Chấn kéo lại, “Không dám đi?” Cậu khiêu khích nhìn cô.

Hứa Tự Tại tức giận nói: “Đi thì đi, để cho tôi đi đến lúc đó cậu cũng đừng có mà hối hận!”

Trình Tử Cháp vỗ tay, “Cậu mới dừng hồi hận thì có!”

Thế là cả bọn bắt vài chiếc taxi đi, rất hoành tráng xông về hướng trước cửa tiệm vịt nướng Toàn Tụ Đức.

Toàn Tụ Đức là cửa hiệu lâu đời ở Bắc Kinh, vịt nướng được làm vừa chính tông vừa cẩn thận, người tới nơi này ăn cơm không phải là quan chức cũng là thương nhân, người dân bình thường ít được dịp ghé đây, bởi vì đồ ăn quá đắt, tầng lớp làm công ăn lương ăn không nổi. Nhưng đám trẻ này lại là khách quen nơi đây, vào dịp ngày lễ ngày tết nhất định phải tới đây mấy lần.

Người quản lý nhìn thấy Dương Tuấn và Trình Tử Cháp, vội vàng tiến tới chào hỏi, giúp đỡ chọn lựa một vị trí thích hợp, mười mấy người ngồi xung quanh một bàn nhìn có vẻ hơi chật chội. Mọi người nói cười vui vẻ, không khí tương đối hòa hợp.

Quan Mỹ Vân cầm lấy bài văn mà Trình Tử Cháp đoạt giải đưa ọi người xem, Hứa Tự Tại thâm nghĩ: “Không phải chỉ là một bài văn thôi sao? Không lẽ tài năng của cậu ta có thể vượt qua Lỗ Tấn? Khoe khoang chảnh chệ cái gì chứ?” Cô tiện tay nhận lấy, nhìn sơ vài cái. Vừa đọc lên một cái, Hứa Tự Tại không khỏi bị thuyết phục, thì ra giải thưởng lớn này của Trình Tử Cháp không phải là chó ngáp phải ruồi, thật sự là có mấy phần phong phạm của nhà văn chuyên nghiệp, hành văn như nước chảy, thông thuận tự nhiên, chủ yếu nhất chính là có độ sâu tư tưởng, đúng là không giống với cách viết của một học sinh trung học. Hứa Tự Tại đọc cẩn thận, luôn cúi đầu, không thấy được Trình Tử Cháp cũng đang nhìn cô.

Trình Tử Cháp nhìn Hứa Tự Tại đang chăm chú đọc bài văn của mình, trong lòng tự nhiên cao hứng, giờ ly bia lên thỏa sức uống với đám chiến hữu của mình. Quan Mỹ Vân thấy cậu uống khá nhiều, khuyên nhủ: “Tử Cháp, cậu uống bớt chút đi!” Trình Tử Cháp gạt cô ra, “Không sao, hôm nay tất cả mọi người đều vui vẻ!”

Dương Tuấn cùng Đường Vũ cũng phụ họa theo: “Chị dâu đại nhân yên tâm, Tử Cháp là tửu lượng vô đối đấy!”

“Chị dâu?” Trình Tử Cháp nói: “Hai người các cậu nói linh tinh gì đấy?” Cậu cười ha ha giờ quả đám về phía hai người họ.

Nghe bọn hấn nói như thế, Hứa Tự Tại ngẩng đầu nhìn Hương Trình Tử Cháp và Quan Mỹ Vân, người trước đang đùa giỡn với đám người Dương Tuấn, người sau thì trong phút hốc mắt đã đỏ như trái cà chua, “Đúng vậy a, các cậu nói linh tinh gì chứ?” Quan Mỹ Vân cúi đầu lẩm bẩm nói.

“Đừng cho là chúng tớ không biết nha, hai người các cậu đều là thanh mai trúc mã của nhau đó, ha ha.” Đường Vũ nháy mắt cười nói.

Cặp thanh mai trúc mã này Hứa Tự Tại và Nghiêm Băng cũng đã được nghe nói tới, cho nên liền cùng cười theo.

Trình Tử Cháp dùng dư quang nơi khóe mắt nhìn về chỗ Hứa Tự Tại, trong ánh mắt lạnh nhạt của cô chứa đầy nụ cười như đã hiểu rõ, cậu chợt cảm thấy cái nụ cười này đặc biệt ngứa mắt, tại sao đem cậu ghép đôi cùng với Quan Mỹ Vân cô có thể cười một cách không liên quan như kia?

Mới vừa rồi tâm tình Trình Tử Cháp thật tốt giờ có chút khó chịu, cậu cầm ly uống với mọi người một vòng, tức giận nghĩ thầm, Hứa Tự Tại chẳng lẽ trong lòng cậu không hề có tôi dù chỉ là một chút thôi?

Nhìn mọi người ăn uống cũng gần xong xuôi, Đường Vũ đề nghị cả nhà chơi trò đoán số, (chính là đoán chữ số, đầu tiên có người viết trước lên giấy hai con số, sau đó mọi người thay phiên nhau đoán, từ từ rút gọn phạm vi nhỏ lại, cuối cùng người nào đoán trúng, người đó chính là người thua cuộc), người thua cuộc thì sẽ bị trừng phạt, một là tự động uống một ly bia, hai là trả lời một vấn đề của mọi người đặt ra, không ai có dị nghị gì, đầu tiên để cho Dương Tuấn viết ra hai con số trên giấy, vòng thứ nhất đã được đoán, phạm vi của hai con số đó được thu hẹp lại là trong khoảng 20—29, Hứa Tự Tại đoán 25, Dương Tuấn lắc đầu, nên lại được thu nhỏ lại khoảng 20—24, Nghiêm Băng đoán 22, cũng không phải, Nghiêm Băng lộ ra vẻ mặt vừa thoát khỏi nguy hiểm, quay đầu nhìn người bên cạnh là Quan Mỹ Vân và Trình Tử Cháp, vô luận như thế nào trong hai người bọn họ sẽ có một người đoán trúng, bởi vì chỉ còn số 23, 24 để lựa chọn. Quan Mỹ Vân đỏ bừng khuôn mặt, suy tư một hồi lâu, chọn 23, Dương Tuấn nói: “Ngừng, trúng!” Đường Vũ

cười có chút hả hê “Đây gọi là cái gì ta? Tình trường đặc ý, sông bạc thất ý đúng không!” Cậu nhìn Quan Mỹ Vân với thái độ như đang xem kịch vui, “Thế nào, uống rượu hay trả lời vấn đề hả người đẹp?”

Quan Mỹ Vân nhìn thoáng qua Trình Tử Chấn, nhỏ giọng nói: “Trả lời vấn đề!”

Đường Vũ tiến tới ghé tai Dương Tuấn nói mấy câu, Dương Tuấn không ngừng gật đầu, cố nén cười, suy nghĩ một chút, cười xấu xa nói: “Cậu muốn làm chị dâu chúng tôi không, chỉ trả lời muốn hay không muốn?” Sắc mặt Quan Mỹ Vân càng đỏ hơn, lại nhìn Trình Tử Chấn, cậu rõ ràng là cũng chưa có suy nghĩ tới, đang tiêu hóa vấn đề mà hai người anh em tốt của cậu vừa đưa ra.

“Tớ, ” cô muốn nói lại thôi, nói: “Tớ uống bia được không!”

“Không được, không thể!” Mọi người âm ỉ lên “Cậu đã lựa chọn trả lời câu hỏi.” Quan Mỹ Vân lần nữa đưa ánh mắt cầu cứu hướng về phía Trình Tử Chấn, “Làm sao bây giờ? Cậu xem bọn họ đang giỡn kìa?” Thanh âm cô yếu điệu khiến người bên ngoài nhìn vào có cảm giác như cô đang làm nũng với Trình Tử Chấn.

Trình Tử Chấn hớp một ngụm bia, hắng giọng nói: “Dương Tuấn các cậu đừng đoán bậy bạ nữa, mau đổi câu hỏi khác cho tớ!”

Đường Vũ nói: “Tớ đã nói gì rồi hử? Lão đại khẳng định nói đỡ cho chị dâu tương lai đúng không các cậu?” Cậu chĩa mũi nhọn về phía Quan Mỹ Vân cười, “Nếu lão đại đã bảo vệ như vậy rồi, chị dâu còn không biểu lộ một chút sao?”

“Biểu lộ cái gì?” Quan Mỹ Vân e lệ nhìn mọi người.”Ít nhất cũng phải dâng môi thơm cho lão đại chứ?” Đường Vũ hú lên.

Quan Mỹ Vân lộ ra biểu tình liễu mạng xông pha ra chiến trường, đứng dậy hôn lên trán Tử Chấn một cái, sau đó nói với Đường Vũ “Như vậy được chưa?” Nhìn về mặt cô thẹn thùng, mọi người đều rống lên: “Được!”

Trình Tử Chấn không ngờ tới Quan Mỹ Vân sẽ thật sự hôn cậu, mặc dù chỉ hôn vào trán. Nhìn ánh mắt Quan Mỹ Vân lấp lánh, lộ ra bộ dáng sùng bái, ái mộ cậu, cậu luôn cảm thấy có chút không tự nhiên, muốn giải thích cùng mọi người, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào. Vừa quay đầu đối diện với nụ cười tràn đầy trong mắt Hứa Tự Tại, đôi mắt trong trẻo kia tựa hồ muốn nói “Thật là một trò hay nha!”

Trình Tử Chấn đứng dậy, đầy mặt lúng túng, nói: “Tớ đi vệ sinh!” Cậu không muốn Hứa Tự Tại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Hứa Tự Tại cảm thấy cuộc tụ tập kiểu này mặc dù náo nhiệt, nhưng không thú vị, mới vừa rồi Dương Tuấn và Đường Vũ hoàn toàn đang cố ý tác hợp cho Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân, cô không muốn dây dưa vào chuyện này, len lén nói với Nghiêm Băng: “Chúng ta có nên đi trước không?” Lời của cô vừa lúc bị Dương Tuấn nghe được, “Không chơi thêm một hồi nữa sao, khó khăn lắm mới có dịp mọi người góp mặt đông đủ, đợi lát nữa đi về chung!” Dương Tuấn lôi Nghiêm Băng cười với cô, Hứa Tự Tại không tiện nói thêm câu nào nữa, đành phải gật đầu.

Trình Tử Chấn sau khi trở về mọi người tiếp tục chơi, đến phiên Quan Mỹ Vân viết ọi người đoán. Đoán liên tiếp mấy vòng, hai số trong phạm vi 50—60, cả nhóm chột vớ lẽ, thì ra là Quan đại mỹ nữ viết chính là sinh nhật Trình Tử Chấn. Người đang ngồi đây cơ hồ ai cũng biết sinh nhật Trình Tử Chấn là vào ngày 8 tháng 5 (người Trung Quốc thường viết tháng trước ngày sau), trừ Nghiêm Băng và Hứa Tự Tại ra, Nghiêm Băng đoán là số 57, Hứa Tự Tại đoán số tiếp theo 58, mọi người đều xôn xao lên, nói: “Hứa Tự Tại cậu cũng thật không dễ dàng a, chữ số rõ ràng như vậy cậu cũng có thể đoán trúng.” Hứa Tự Tại vỗ trán, nói: “Sao lại rõ ràng vậy?”

Vận Chấn nói: “Anh em sinh nhật ngày 8 tháng 5! Đa số ai cũng biết.”

“Ngất, sao sớm không sinh, muộn không sinh, sao cứ phải là ngày 8 tháng 5 hử trời?” Cô lảm bà lảm bảm: “Thật là ngày xui xẻo mà.” Cô liếc Trình Tử Chấn một cái, cậu cũng nhìn lại cô, nói: “Ai bảo cậu không nhớ ngày sinh của tôi chứ?”

“Cậu cũng không phải là nhân vật lịch sử vĩ đại gì? Nhớ sinh nhật cậu làm gì?” Hứa Tự Tại đáp trả một câu.

Quan Mỹ Vân kêu Hứa Tự Tại lựa chọn trả lời câu hỏi hay uống bia, Hứa Tự Tại nói: “Tôi trả lời câu hỏi!”

Quan Mỹ Vân nghe Đường Vũ thì thầm ở bên tai mình một lúc, khẽ cười nói: “Cậu có thích nam sinh nào không?”

Hứa Tự Tại nhìn đám người chung quanh một lát, ai cũng lộ ra nét mặt hứng thú bưng bưng, cô cũng không ngại ngần, rất dứt khoát nói: “Có!”

“A?” Mọi người đang mong đợi cô nói tiếp, Hứa Tự Tại lại ngồi xuống không hé răng nữa. Quan Mỹ Vân không thể làm gì khác hơn là hỏi tiếp: “Cậu ấy là ai vậy?”

Hứa Tự Tại cười rất giao hoạt, dùng ánh mắt lướt qua mọi người chung quanh, ánh mắt rơi xuống trên người Trình Tử Chấp.

Trái tim Trình Tử Chấp đập rộn lên, cậu si ngốc nhìn vào mắt Hứa Tự Tại, chẳng lẽ cô ấy thích mình? Nhưng sau khi nhìn ánh mắt trong suốt của Hứa Tự Tại, Trình Tử Chấp lại cảm thấy mất mát, cô rõ ràng là đang vạch rõ giới hạn với mình, tuyên bố với mọi người rằng ai cũng có thể, nhưng quyết sẽ không phải là mình.

Hứa Tự Tại, coi như cậu lợi hại! Trình Tử Chấp khẽ nghiêng rằng, thấy tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về phía mình, nếu có người nào đó nói là cậu, thì Hứa Tự Tại khẳng định sẽ phản bác, “Làm sao có thể a? Tôi thì thích một con heo, cũng không có khả năng thích cậu ta!”

Vì không muốn mất mát, Trình Tử Chấp vội vàng nói “Là Nghiêm Băng đúng chứ!” Mọi người lập tức quảng ánh mắt về hướng Nghiêm Băng liền, Hứa Tự Tại tức muốn chết nhìn Trình Tử Chấp, cái tên xấu xa này phản ứng cũng nhanh quá rồi? Nhìn nụ cười gian xảo như muốn chọc tức cô của cậu ta, Hứa Tự Tại chỉ có thể khôi phục lại vẻ mặt thản nhiên, cô mỉm cười, nói với cả nhà: “Không thể trả lời, tớ mới vừa rồi đã trả lời xong câu hỏi của Mỹ Vân. Cậu ấy là ai sẽ trả lời vào câu hỏi sau nhé?”

Cho nên, mọi người lại lần nữa bắt đầu đoán số, mà lần này Hứa Tự Tại lại cẩn thận vô cùng, nguyên cả buổi cũng không đoán trúng lần nào, cho nên đêm đó những ai muốn nghe đáp án “Cậu ấy là ai vậy” cũng thất vọng mà về, điều này đương nhiên là nói sau.

Nghiêm Băng nghe thấy Trình Tử Chấp nói người trong lòng Hứa Tự Tại là mình, không khỏi mừng như điên, mong đợi nhìn Hứa Tự Tại, muốn nghe chính miệng cô nói “Đúng”, nhưng Hứa Tự Tại lại nói ra một câu “Không thể trả lời” để ứng phó với mọi người, Nghiêm Băng vô cùng thất vọng. Cậu ngó chằm chằm Hứa Tự Tại, muốn từ nét mặt của cô tìm ra chút dấu vết, nếu như cô biểu hiện ra có một tia xấu hổ, như vậy cậu cũng sẽ coi như cô ngầm thừa nhận, nhưng biểu hiện của Hứa Tự Tại quá mức thản nhiên rồi, cô liếc nhìn Nghiêm Băng, cười hihi nói: “Vừa rồi cậu may mắn ghê, thiếu chút nữa là cậu đoán trúng mất rồi!” Nghiêm Băng không thể làm gì khác hơn là để cho cô cắt đứt mạch suy nghĩ của mình, không nghĩ tới vấn đề này nữa.

Ánh mắt lợi hại của Trình Tử Chấp quét qua Nghiêm Băng và Hứa Tự Tại, cậu sở dĩ đoán là Nghiêm Băng, cũng là muốn thăm dò hư thật, nếu như người trong lòng Hứa Tự Tại là Nghiêm Băng, vừa rồi bị mình nói như thế, nhất định sẽ biểu hiện ra sự mất tự nhiên, nhưng bây giờ nhìn lại, cậu đã yên tâm rồi, bởi vì Hứa Tự Tại đang cười đùa với Nghiêm Băng với thái độ như anh em bạn bè tốt. Cậu đối với Nghiêm Băng đã yên tâm phần nào, nhưng đột nhiên trong lúc này, cậu lại cảm thấy trong lòng vô cùng không thoải mái, không phải là Nghiêm Băng, vậy là ai? Trình Tử Chấp dùng ngón tay gõ lên bàn, trong não lóe ra hình ảnh Ninh Hạo, là cậu ta sao? Chàng hiệp sĩ của Hứa Tự Tại thời thơ ấu, chàng trai tuấn tú mà từ nhỏ đến lớn đều thích nắm tay cô ấy, thay cô ấy che gió che mưa, chạy loanh quanh xung quanh cô ấy. Trình Tử Chấp bất chợt cảm thấy khó chịu, rất không thoải mái!

Các bạn xung quanh nhìn Trình Tử Chấp uống bia như uống nước lã thế kia, đều có chút khiếp sợ, Trình đại soái ca làm sao thế? Bộ dạng như có tâm sự a?

Dương Tuấn như có điều suy nghĩ nhìn Trình Tử Chấp và Hứa Tự Tại một chút, lôi kéo mọi người tiếp tục chơi trò chơi, “Ha ha, lão đại đang ấp ủ cho ra một tác phẩm lớn tiếp theo, hi vọng lão đại có thể giành được giải thưởng Mâu Thuần!” Một nhóm người cũng nhao nhao lên theo. Ở dưới bầu không khí náo nhiệt như vậy Trình Tử Chấp cũng dần ổn định lại tinh thần, rất nhanh đã hoà mình với mọi người.

Đêm chúc mừng đó cuối cùng cũng kết thúc trong âm thanh náo nhiệt!

Lúc sắp tối chủ nhật, Hứa Tự Tại đi tản bộ ở trong đại viện, thấy một nhóm người vây quanh cây hòe già, không phải có ý định xâu gì với hai cây này chứ? Hứa Tự Tại tiến gần vào một chút, vừa lúc có thể nghe thấy bọn họ nói chuyện. “Niên đại của hai cây này đã lâu năm rồi, chắc nên bảo vệ!” Ý của ngài là xây hàng rào bảo hộ ở chung quanh? ” ” Uhm, không chỉ muốn xây hàng rào bảo hộ, còn muốn dọn dẹp sạch đám dây tử đằng và các cây nhỏ chung quanh đi.”

Ông chuyên gia để tay vắt chéo sau lưng, vừa quan sát hoàn cảnh chung quanh vừa suy tư cái gì đó, “Còn nữa, cái xích đu này nhất định phải tháo dỡ đi!” ” Vâng, chúng ta gọi người ngày mai tới làm.” Vài người thanh niên đỡ ông cụ dần dần đi xa.

Hứa Tự Tại xuyên qua bãi cỏ, đi tới dưới tàng cây, cô nhìn cái xích đu bên cạnh cây hòe già quen thuộc không khỏi cảm thán, chẳng bao lâu sau, cô không còn được ngồi dưới tàng cây đọc sách, chơi đùa, rồi ngăn người nhìn xích đu; chẳng bao lâu sau, hoa hòe nở rồi tàn?

Chiếc xích đu cũ xưa kia đã gắn bó với thời thơ ấu và kí ức trong cô, Hứa Tự Tại không đành lòng nhìn nó bị hủy đi, cô lấy tay vuốt ve sợi dây xích đu bằng sắt với đường viền xoắn lại với nhau thành nhiều mắt, cảm giác rất đối thân thương! Cô nhẹ nhàng ngồi trên bàn xích đu, ngửa đầu ngắm bầu trời, từ trong khe lá cây đan xen với nhau có thể nhìn thấy đám mây trên bầu trời, âm thanh phát ra cọt ca cọt két từ trên dây xích đu, Hứa Tự Tại nghĩ, có lẽ đây là lần cuối cùng được chơi xích đu ở trong đại viện.

Trình Tử Chấp ở nhà cứ phải nghe Vận Chấp léo nhéo học thuộc lòng, cảm thấy phiền lòng, cũng đi ra ngoài hóng mát. Bất tri bất giác sẽ đến chỗ cây hòe già, thấy Hứa Tự Tại một mình chơi xích đu trong miệng ngâm nga hát, cảm thấy quái dị, đây vốn là chuyện vui vẻ, thích thú, nhưng vì sao mà âm thanh của Hứa Tự Tại lại không có tí vui vẻ nào hết vậy, ngược lại làm cho người ta có cảm giác dè dặt?

Cậu lẳng lặng đứng một hồi, từ một góc độ khác quan sát Hứa Tự Tại, cô luôn là cô gái bình thường a, nhưng tại sao lại luôn hấp dẫn ánh mắt của cậu đến vậy?

Trình Tử Chấp đi tới đứng ở phía sau Hứa Tự Tại, “Rất an nhàn thoải mái nhỉ?”

Hứa Tự Tại có nghe thấy giọng nói của Trình Tử Chấp nhưng cũng không quay đầu lại, cô biết cậu đứng ở phía sau, nếu là ngày thường, Hứa Tự Tại khẳng định sẽ lập tức rời đi, quyết không dài dòng, nhưng hôm nay cô không muốn cứ như vậy mà đi, cô có chút không muốn xa rời cái xích đu và cây hòe già gắn liền với tuổi thơ này, có lẽ, ngày mai sẽ không còn được gặp lại bọn chúng rồi, cô thật có chút thương cảm.

Thấy Hứa Tự Tại không có phản ứng, Trình Tử Chấp tiếp tục đi tới bên cạnh cô, cậu dùng tay nắm chặt lấy sợi dây xích đu, nhẹ nhàng đong đưa một cái, Hứa Tự Tại đu lên hạ xuống theo bàn xích đu, “Tại sao?” Trình Tử Chấp cảm thấy không khí không đúng.

Hứa Tự Tại quay đầu nhìn, nhẹ nói “Cái xích đu này ngày mai sẽ phải dỡ xuống!”

Trình Tử Chấp suy nghĩ một chút nói: “Sớm nên bị tháo dỡ xuống, hiện tại những mắt xích trong sợi dây này đã bị lão hóa đi, rất nguy hiểm.”

Nghe cậu nói như vậy Hứa Tự Tại hơi tức giận, dù sao nơi này cũng gắn liền với kí ức tuổi thơ a, khi bé thơ, cô đã cùng Ninh Hạo cùng nhau chơi đào đất, làm tượng đất ở dưới xích đu, còn từng nói với Ninh Hạo: “Đợi khi trưởng thành cậu nhất định phải chơi xích đu với tớ!”. Khi còn bé, Ninh Hạo từng nắm tay cô nói “Chờ khi lớn lên, tớ phải xây cho cậu một tòa thành ở chỗ này, đem cái xích đu này vây xung quanh trong tòa thành.”

Nhìn vẻ mặt Hứa Tự Tại có chút phiêu lãng, Trình Tử Chấp nói: “Khi còn bé có phải cậu vẫn luôn vì ... chiếc xích đu này chán ghét tôi?”

Hứa Tự Tại cười thản nhiên: “Chuyện còn bé sao mà nhớ nổi nữa?”

Trình Tử Chấp thở phào nhẹ nhõm, “Nếu như cái xích đu này bị tháo dỡ, tôi sẽ nghĩ biện pháp làm một cái giống vậy ở chỗ khác!” Cậu nói một cách khẳng định.

Hứa Tự Tại nhớ tới cậu từng viết bài thơ cho Quan Mỹ Vân “Trên xích đu đong đưa thanh mai trúc mã của tôi”, đúng rồi, vì thanh mai trúc mã của cậu ta, cậu ta có thể thật sự làm một cái xích đu khác ở chỗ

nào đó sao?

Ban đêm dưới cây hòe già, có tia gió lạnh thổi qua, mang đi hơi nóng ban ngày, Hứa Tự Tại và Trình Tử Chấn đôi oan gia này lần đầu tiên ngồi cùng nhau một cách hòa bình, mỗi người đều đang theo đuổi suy nghĩ riêng.

13. Chương 13

Chương 13: Mưa rơi tầm tã (thượng)

Nghỉ hè, Hứa Tự Tại đi Thâm Quyển thăm ông bà ngoại. Thuận tiện đi gặp Ninh Hạo luôn, trong điện thoại đã hứa hẹn trước rồi, nếu cô đến Thâm Quyển cậu sẽ dẫn cô đi chơi khắp nơi.

Khi Hứa Tự Tại đến Thâm Quyển thì vừa đúng lúc trời mưa, Ninh Hạo đã cầm cây dù đứng ở sân ga đợi hơn nửa tiếng. Hứa Tự Tại đang kéo lê lét cái va li nặng nề từ trên tàu hỏa bước xuống, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy Ninh Hạo. “Trời mưa cậu ngồi ở phòng chờ là được rồi, xem cậu kia cả người ướt hết rồi!” Cô trách cứ cậu, Ninh Hạo cười đón lấy hành lý của cô, nói: “Chuyện nhỏ, sợ cậu không mang dù, xuống xe bị mắc mưa lại bị cảm mất thôi.” Cậu kéo cô lại đứng dưới cây dù.

Người ông ngoại phái người tới đón cô cháu gái yêu quý đã đứng ở cửa phòng chờ, nhìn thấy Hứa Tự Tại cùng Ninh Hạo, vội vàng chạy tới giúp đỡ cầm đồ, anh tài xế nói chuyện bằng tiếng Mãn Nam (tiếng Đài Loan) cực chuẩn, Hứa Tự Tại một chữ cũng nghe không hiểu, hỏi Ninh Hạo anh ấy đang nói gì? Ninh Hạo ngắt cái mũi của cô, nói: “Anh ấy kêu cậu mau lên lên xe đi, ông bà ngoại cậu mong ngóng chờ hết nổi rồi!”

Hứa Tự Tại và Ninh Hạo cùng ngồi trên chiếc xe hơi màu đen của ông ngoại, chỗ ngồi êm ái và điều hòa mát mẻ rất cực đã khiến cô cảm thấy mỗi mệt, ngồi một đêm trên xe lửa, cô không chớp mắt nổi dù là một phút.

Ninh Hạo nhìn ra sự mỏi mệt nơi cô, nói: “Cậu nhắm mắt lại nghỉ một lát đi, đợi chút nữa đến tớ sẽ đánh thức cậu!”

Hứa Tự Tại dựa vào vai Ninh Hạo, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, có lẽ là do dọc đường đi quá mệt mỏi, cô ngủ cũng không yên ổn, luôn mơ thấy ác mộng. Cô mơ tới Ninh Hạo, Trình Tử Chấn, Quan Mỹ Vân, cây hòe già và cái xích đu trong đại viện, “Đừng đoạt đi chiếc xích đu của tôi mà.” Cô la hét với Tử Chấn và Quan Mỹ Vân, nghe thấy tiếng la của cô, Trình Tử Chấn lại làm như mất diếc tại nơi, tiếp tục đứng phía sau Quan Mỹ Vân đẩy xích đu cho cô ấy. Hứa Tự Tại nóng nảy, đẩy mạnh Quan Mỹ Vân ra, rồi tranh ngồi lên xích đu, kêu Ninh Hạo đẩy ừ ừ, khi hai người bọn họ đang chơi đùa vui vẻ, Hứa Tự Tại phát hiện ra người đang đẩy xích đu ừ ừ bất tri bất giác đã đổi thành Trình Tử Chấn mất rồi, cậu ta nở nụ cười rất du côn, Ninh Hạo đi đâu rồi? Cô gọi tên Ninh Hạo, lại không có ai đáp lại, Trình Tử Chấn nói: “Cậu ta đã đi rồi, cậu gọi cũng vô dụng mà thôi, cậu ta sẽ không trở về nữa đâu!”

Hứa Tự Tại không để ý tới Trình Tử Chấn, tiếp tục gọi, cổ họng cũng khàn đặc, vẫn không nhìn thấy Ninh Hạo đâu.

Nhìn Hứa Tự Tại ngủ thiếp đi, Ninh Hạo nghĩ cô bạn nhất định là quá mệt mỏi, vì để cho cô bạn ngủ thoải mái một chút, cậu muốn đặt cô nằm gối đầu xuống đùi mình, nhưng vừa chạm vào người Hứa Tự Tại một cái thì cô đã tỉnh lại, xoa ánh mắt mông lung, cô nói “Ninh Hạo, cậu không bỏ đi đúng không? Tớ biết mà cậu sẽ không bỏ đi đâu!” Cô ôm cánh tay Ninh Hạo.

“Đi đâu chứ?” Ninh Hạo nhìn vẻ mặt sợ hãi của Hứa Tự Tại, bèn sờ lên trán cô, “Không có phát sốt a! Tại sao?” Cậu dịu dàng hỏi.

Hứa Tự Tại bỗng thanh tỉnh lại, biết mới vừa rồi mình nằm mơ, cô ngại ngần nhìn Ninh Hạo nói, “Tớ chọc cậu chơi thôi!”

Ninh Hạo dùng ngón tay gõ vào cái đầu nhỏ ương bướng của cô nói: “Vẫn có cái tính hay chọc người ta không thay đổi a!”

Hứa Tự Tại đành ôm lấy đầu mình, nói: “Tớ vừa rồi nói mò thôi, đừng gõ đầu tớ, tớ bị gõ thành ngốc thì làm sao bây giờ?” Ninh Hạo dừng lại, buồn cười nhìn cô, “Ha ha, dù sao cậu cũng không phải là rất thông minh a!”

Hai người đùa nhau ầm ĩ, rất nhanh đã đến chỗ ở của ông bà ngoại Hứa Tự Tại. Hứa Tự Tại muốn giữ Ninh Hạo ở nhà ông bà ngoại cô chơi thêm một lát, nhưng cậu nói mình còn có chuyện, ngày mai lại đến chơi với cô.

Nhìn Ninh Hạo đi xa dần, Hứa Tự Tại đột nhiên nhớ tới mình có đem theo quà cho cậu, vội vã gọi cậu quay lại. Nhưng Ninh Hạo đã đi mất, Hứa Tự Tại không khỏi nghĩ đến vừa rồi ở trong mộng Trình Tử Chấn đã nói câu nói kia “Cậu ta đã đi rồi, cậu gọi cũng vô dụng mà thôi, cậu ta sẽ không trở về nữa đâu!” Cô đột nhiên cảm thấy run rẩy, một luồng khí lạnh như băng truyền khắp toàn thân.

Ở Thâm Quyển một thời gian ngắn, Hứa Tự Tại trôi qua coi như vui vẻ, có Ninh Hạo đi chơi cùng khắp nơi, có ông ngoại bà ngoại thường xuyên quan tâm, Hứa Tự Tại thật hi vọng kì nghỉ hè cứ như vậy vĩnh viễn không hết, không có bài tập, không phải đi học, đây quả là một cuộc sống trong mơ.

Nhưng, ngày tựu trường sắp tới.

Ninh Hạo thấy Hứa Tự Tại dường như có tâm sự, hỏi cô đang phiền não chuyện gì?

Hứa Tự Tại uống từng ngụm Coca, nói: “Tại sao lại phải tựu trường chứ?” Cô thuận miệng nói một câu lại chọc Ninh Hạo cười không ngớt, cậu gõ đầu cô nói: “Không biết cái này đầu nhỏ này của cậu suốt ngày nghĩ cái gì không biết nữa?”

“Cái gì cũng nghĩ, chỉ không nghĩ đi học!” Hứa Tự Tại nhe răng, ngửa đầu nhìn Ninh Hạo, mơ hồ nói.

“Bỏ tay với cậu!” Ninh Hạo xoa cô mại tóc mượt mà của cô, sủng nịch nói: “Mau làm bài tập đi!”

Hứa Tự Tại nhìn thấy đồng bài tập toán lý hóa bên cạnh thì không sao vực dậy nổi tinh thần, cặp mắt to tròn long lanh của cô lóe lên tia sáng, đột nhiên nói: “Tựu trường sẽ phải phân khối, cậu sẽ học khoa Văn hay Tự nhiên?”

Ninh Hạo không chút nghĩ ngợi nói: “Dĩ nhiên là Tự nhiên rồi, chỉ có người bài vở không tốt mới học khoa Văn.”

Hứa Tự Tại ai thán một tiếng, nhỏ giọng nói thầm : “Tớ có thể chính là người bài vở không tốt đó.”

Ninh Hạo không nghe rõ cô nói gì nên hỏi: “Nói cái gì đó? Sao luôn lẩm bẩm một mình thế?” Hứa Tự Tại lắc đầu, vẻ mặt mơ màng, “Đâu có!”

“Vội mau làm bài tập thôi, làm xong chúng ta đi ra ngoại ô chèo thuyền.” Ninh Hạo nói.

Vừa nghe đến chèo thuyền một cái, tinh thần Hứa Tự Tại đang nản vội vực dậy ngay, cô nói: “Đi chèo thuyền trước nha, đi xong về mới làm bài tập được không ?” Cô làm ra bộ mặt đáng thương nhìn Ninh Hạo.

Ninh Hạo thật sự bó tay với cô, đành phải thỏa hiệp, “Được rồi, vậy chúng ta đi sớm về sớm!”

Thế là hai người dắt tay nhau đi chèo thuyền.

Khai giảng trước một ngày, Hứa Tự Tại mới quay về Bắc Kinh.

Mùa hè này Trình Tử Chấn trải qua không hề vui vẻ! Cả nhà cậu đi đến núi Trường Bạch chơi, suốt đường đi Vận Chấn đều luôn phát sốt, người làm anh trai như cậu đây đương nhiên phải nghĩa bất dung từ chăm nom rồi, hơn nữa con bé em gái quý quái Vận Chấn còn thỉnh thoảng hữu ý vô ý nhắc tới tên Hứa Tự Tại nữa, gọi cho Trình Tử Chấn suy nghĩ vấn đề: cô đang làm gì vậy? Nghe nói đi Thâm Quyển, có phải đang đi chơi cùng Ninh Hạo vui đến quên cả trời đất rồi? Trình Tử Chấn càng nghĩ càng buồn bực, thật muốn lập tức trở về Bắc Kinh ngay.

May mắn vào đúng lúc ngày nghỉ kết thúc Vận Chấn đã khỏi bệnh, trước khi trở về Bắc Kinh một ngày, Trình Tử Chấn và mọi người trong nhà đi Thiên Trì.

Mấy mù lượn lơ xung quanh núi Thiên Trì tản ra một bầu không thiêng liêng thần thánh, trước kia đã nghe mấy người già kể lại rằng, bên trong Thiên Trì có một con thủy quái, có thể hô phong hoán vũ, Vận Chấn

cực kỳ tin phục kiểu truyện thần thánh này, đến bên cạnh Thiên Trì vội vàng chấp tay trước ngực, còn lẩm bẩm, “Thủy thần phù hộ cho con thi đậu, môn nào cũng thông qua, phù hộ cho ba mẹ con sức khỏe dồi dào, phù hộ anh trai con đừng luôn xếp thứ nhất, đừng bắt nạt con...” Trình Tử Chấn nghe bé em gái nhắc tới mình, cảm thấy rất buồn cười, “Thủy quái không phù hộ nổi em đâu!” Cậu nói mát.

“Nghe nói rất linh đó! Anh mà không cầu nguyện sẽ hối hận cho coi.” Vận Chấn còn rất mê tín, liếc ông anh một cái, nói: “Anh không cầu nguyện thì đứng dẹp sang một bên, đừng có mà quấy rầy em!”

Trình Tử Chấn khoát tay nói: “Thà tin là có còn hơn là không, anh cũng muốn cầu nguyện!” Nói xong cậu cũng học theo Vận Chấn cầu nguyện.

Hai vợ chồng nhà họ Trình nhìn thấy hai đứa trẻ đáng yêu của mình đang cầu nguyện, cứ để mặc cho bọn chúng chơi đùa, cũng không can thiệp vào.

Trên đường trở về, Vận Chấn nhớ tới điều ước nguyện ban nãy, bèn hỏi Trình Tử Chấn vừa nãy đã cầu nguyện điều gì?

Bị đứa em hỏi, Trình Tử Chấn đỏ mặt, nói: “Trẻ con biết gì mà hỏi, dù sao cũng không liên quan đến mày!”

“Không nói thì thôi!” Vận Chấn ngoảnh mặt, “Tưởng em không biết hả.”

“Mày thì biết cái gì?” Trình Tử Chấn hỏi.

“Còn không phải liên quan đến Mỹ Vân?” Vận Chấn bĩu môi, “Em mới không thèm nghe à!”

Trình Tử Chấn lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vận Chấn, nói: “Sau này đừng nói lung tung, anh và Mỹ Vân chỉ là bạn học!”

“Mặc kệ hai người!” Vận Chấn cũng không giải thích nổi tại sao mình lại không thích Mỹ Vân.

Nghỉ hè xong khai giảng học được vài bữa, trường học tiến hành phân khoa, Hứa Tự Tại do dự không biết học Văn hay Toán Lý Hóa. Ninh Hạo lựa chọn Toán Lý Hóa, cô muốn lựa chọn cùng phương hướng với Ninh Hạo, để sau này có thể học cùng một trường, cùng một khoa với cậu. Thật ra thì thành tích các môn khoa học tự nhiên của cô cũng không tệ, nếu học cũng ứng phó được, nhưng cô thích khoa Văn hơn. Hứa Tự Tại cầm một tiền xu tung lên trên không trung, nó rơi xuống, dù là mặt chính hay ngược, lặp lại không dưới mười lần, nhưng mỗi lần đều không đúng như cô mong muốn.

Phiền chết mất!

Nghiêm Băng nhìn bộ dạng cô do dự, hỏi: “Cậu rốt cuộc là học khối nào?”

“Văn?” Hứa Tự Tại trưng cầu ý kiến của Nghiêm Băng.

“Không tệ, tớ cũng vậy, cũng muốn chọn khoa Văn, học dễ dàng hơn.” Nghiêm Băng đang điền nguyện vọng trên giấy đăng kí.

Cha mẹ Trình Tử Chấn vẫn hi vọng cậu học khoa tự nhiên, chính cậu cũng rất thích, cậu liền ghi nguyện vọng trên giấy đăng kí, sau đó suy nghĩ gì đó, lại đem giấy đăng kí vào nhàu ném đi, lựa chọn khoa Văn.

Trường học công bố danh sách phân khoa, Quan Mỹ Vân cứ ngỡ mình nghe nhầm, Trình Tử Chấn rõ ràng lựa chọn khoa tự nhiên à! Trình Tử Chấn lại cười nói: “Quên mất nói cho cậu biết, sau đó tớ có thay đổi chủ ý, thấy học khoa Văn sẽ dễ dàng hơn.” Quan Mỹ Vân thần thờ nhìn cậu, không biết nên nói gì.

Kết quả Trình Tử Chấn và Hứa Tự Tại được phân vào cùng một lớp.

Sự lựa chọn của Trình Tử Chấn khiến cho N bạn học thấy khó hiểu, bởi vì đối với bọn họ mà nói, Trình Tử Chấn loại học sinh thông minh thành tích giỏi phần lớn sẽ chọn học khoa Tự nhiên. Ba mẹ cậu khi nghe tin cũng phải ca một bài dài với sự chọn lựa của cậu quý tử nhà họ.”Ồi chao, con biết, nhưng học khoa Văn cũng có chỗ tốt a! Hơn nữa, con hiện tại đã không còn nhỏ nữa, rất nhiều chuyện đều có suy nghĩ của riêng mình, ba mẹ cũng không cần bận tâm quá nhiều về con đâu a.” Trình Tử Chấn nói với cha mẹ.

Mẹ Trình nhìn ba Trình một cái, nói: “Nhìn đi, con nó còn chê chúng ta quản nhiều kia?”

“Thôi đi, việc học tập của con trai từ trước đến giờ đều không cần chúng ta phải quan tâm, chúng ta cũng bớt quản đi!” Ba Trình kéo bà xã đi ra khỏi phòng con trai.

Ba của Quan Mỹ Vân vì chuyển đổi công tác nên cả nhà cô để chuyển đến vùng phục cận Bệnh viện Nhân Dân, vì thế cũng đã không thể đi học tan học cùng với hai anh em Trình Tử Chấn nữa, Trình Tử Chấn sau khi lựa chọn học khoa Văn, cơ hội hai người bọn họ gặp được nhau trong trường cũng ít đi. Nghe nói Trình Tử Chấn hiện tại cũng có một mỹ nữ ngồi cùng bàn, mặc dù không xinh đẹp bằng mình, nhưng cũng không thể khinh thường.

Hiện tại, Quan Mỹ Vân và Trình Tử Chấn không học chung lớp, trong lòng cô không tránh khỏi nghĩ ngợi. Trình Tử Chấn có thể sẽ không thích mình nữa hay không?

Quan đại mỹ nữ nhìn xung quanh phòng học lớp 2, hy vọng có thể thấy bóng dáng Trình Tử Chấn, nhưng không may hôm nay Trình Tử Chấn đi luyện đá bóng. Hứa Tự Tại mới từ phòng giáo vụ trở lại, thấy Quan Mỹ Vân đứng ở cửa, hỏi: “Đến tìm Trình Tử Chấn à? Có muốn tôi giúp cậu kêu một tiếng không?”

Quan Mỹ Vân nhìn Hứa Tự Tại một chút, “Cậu ấy dường như không có ở trong phòng học. Cậu có thể giúp tôi chuyển cái này cho cậu ấy được không?” Quan Mỹ Vân lấy một cái hộp nhỏ từ trong cặp sách ra, từ chỗ nắp hộp trong suốt nhìn vào, hẳn là một thanh dao găm Thụy Sĩ. Hứa Tự Tại nói: “Tôi giúp cậu để vào trong ngăn kéo của cậu ấy.”

Hứa Tự Tại xoay người bước vào trong phòng học, Quan Mỹ Vân liền đuổi theo nói: “Hứa Tự Tại, cảm ơn cậu!”

Trình Tử Chấn đi đá bóng về, người đầy mồ hôi, ngay cả trên tóc cũng nhiều nước, bạn nữ sinh ngồi cùng bàn vội vàng đưa tới một chiếc khăn lông, “Cậu lau mồ hôi đi!” Nữ sinh ngượng ngùng nói. Trình Tử Chấn nói cảm ơn cầm lấy lau tóc.

Mồ hôi còn chưa kịp lau khô, Trình Tử Chấn đột nhiên dừng lại, cậu thấy trong ngăn kéo có một con dao găm Thụy Sĩ, nhìn khá đẹp.”Ai để trong ngăn bàn tớ?” Cậu đem chiếc hộp cầm trên tay nhìn cô bạn ngồi cùng bàn.

“Tớ nhìn thấy Hứa Tự Tại để vào ! “

“Hứa Tự Tại? Cô ấy làm sao biết mình đáng sưu tầm dao găm? Sao đột nhiên lại tặng dao găm ỉnh? Chẳng lẽ cô ấy cuối cùng... Ha ha, ông trời thật đúng là chiều cố mình a!” Trình Tử Chấn nghĩ thầm.

Theo thói quen cậu đưa ánh mắt dôi về hướng Hứa Tự Tại, cô đang ngăn người nhìn tấm bảng đen, thật lâu cũng không động đậy, “Cô ấy đang suy nghĩ gì vậy? Có phải đang suy nghĩ chuyện liên quan đến mình hay không?” Trình Tử Chấn cười khúc khích.

Trình Tử Chấn viết tờ giấy nhờ bạn cùng bàn truyền cho Hứa Tự Tại, đơn giản mấy chữ “Cảm ơn cậu đã tặng dao găm! Tôi rất thích!” Hứa Tự Tại nhận được tờ giấy, đọc lướt qua, quay đầu lại nhìn Trình Tử Chấn, cái tên kia đang nhìn mình cười khúc khích, xem ra là hiểu lầm rồi, Hứa Tự Tại viết lên trên tờ giấy Trình Tử Chấn đưa: “Không phải là tôi, là Mỹ Vân tặng !” rồi chuyển lại cho Trình Tử Chấn.

Về mặt rình Tử Chấn lộ rõ sự thất vọng, thấp giọng nói: “Hại người ta mừng hụt một trận.”

Khi tan học, vì muốn cảm ơn Mỹ Vân, Trình Tử Chấn mời cô đi ăn KFC. Hai người đi tới cổng trường vừa lúc gặp phải Nghiêm Băng và Hứa Tự Tại, bởi vì hôm nay ở trên sân banh Trình Tử Chấn được Nghiêm Băng giúp đỡ mới miễn được một màn bị chấn thương, cho nên Trình Tử Chấn rất nhiệt tình kêu Nghiêm Băng và Hứa Tự Tại đi cùng cho vui. Hôm nay Quan Mỹ Vân cũng vô cùng nhiệt tình, kéo tay Hứa Tự Tại nói: “Cùng đi nhé, có mỗi hai bọn tớ, rất không thú vị a!”

Thình thịch không thể chối từ, Nghiêm Băng và Hứa Tự Tại đành cùng hai người họ đi đến quán KFC.

Gọi bốn phần bò và hai phần cánh gà, Trình Tử Chấn luôn cảm thấy còn thiếu chút gì đó, nhìn Hứa Tự Tại mới nhớ tới, cô ấy thích ăn nhất là kem, cho nên mới gọi thêm kem cho cô.

Trình Tử Chấn cầm ly kem đưa cho Hứa Tự Tại, nói: “Cái này mua cho cậu, đặc biệt phục vụ vì cậu đó!”

Hứa Tự Tại nhìn Trình Tử Chấn, trong mắt lóe ra tia nghi ngờ có, vui mừng cùng cảm kích cũng có, thì ra là cái tên ác ma Trình Tử Chấn này cũng là người tinh tế! Tia sáng trong mắt Hứa Tự Tại chợt lóe lên rồi biến mất ngay, mọi người cũng không chú ý tới.

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí cũng hòa hợp. Hứa Tự Tại nghĩ, từ khi nào thì bắt đầu, cô đã tháo bỏ sự đề phòng của mình với Trình Tử Chấn rồi nhỉ!

14. Chương 14

Chương 14: Mưa rơi tầm tã (hạ)

Gần đây, có cuộc thi đá bóng giữa khoa Văn và khoa Tự nhiên.

Khoa Văn đương nhiên do Trình Tử Chấn và Nghiêm Băng dẫn dắt đội, khoa Tự nhiên là do Châu Chí Hàng và Hứa Lỗi dẫn dắt, hai người đó vốn xuất thân từ khoa thể dục thể chất, căn bản không để bọn họ vào trong mắt.

Trình Tử Chấn hiệu triệu đội bóng, tất cả đội viên hầu như ngày ngày đều phải luyện tập, sĩ khí của cả khối như bừng lên, xem tình hình, khoa Văn không nhất định sẽ bị khoa Tự nhiên đánh bại.

Ngày chính thức thi đấu, Hứa Tự Tại bị Nghiêm Băng và Trình Tử Chấn ép đi làm đội trưởng của đội cổ động viên. Hứa Tự Tại nhìn vòng hoa và cây cờ nhỏ trong tay, nói: “Tớ đâu biết la ó, sao lại bắt tớ làm đội trưởng?” Trình Tử Chấn thấy cô không tình nguyện, nói: “Để cậu làm chức đội trưởng là ý kiến của cả đội, cậu mà không đi..., đội bị thua, cả khoa Văn sẽ lôi cậu ra xử lý!” Hứa Tự Tại bất đắc dĩ vỗ trán, “Cậu giỏi chụp mũ người khác qua ha!”

Hứa Tự Tại giờ cờ lên la hét cùng các bạn học: “Khoa Văn, khoa Văn, không sợ khó khăn, anh dũng đoạt giải nhất, chiến thắng Khoa tự nhiên!” Trình Tử Chấn và Nghiêm Băng dẫn dắt đội từ xa hướng về phía cô vỗ tay.

Đội bóng của khoa Tự nhiên lên sân bóng là va chạm lung tung, đám người Nghiêm Băng đều bị đụng nhiều lần, khoa Tự nhiên dẫn trước một trái, khoa Văn rất là bất lợi. Hứa Tự Tại giờ cờ la hét “Khoa Văn cố lên, khoa Văn cố lên!” Toàn đội cổ động viên cùng nhau hò hét, trong lúc đó, sĩ khí của khoa Văn được cổ động ngất trời.

Đội trưởng đội cổ vũ của khoa Tự nhiên lại là Quan đại mỹ nữ, các thành viên trong đội phần lớn đều là Fans của Trình Tử Chấn, thấy Trình Tử Chấn chạy băng băng trên sân, oai hùng anh dũng, cũng quên mất luôn chức trách của mình.

Trình Tử Chấn nghe thấy Hứa Tự Tại la hét, tinh thần cậu liền tỉnh táo lại, một cú moi bóng thành công đoạt lại bóng từ trong chân của Châu Chí Hàng, thuận lợi đem bóng chuyền cho Nghiêm Băng, Nghiêm Băng ra một chiêu lừa bóng ảo, đem bóng chuyền lại cho Trình Tử Chấn. Hứa Tự Tại quơ đi quơ lại cờ trong tay, nhìn các đồng đội chuyền bóng qua lại cho nhau, còn nhìn thấy thân ảnh tiêu sái của Trình Tử Chấn cùng Nghiêm Băng, cũng ra sức la hét cổ lên cổ lên.

Trình Tử Chấn ngăn cản bóng, thừa dịp thủ môn của đối phương nhất thời không chú ý, nhanh chóng sút một cú vào gôn. Tốt! Quá đẹp trai rồi, trái bóng lọt lưới.

Cổ động viên của khoa Văn và khoa Tự nhiên đồng loạt la hét vang dội!

Cầu thủ đội khoa Tự nhiên có chút buồn bực, đội khoa Văn người ta sút bóng vào lưới nhà, mấy người cao hứng cái gì? Đội nhà sút vào lưới các người cũng đâu thấy la hét vang dội vậy đâu.

Điểm số đang hòa trên sân đấu.

Chẳng được bao lâu, Nghiêm Băng cũng sút vào một bàn, khoa Văn tạm thời dẫn trước một bàn.

Nửa hiệp đầu trận đấu kết thúc, hai thành viên xuất thân từ học sinh thể dục thể chất như không tin vào mắt mình, chuyện gì đã xảy ra? Đội ngũ rời rạc của khoa Văn cũng có thể tấn công dồn dập khiến cho khoa Tự nhiên không sức phản công lại? Nhất định phải nghĩ biện pháp, nếu khoa Văn thắng trận bóng, thì mặt mũi của đội bóng khoa Tự nhiên biết để đâu? Chu Chí Hàng và Hứa Lỗi cùng nhau lẩm bẩm.

Hứa Tự Tại chuẩn bị nước và khăn cho các cầu thủ đội mình, “Các cậu quá tuyệt vời!” Cô đưa nước cho Nghiêm Băng.

Trình Tử Chấn nói một cách chua lè: “Sao không có nước của tôi hả, tôi cũng đá vào lưới mà!”

Hứa Tự Tại dương dương tự đắc nói: “Sao lại không có nước của cậu, bên kia không phải là có người đưa tới sao?” Cô đưa ánh mắt nhìn về phía thân ảnh các cổ động viên của khoa Tự nhiên đang lao tới. Trình Tử Chấn quay đầu nhìn theo hướng cô đang nhìn, vừa đứng nhìn thấy Quan Mỹ Vân cầm nước và khăn tới.

“Tử Chấn, vừa nãy cậu đá vào một quả bóng quá tuyệt vời!” Quan Mỹ Vân vui rạo rức nói.

Trình Tử Chấn mỉm cười, “Cậu không phải là đội trưởng của đội cổ vũ bên đó sao? Cẩn thận tránh cho các bạn học khỏi nghị luận.” Cậu thuận tay cầm lấy chai nước mà Hứa Tự Tại đang cầm trong tay định đưa cho những cầu thủ khác, mở nắp chai ra uống luôn. Hứa Tự Tại muốn đoạt lại, vô dụng vì cậu đã uống được hơn nửa. Quan Mỹ Vân cầm chai nước và khăn, đứng tại chỗ với cảm giác mất mát, nhìn Trình Tử Chấn.

Trận đấu tiếp tục, hiệp đấu sau vừa bắt đầu, Hứa Lỗi của đội khoa Tự nhiên liên hợp với cầu thủ của đội mình cùng nhau bám sát Trình Tử Chấn, Trình đại soái ca chạy không thoát ra được, khoa Văn chẳng khác nào mất đi một nửa thực lực. Trình Tử Chấn nóng nảy, không ngừng muốn tử chiến xông ra khỏi vòng vây, nhưng phải bó tay vì đối phương cố thủ chặt chẽ, ba người vây quanh cậu, thật là lực bất tòng tâm mà!

Đang lúc cậu nhìn ra đối phương có một chỗ sơ hở muốn mượn cơ hội lần này để bỏ rơi bọn họ, Châu Chí Hàng liền giơ chân ra đập bóng, vừa lúc đá vào trên bắp chân Trình Tử Chấn, Trình Tử Chấn nhất thời cảm thấy bắp chân đau như muối xát, ngã xuống thảm cỏ trên sân đấu.

Châu Chí Hàng và Hứa Lỗi trao đổi một ánh mắt. Trình Tử Chấn bỗng hiểu ra, đối phương là cố ý.

Thấy Trình Tử Chấn bị thương, Nghiêm Băng vội vàng kêu ngừng, ra hiệu để cho Hứa Tự Tại xuống sân hỗ trợ.

Nghiêm Băng nhìn thương thế Trình Tử Chấn nói: “Bọn họ cố ý?” Trình Tử Chấn gật đầu, “Cũng trách tớ quá nóng vội. ” ” Cậu ra sân trước nghỉ ngơi, nơi này giao cho tớ.” Nghiêm Băng cầm tay Trình Tử Chấn, xoay người hướng về Hứa Tự Tại nói “Đi cậu ấy tới phòng cứu thương.”

Hứa Tự Tại đỡ Trình Tử Chấn dậy, để cánh tay cậu khoác qua bả vai mình, tập tễnh, đi ra bên ngoài sân bóng. Nghiêm Băng vội cho cầu thủ thay thế vào sân, trận bóng vẫn phải tiếp tục.

Hứa Tự Tại dìu Trình Tử Chấn bước thấp bước cao đi về hướng phòng cứu thương, vừa đi còn vừa giúp cậu lau mồ hôi, cũng an ủi cậu: “Kiên nhẫn một chút, sắp tới rồi!” Giờ này khắc này cô đã quên mất mối hận cũ của mình cùng Trình Tử Chấn.

Trình Tử Chấn biết bắp chân của mình có thể gãy xương, nếu không sẽ không đau lợi hại như vậy, cậu cắn răng chịu đựng bước đi theo Hứa Tự Tại, hoặc là nói từng bước từng bước lê lết đi về phía trước.

Hứa Tự Tại nhìn bộ dạng Trình Tử Chấn rất khó khăn đi về phía trước, thì biết thương thế của cậu vô cùng nặng, không khỏi lo lắng theo. Nghĩ thầm “Trình Tử Chấn cậu ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện nhé, chỉ mong cậu chỉ bị chút vết thương ngoài da. Trước kia tớ có lỗi lời nguyên rửa cậu đều không tính, bây giờ thu hết lại coi như chưa nói gì hết.”

“Cậu lẩm bẩm cái gì thế hả?” Trình Tử Chấn hỏi.

“Không có gì.” Hứa Tự Tại lau mồ hôi trên mặt, không biết là cô hay là cậu.”Trình Tử Chấn, cậu không có việc gì chứ?” Cô trịnh trọng hỏi.

Trình Tử Chấn nhìn kỹ cô “Cậu rất quan tâm tôi?”

“Chúng ta từ nhỏ đã quen biết, mặc kệ quan hệ xấu hay tốt, tôi cũng không hi vọng cậu bị thương!” Hứa Tự Tại nhàn nhạt nói.

Trong lòng Trình Tử Chấn tràn ngập một loại vui sướng, nhưng lại bị một cơn đau từ trên đùi đánh úp lại. Qua một hồi lâu, cậu nói: “Hứa Tự Tại tôi đi không nổi, cậu công tôi đi!”

Hứa Tự Tại nói: “Thử xem sao!” Đồng thời chỉ vào sau lưng mình lo lắng hỏi: “Cậu có thể bò lên không?”

Trình Tử Chấn đột nhiên cười: “Thật là một cô ngốc, sao cậu có thể công được tôi chứ? Nói giỡn với cậu thôi.”

Hứa Tự Tại trừng mắt liếc cậu một cái: “Thương thể của cậu không quá nặng đúng không? Có muốn tôi đá cho cậu thêm vài phát không hả?”

Trình Tử Chấn vội vàng làm ra một bộ mặt hối lỗi: “Đừng nóng giận, tôi chỉ nói giỡn với cậu chút thôi mà.”

“Chân sắp bị gãy, còn nói giỡn!” Hứa Tự Tại nhỏ giọng lầm bầm tự nói.

“Lại tự lầm bầm gì đó? Không phải đang nguyên rửa tôi chứ?” Trình Tử Chấn hỏi.

“Có thì cậu làm gì được tôi?” Hứa Tự Tại kéo chặt cánh tay cậu, cô đã mất hết khí lực rồi, vì có thể để Trình Tử Chấn giữ vững thăng bằng, cô gánh hết một nửa trọng lượng trên người cậu.

Khi tới phòng cứu thương, bắp chân Trình Tử Chấn đã sưng tấy lên một mảng bự, bác sĩ vừa nhìn vào, bước đầu phán đoán là gãy xương, Hứa Tự Tại cảm thấy khổ sở, mặc dù Trình Tử Chấn có đôi khi ác liệt bướng bỉnh, nhưng ông trời cũng đâu cần trừng phạt cậu ấy như vậy chứ! Tự bản thân Trình Tử Chấn lại không thấy ghê gớm gì, không ngừng hỏi bác sĩ thương thế này bao giờ mới khỏi lại. Học sinh kiểu như vậy ông bác sĩ cũng thấy nhiều rồi, đá bóng bị té rồi bị thương ở chân, thậm chí còn loại tình huống nghiêm trọng hơn, bác sĩ qua loa nói: “Thương thế ít nhất một tháng mới có thể xuống giường.”

“Lâu như vậy à?” Trình Tử Chấn có chút như đưa đám.

Bác sĩ nói: “Vậy là tốt lắm rồi đó, học kỳ trước có một nam sinh té gãy cánh tay, ba tháng mới khỏe lại!”

“Lặng bầm gì thế?” Hứa Tự Tại bĩu môi, giọng nói của cô vừa đủ để mình cô nghe được, không nghĩ tới lỗi tai Trình Tử Chấn quá nhạy bén.

Nghe được Hứa Tự Tại nhỏ giọng nói thầm, Trình Tử Chấn lại cười ha ha.

Hứa Tự Tại vỗ vai cậu nói: “Chú ý hình tượng, cười quá không có khí chất!” Trình Tử Chấn cười càng lợi hại hơn.

Bác sĩ cầm lấy thạch cao nói, “Học sinh thấy nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy bị thương còn cười thành như vậy!”

Chiều tan học, một đám người chen chúc tới phòng cứu thương.

Nghiêm Băng mang đến tin tức tốt, hiệp đấu sau của trận đấu, các cầu thủ của đội khoa Văn lòng đầy căm phẫn, bám chết hai đại chủ lực của đội khoa Tự nhiên, cuối cùng hai bên cũng không đá lọt lưới bàn nào nữa, tỉ số chung cuộc là 2: 1, giành thắng lợi cuối trận đấu là đội khoa Văn.

“Làm rất tốt, các anh em!” Trình Tử Chấn hướng Nghiêm Băng giơ ngón tay cái lên.

“Ha ha, hôm nay đội khoa Tự nhiên buồn bực cực kỳ.” Nghiêm Băng cười, thấy Hứa Tự Tại vẫn đứng ở phía sau Trình Tử Chấn, nói: “Hôm nay cũng không thể bỏ qua công lao của Hứa Tự Tại được! Đội trưởng đội cổ động kiêm hộ tống người bị thương.”

Hứa Tự Tại chú ý tới người đến thăm Trình Tử Chấn càng ngày càng nhiều, Quan đại mỹ nữ cũng đã tới, thì thuận thế nói: “Nếu trận đấu kết thúc mỹ mãn, trách nhiệm của tớ cũng hết, hiện tại tớ xin phép được cáo lui!” Nói xong, Hứa Tự Tại trực tiếp đi ra ngoài.

“Này, chờ tớ với, Hứa Tự Tại!” Nghiêm Băng gọi lớn ở sau lưng cô, vội vã dặn dò Trình Tử Chấn bảo trọng rồi lập tức đuổi theo.

Trình Tử Chấn cũng muốn cùng đi ra xem một chút, nhưng bó tay thôi, một chân bị cố định ở trên giường bệnh đắp đầy thạch cao.

Quan Mỹ Vân đau lòng nhìn chân Trình Tử Cháp, nói: “Hai tên xấu xa Châu Chí Hàng và Hứa Lỗi, sao có thể hại cậu thành như vậy?”

Trình Tử Cháp khéo léo tránh tay của Quan Mỹ Vân: “Không hề gì, bị thương trên sân bóng là không thể tránh khỏi!”

Vận Cháp và tài xế dìu Trình Tử Cháp lên xe, Trình Tử Cháp vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Hứa Tự Tại, “Sao còn chưa đi?” Cậu hỏi.

Hứa Tự Tại khẽ mỉm cười với cậu, nói: “Chân của cậu bị bó bột, không tiện, sau này phải chú ý một chút!” “Uhm.” Nội tâm Trình Tử Cháp bỗng thấy ngập tràn ấm áp.

Vận Cháp hỏi “Chị Tự Tại, đi cùng với tụi em không ạ? Dù sao cũng thuận đường.”

Hứa Tự Tại lắc đầu, “Chị còn đợi người, em và mọi người đi trước đi!”

Xe dần dần đi xa, Trình Tử Cháp từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy Hứa Tự Tại ngồi trên yên xe đạp phía sau của Nghiêm Băng, khoảng cách giữa bọn họ xa dần.

Quan Mỹ Vân đang nghĩ, nhất định phải cho Châu Chí Hàng và Hứa Lỗi một trận, để bọn họ biết, Trình Tử Cháp cũng không phải là dễ bị bắt nạt như vậy. Nhưng vừa hỏi thăm liền được biết, thì ra hai vị bạn học này hôm qua đã chuyển trường rồi, “Hừ! Tiện nghi cho các người!” Quan Mỹ Vân tức phì phì nói.

Mấy ngày qua Trình Tử Cháp có thể nói là hạnh phúc cực kỳ! Có người giúp làm trực nhật, có người giúp mua cơm, có người giúp chép bài (ha ha, coi cậu bị thương ở cánh tay hay bàn tay đây hả?). Đặc ý hơn chính là có Hứa Tự Tại thường xuyên đưa tới ánh mắt hỏi thăm, dường như đang muốn nói: “Tử Cháp à, chân của cậu khỏe chưa? Tổ rất là đau lòng đấy!”

Khi Trình Tử Cháp đang vui vẻ như mở cờ trong bụng thì bạn ngồi cùng bàn cậu nhỏ giọng nói: “Bạn Hứa Tự Tại kêu tớ nhắc nhở cậu, đừng chĩa nụ cười ngốc nghếch vào cậu ấy như thế.”

“Cậu nói cho cậu ấy biết, tớ chỉ đang hướng về đũa ngọc cười thôi!” Trình Tử Cháp không nhanh không chậm nói.

Giọng nói Trình Tử Cháp không nhỏ, Hứa Tự Tại vừa lúc nghe được, quay đầu hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái, nghĩ thầm “Thật là mềm chó không nhả được ngà voi mà!”

Trình Tử Cháp sau khi bị thương, số lần Quan Mỹ Vân đến khoa Văn lớp 2 báo cáo cũng càng ngày càng nhiều, đại đa số lúc đều đem thức ăn ngon cho Trình Tử Cháp, rồi tiếp tục làm nũng một hồi..., mỗi lần cũng ngồi chơi một lúc lâu, thường chọc cho bạn ngồi cùng bàn với Trình Tử Cháp mất hứng.

Dĩ nhiên, những đối tượng theo đuổi Trình Tử Cháp khác cũng sẽ tận dụng cơ hội này để đến hỏi han ân cần, để thể hiện bản tính dịu dàng biết săn sóc người khác. Tại lúc đó lớp 2 khoa Văn đông như trẩy hội.

“Trình Tử Cháp thật đúng là nam sinh có mị lực!” Nhìn các nữ sinh tới lui, Hứa Tự Tại nghĩ. Phải đánh giá lại Trình Tử Cháp cho kĩ mới được, vẻ bề ngoài không tệ, hàng lông mày kiếm xanh đậm, cặp mắt xinh đẹp, sống mũi cao thẳng, có một khuôn mặt khiến người ta mê chết người không cần đèn mạng, phối thêm với nước da màu đồng cổ, thân hình cao 1m80 trở lên, khí chất bá đạo, rất anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng! Chỉ tiếc, tính cách quá kém đi.

Hứa Tự Tại âm thầm đánh giá.

Nghiêm Băng nhìn cô thất thần, đi tới ngồi bên cạnh cô, “Nghĩ cái gì thế, gọi cậu mấy tiếng cũng không nghe thấy!”

Hứa Tự Tại cười nhẹ nhàng “Nghĩ hôm nay có thể có người mời tớ ăn kem hay không!”

“Yêu cầu cũng không cao! Đi thôi, tớ mời!” Nghiêm Băng dẫn đầu đi ra ngoài.

Chân Trình Tử Cháp từ từ khỏe lại, đã được tháo bột và kẹp chân, cuối cùng miễn cưỡng có thể đi lại.

Để ăn mừng Trình Tử Cháp thương thế khỏi hẳn, Quan Mỹ Vân đề nghị vào chủ nhật tổ chức một bữa tiệc chúc mừng, địa điểm tại biệt thự của khu Hạnh Lâm Sơn Trang nhà họ Trình.

Thật lâu rồi chưa tổ chức vũ hội, nhất là vũ hội dành cho thanh niên. Vận Chấn vô cùng hưng phấn, xung phong nhận lấy hết tất cả các công tác chuẩn bị.

Vận Chấn muốn mời rất nhiều bạn bè và bạn học, cô thích náo nhiệt. Hứa Tự Tại và Nghiêm Băng dĩ nhiên cũng được nằm trong phạm vi được mời.

Trình Tử Chấn nhìn danh sách những người được mời, hài lòng cười.

Chủ nhật, Hứa Tự Tại nhàn nhã ở nhà coi phim, nguyên bản của phim Forest Gump, cô đã xem nhiều lần mà không biết chán. Cô căn bản là quên mất chuyện có bữa tiệc vũ hội.

Mọi người cơ hồ đều đã đến đủ, Trình Tử Chấn tìm thân ảnh Hứa Tự Tại khắp nơi, nhưng không thấy. Chẳng lẽ cô ấy không tới? Cậu bỗng chốc thấy mất mát.

Quan Mỹ Vân khoác cánh tay Trình Tử Chấn, hôm nay cậu là bạn nhảy của cô.

Trình Tử Chấn thấy Nghiêm Băng ngồi một mình bên cạnh quầy ba, bèn thoát ra khỏi Quan Mỹ Vân, đi tới hỏi cậu: “Thấy Hứa Tự Tại không?”

Nghiêm Băng lắc đầu: “Cô ấy còn chưa tới! Gọi điện thoại cho cô ấy cũng không bắt máy, không phải đã quên rồi chứ?”

Thần sắc Trình Tử Chấn chán nản, dùng ngón tay vuốt sống mũi, nói: “Để tớ đi gọi điện hỏi chút xem sao!”

Khi Trình Tử Chấn gọi điện thoại qua, Hứa Tự Tại đang đi lấy nước uống, nghe được tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên, vội vàng đi nghe máy, “Hứa Tự Tại, chúng tôi ở Hạnh Lâm Sơn trang mở vũ hội, cậu mau tới đây!” Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói không cho thương lượng của Trình Tử Chấn, “Vũ hội?” Hứa Tự Tại vỗ trán, mới nhớ tới hôm nay nhà họ Trình mở vũ hội, cô còn nhận lời mời của Vận Chấn.

May là, hôm nay ông nội cũng cần đi ra ngoài, Hứa Tự Tại đi nhờ xe của ông nội rất nhanh đã đến Hạnh Lâm Sơn Trang.

Trình Tử Chấn đã đứng ở cửa lớn đợi cô, “Hôm nay cậu đến trễ nhất, có muốn tối nay bị phạt rửa bát đĩa không hả?”

Hứa Tự Tại ngại ngẩn cười: “Rửa thì rửa! Nếu như mọi người tin tưởng là tôi có thể rửa sạch.”

Vận Chấn tuyên bố buổi khiêu vũ bắt đầu, bài đầu tiên là của Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân khiêu vũ, Quan Mỹ Vân đi học vũ đạo từ nhỏ, trình độ khiêu vũ đương nhiên tốt, Trình Tử Chấn cũng đã xem không ít lần cha mẹ cậu tổ chức vũ hội, mưa dầm thấm đất từ hồi còn nhỏ, dĩ nhiên khiêu vũ cũng không tệ, một đôi tuần nam mỹ nữ xoay tròn ở trong sàn nhảy, hấp dẫn ánh mắt mọi người, các bạn học chung quanh không ngừng vỗ tay hoan hô.

Xong một bài nhạc, những người khác cũng từ từ tham gia vào sàn nhảy. Chân Trình Tử Chấn mặc dù đã khỏe rồi, nhưng hoạt động nhiều vẫn mơ hồ thấy đau, cậu kéo Quan Mỹ Vân đến quầy bar nghỉ ngơi.

Nghiêm Băng và Hứa Tự Tại nhảy một điệu, cũng trở về, Nghiêm Băng vừa đi vừa nói chuyện: “Thật xin lỗi, tớ thật không quá rành khiêu vũ, dẫm đau cậu lắm phải không?” Hứa Tự Tại đang cố nén cười, nói: “Vẫn tốt, may nhờ cậu dẫm chân lưu tình!”

Trình Tử Chấn từ trong đám người tìm kiếm thân ảnh Hứa Tự Tại, hôm nay cô mặc chiếc váy liền thân màu trắng ngà, lộ ra vẻ tươi mát thoát tục, so với Mỹ Vân mặc bộ đồ màu đỏ chói thì càng yếu điệu động lòng người.

Quan Mỹ Vân bị Đường Vũ mời đi dạy khiêu vũ, Trình Tử Chấn tiếp tục ở lại quầy ba nghỉ ngơi, cự tuyệt vài vị mỹ nữ muốn mời khiêu vũ, cậu chậm rãi hít từng ngụm Champagne, tối nay mục tiêu của cậu chính là muốn được khiêu vũ một bài với Hứa Tự Tại.

15. Chương 15

Chương 15: Mưa rơi nhẹ hạt

Lúc Nghiêm Băng và Hứa Tự Tại trở lại, Trình Tử Chấn đang ngồi một mình uống rượu bên quầy.

“Sao không nhảy nữa?” Cậu hỏi hai người.

Nghiêm Băng mỉm cười: “Tớ không biết nhảy, dẫm vào chân Hứa Tự Tại hoài. Nhảy thêm một hồi nữa, đoán chừng ngày mai cô ấy sẽ không thể bước đi.” Nghiêm Băng ngồi xuống kế bên Trình Tử Chấn, “Nếu không, cậu nhảy với Tự Tại một lúc nhé?” Cậu đề nghị.

Trình Tử Chấn để chén rượu xuống, đứng dậy, cầm tay Hứa Tự Tại dẫn vào trong sân nhảy, vừa lúc âm nhạc bắt đầu bước vào giai đoạn khiêu vũ với tiết tấu chậm.

Hứa Tự Tại còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị Trình Tử Chấn dẫn đi tiến vào trong đám người, tay của đặt trên eo cô, ấm áp mà có lực, cô có thể cảm giác được hơi thở của cậu phả lên trên mặt cô, cô ngửi thấy được mùi rượu, mùi nước hoa, còn có cả mùi mồ hôi trên người cậu. Cô ngẩng đầu, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt sáng rực như ngôi sao mờ trong đêm đông, phảng phất trong đôi mắt ấy chan chứa tình cảm dịu dàng. Cô cảm thấy mê muội.

Cô như mộng du xoay tròn theo điệu nhảy, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, Trình Tử Chấn người đang đứng trước mắt cô hiện tại cô thấy rất xa lạ.

Trình Tử Chấn nhẹ nhàng nhích tới gần cô, môi của cậu cách môi của cô càng ngày càng gần, cậu muốn hôn cô, hoàn toàn do tình cảm dâng tràn. Cậu phát hiện cô đang nhìn mình với đôi mắt mờ mịt, bên trong có nét bối rối, chần chờ, ngượng ngùng và sự ngạc nhiên khó có thể tin, lý trí trở lại ngay, cậu dừng lại.

Âm nhạc trầm thấp mà nhu hòa, hai người đang dìu tay nhau, cứ như vậy nhìn nhau triền miên, những người khác cũng nhìn qua phía họ.

Quan Mỹ Vân cơ hồ xông tới, những ngón tay mảnh khảnh của cô túm chặt lấy cánh tay Trình Tử Chấn, “Tử Chấn, các cậu đang làm cái gì?” Móng tay của cô cắm vào da tay cậu, vậy mà cậu lại quên mất đau.

Hứa Tự Tại cảm thấy lúng túng vô cùng, đây là điều cô trăm ngàn lần không hề nghĩ tới, cô lại đi khiêu vũ với Trình Tử Chấn, hơn nữa còn thiếu chút nữa ý loạn tình mê. Cô vừa nảy có phải là thần trí không minh mẫn hay không?

Hứa Tự Tại lập tức khôi phục lại sự thản nhiên, nhìn Quan Mỹ Vân, nhẹ nhàng buông tay Trình Tử Chấn ra nói: “Xem ra, khi khiêu vũ chúng ta thật không phải là đôi bạn nhảy tốt, cậu dẫn rối loạn bước nhảy của tôi!”

Trình Tử Chấn thoát khỏi gọng kìm của Quan Mỹ Vân, nói với Hứa Tự Tại: “Chỉ cần có tâm, chỉ cần cố gắng, là có thể phối hợp!” Lời của cậu kiên quyết mà có lực, Hứa Tự Tại không khỏi ngẩn người.

Hứa Tự Tại muốn tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ chốc lát, cô còn đang ảo não vì chuyện vừa xảy ra.

Trong hành lang của biệt thự có một khúc quẹo, có để một chiếc ghế trúc, vừa khéo bị bồn hoa che mắt, nơi này an tĩnh mà thoải mái, nằm ở trên ghế trúc còn có thể ngắm nhìn phong cảnh nơi xa, thật là một nơi tuyệt vời.

Cô thề với trời, cô tuyệt đối không phải là nghe lén.

Bởi vì khi cô muốn rời đi, thì gặp phải Trình Tử Chấn và Quan Mỹ Vân đang bước tới đây, một người nổi giận đùng đùng, một người khóc sướt mướt, cô muốn đi ra khuyên nhủ, lại không biết đang xảy ra chuyện gì, phải nói cái gì cho phải. Hơn nữa mới vừa rồi sau khi khiêu vũ xong đã thấy rất lúng túng với Trình Tử Chấn rồi, hiện tại nếu mà đi ra ngoài, căn bản không biết nên nói cái gì, nói không chừng một khi không cẩn thận, lại xảy ra xung đột với Trình Tử Chấn! Thôi đi, Hứa Tự Tại nghĩ việc không liên quan đến mình tốt nhất nên né đi. Cô kiên quyết giả bộ như không nhìn thấy, không nghe thấy, đợi lát nữa nghỉ ngơi đủ rồi thì sẽ lặng lẽ chuẩn êm là ok.

Không đúng dịp, thật sự không đúng dịp.

Trình Tử Chấn đi tới khúc quẹo thì dừng bước lại, quay đầu lại nhìn Quan Mỹ Vân, trịnh trọng nói: “Mỹ Vân, tớ muốn nói chuyện với cậu.”

Quan Mỹ Vân lau nước mắt nói: “Bây giờ? Nơi này?”

Trình Tử Cháp quan sát bốn phía, gật đầu. Các bạn học đang ở trong đại sảnh khiêu vũ, nơi này vẫn tương đối yên tĩnh.

Trình Tử Cháp trầm mặc một lúc, cậu đang chuẩn bị câu chữ, có một số chuyện cần phải uốn lười bảy lần mới nên nói ra.

Nhưng Quan Mỹ Vân lại chờ không nổi, nước mắt của cô rơi như mưa, tiếng nói mang theo tiếng nức nở: “Đừng nói, van xin cậu đừng nói!”

Trình Tử Cháp giúp cô lau nước mắt, “Cậu biết tớ muốn nói gì?”

“Tớ biết, tớ đều biết!” Hơi thở Quan Mỹ Vân đứt quãng, Hứa Tự Tại có thể nghe được tiếng cô nức nở.

Trình Tử Cháp trầm mặc một lần nữa, sau đó nói: “Cậu đã biết, tại sao còn muốn...”

“Bởi vì tớ thích cậu! Từ nhỏ đã thích!” Quan Mỹ Vân nói xong khóc vỡ òa lên một tiếng.

“Nhưng Mỹ Vân à, tình cảm là không thể miễn cưỡng được đúng không?” Ánh mắt Trình Tử Cháp nhìn về nơi xa xăm, một hồi lâu mới quay đầu lại: “Tớ vẫn luôn coi cậu như em gái, thậm chí, trong lòng tớ cậu so với Vận Cháp còn giống em gái của tớ hơn!”

“Nhưng tớ chưa từng muốn làm em gái cậu!” Quan Mỹ Vân dùng ánh mắt cay đắng ngó chừng Trình Tử Cháp.

“Mỹ Vân, xin lỗi cậu!” Trình Tử Cháp kéo tay cô, trên mặt tràn ngập vẻ áy náy.

“Đừng nói nữa. Tớ không chấp nhận lời xin lỗi của cậu, càng không muốn nghe cậu giải thích!” Quan Mỹ Vân hét lên, “Tại sao, cậu lại thích cô ta?”

Trình Tử Cháp cô đơn mỉm cười, “Thích một ai đó làm gì có nguyên nhân chứ?” Ngừng một chút, cậu nói tiếp “... Nếu đã biết tâm sự của tớ, có thể giúp tớ giữ bí mật không?”

Quan Mỹ Vân có chút không cam lòng “Tớ mới không chạy đi nói cho cô ta biết đâu, tớ hi vọng kẻ ngốc kia cả đời cũng không biết được, như vậy giữa các người vĩnh viễn sẽ không có kết quả, ngược lại tớ sẽ vẫn có một tia hi vọng.” Cô tức giận nói.

Kể nghe lén Hứa Tự Tại này không hiểu ra sao hết, Trình Tử Cháp không thích Quan Mỹ Vân, chẳng lẽ có người trong lòng khác? Là ai? Cô lắc đầu cười chính mình, “Chuyện này thì có liên quan gì đến mình chứ?” ... , tại sao cô lại muốn quan tâm?

Khi Hứa Tự Tại quay lại với vũ hội, Quan Mỹ Vân đã trang điểm lại rồi đi ra ngoài, vẫn kéo cánh tay Trình Tử Cháp. Đôi mắt sưng đỏ mới vừa nãy do khóc đã được dùng một lớp phấn mắt màu hồng phủ lên, càng thêm thùy mị thướt tha. Cô dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm Hứa Tự Tại, ánh mắt kia như kiểu đang thị uy, vừa như kiểu tràn đầy ghen ghét. Hứa Tự Tại đáp trả lại cô một nụ cười mỉm thần nhiên, bỏ đi, ai bảo cậu ấy có tâm tình không tốt? Tên công tử họ Trình kia thay lòng đổi dạ, ai là bạn gái cậu ta thì tâm tình cũng sẽ không thể tốt lên nổi?

Trình Tử Cháp bị cánh tay Mỹ Vân giam chặt, cảm thấy khá không được tự nhiên, lại không tiện hất ra, cậu vừa mới hại cô thương tâm khổ sở rồi, bây giờ coi như là bồi thường! Quan Mỹ Vân lần nữa muốn mời Trình Tử Cháp nhảy một bản cuối cùng, Trình Tử Cháp khoát tay, “Tha cho tớ đi, chân bây giờ nặng như đeo chì ấy!”

Vừa lúc Phan Trác Vân đi tới muốn mời Quan Mỹ Vân, Trình Tử Cháp rảnh rồi đi tìm Nghiêm Băng, “Uống một chén với tớ!” Cậu cầm hai lon bia, thuận tay đưa cho Nghiêm Băng một lon.

Nghiêm Băng đang ngồi ở bên quầy bar, nhìn Hứa Tự Tại cùng Đường Vũ đang nhảy với nhau, thấy Trình Tử Cháp tới thì nói: “Chân cậu không sao chứ? Đừng mệt mỏi quá độ!”

“Vẫn ổn!” Trình Tử Cháp nhún vai, cậu nhìn Nghiêm Băng nhấp một ngụm bia, sau đó hướng Hứa Tự Tại làm mặt quỷ, vẻ mặt Hứa Tự Tại đột nhiên cười rục rịch, tâm tình cậu có chút buồn bực.

“Cậu, thích cô ấy?” Trình Tử Cháp dùng ánh mắt liếc Hứa Tự Tại.

“Hử?” Nghiêm Băng thiếu chút nữa bị sắc bia, “Cậu nói gì?” Tiếng nhạc cùng tiếng gọi huyền não lẫn át vấn đề Trình Tử Cháp hỏi.

“Bỏ đi, không có gì!” Trình Tử Cháp bất chợt không muốn biết đáp án của cậu bạn mình.

Hai người tiếp tục uống rượu, nhưng ánh mắt lại luôn dõi theo cùng một bóng hình.

Thời gian thấm thoát, đảo mắt một cái là đã đến mùa đông.

Hứa Tự Tại trùm chăn bông nấu cháo điện thoại với ba mẹ, khi mùa đông đến một cái là cô rất lười bước chân ra khỏi cửa, mẹ cười cô giống hệt một con gấu ngủ đông, cô vuốt sống mũi, nói: “Ba mẹ có nhìn thấy con gấu nào mà mi nhon như con chưa?” Nhưng ngữ khí cố gắng nhẹ nhàng vẫn mang theo giọng mũi nồng đậm.

“Con gái ngoan, bị cảm rồi đúng không?” Mẹ ở đầu bên kia điện thoại lo lắng hỏi, giọng nói ấy thể hiện hận không được giờ này khắc này lập tức vượt qua Thái Bình Dương, bay về bên cạnh cô con gái yêu.

“Cảm vặt vãnh thôi mẹ ơi, sắp khỏe lại rồi ạ!” Hứa Tự Tại hời hợt nói.

Ba đoạt lấy điện thoại, “Để cho anh nói chuyện với con vài câu.” Giọng nói của ba vang dội như nhau năm đó, “Con gái ngoan, tự mình phải chú ý thân thể đấy, uống nhiều nước vào, chú ý giữ cho ấm, buổi tối đừng theo thói quen đạp chân...”

“Biết rồi, ba kính yêu ạ!” Hứa Tự Tại xoa lỗ tai nói: “Con đâu còn bé bỏng gì nữa!”

Ba mẹ còn muốn nói vài điều nữa, Hứa Tự Tại vội vàng nói lảng sang chuyện khác, “Ông bà nội cũng đang muốn tìm ba mẹ đấy ạ, có thời gian ba mẹ nhớ gọi điện thoại cho ông bà nhé. Con còn phải làm bài tập, nói sau nhé ba mẹ, điện thoại đường dài quốc tế rất đắt tiền đó nha.”

“Xem đứa nhỏ này kìa, đâu có tốn tiền của con đâu mà lo!” Mẹ cắt lời oán trách.

Hứa Tự Tại cảm ổng nghe, đầu bên kia đã ghen ngào.

“Ba, mẹ, con thật sự rất nhớ ba mẹ!” Cô nói nhẹ.

Trận tuyết đầu mùa đông bao trùm che hết tất cả sự phiền não và u ám trong đại viện.

Buổi sáng Hứa Tự Tại vừa ra khỏi cửa, thì thấy đám người Trình Tử Cháp bọn họ đang cùng mấy anh cảnh vệ đắp người tuyết. Người tuyết rất mắc cười dùng cà rốt làm mũi lại còn cắm rơi xuống đất, Hứa Tự Tại không khỏi mỉm cười.

Thấy Hứa Tự Tại, Trình Tử Cháp phủi hết tuyết trên người xuống, đi tới hỏi: “Này, bị cảm khỏe chưa?”

Hứa Tự Tại mỉm cười, “Đỡ nhiều rồi.”

“Vậy cùng đắp người tuyết đi!” Cậu lôi cô đi, kêu cô cầm xẻng đào tuyết, Hứa Tự Tại bị cậu lôi kéo, trọng tâm không vững, thiếu chút nữa bị trượt chân, Trình Tử Cháp vội vàng đỡ lấy cô, “Cậu đứng vững chút không được à!” Cậu rống lên với cô.

Nhìn vẻ mặt hung dữ như muốn ăn thịt cô, Hứa Tự Tại ngược lại cười, cô cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy cuộn cuộn trong lòng, cô biết đằng sau biểu tượng ác liệt kia của Trình Tử Cháp chính là cất dấu sự quan tâm đến cô.

Từ khi nào thì bắt đầu, cô đã không coi cậu như kẻ địch ?

Từ khi nào thì bắt đầu, cô bắt đầu cảm thấy cậu có đôi khi cũng rất có tình người?

Ha ha, hết thấy rớt cuộc từ khi nào thì bắt đầu ?

Nhìn Hứa Tự Tại cười khúc khích, không lẽ đang âm thầm nghĩ chuyện tốt đẹp gì sao? Trình Tử Cháp bốc một nắm tuyết nhét vào cổ cô, “Ha ha, lạnh không? Ai bảo cậu tự dưng cười thầm chi vậy?”

Hứa Tự Tại run lấy bầy khi được quàng chiếc khăn quàng cổ bằng tuyết, cô cũng không yếu thế, nắm lên quả tuyết hình tròn, nhắm đúng đầu Trình Tử Cháp ném tới, Bingo! Ném trúng giữa, Trình Tử Cháp đòi nào chịu lỗ, tiếp tục ném trả lại cô quả bóng tuyết.

Hai người ném qua ném lại, đánh một trận chiến tranh tuyệt. Đường Vũ cùng Vận Cháp gia nhập vào, mấy người họ cùng nhau chơi đùa vui cười hỉ hả. Sau đó chiến tranh lan rộng ra, ngay cả mấy anh cảnh vệ trong đại viện cũng gia nhập chiến tranh luôn.

Hứa Tự Tại chạy đầu đầy mồ hôi, cơn bệnh cũng đã tốt hơn phân nửa.

Về nhà gọi điện thoại cho Ninh Hạo, muốn nói cho cậu ấy biết Bắc Kinh tuyệt đã rơi rồi, mới vừa rồi bọn họ còn chơi chiến tranh tuyệt nữa. Bây giờ dùng điện thoại và E-mail là những phương thức liên lạc trao đổi chủ yếu của cô và Ninh Hạo.

Điện thoại nhà Ninh Hạo không có ai nhắc máy, Hứa Tự Tại buồn bực, chủ nhật trong nhà lại không có ai?

Khi cô đang muốn bỏ cuộc, đầu dây bên kia điện thoại truyền tới một giọng nói xa lạ, “Tìm ai?” Hứa Tự Tại khẳng định mình chưa nghe qua giọng nói này, bảo mẫu nhà Ninh Hạo cô cũng biết.

“Ninh Hạo có ở đây không?” Cô vẫn lễ phép hỏi.

“Cậu ấy đi bệnh viện rồi.” Đối phương nói.

“Bệnh viện? Cậu ấy ngã bệnh sao?” Hứa Tự Tại có chút khẩn trương.

“Là ba cậu ấy bị bệnh.”

Trái tim như treo trên vách núi vừa mới được an toàn, “Chú Ninh có chỗ nào không thoải mái ạ?” Hứa Tự Tại ân cần hỏi.

“Không rõ lắm, cô muốn tìm Ninh Hạo thì gọi trực tiếp vào số của cậu ấy đi!” Đối phương không muốn nói thêm nữa.

Hứa Tự Tại không thể làm gì khác hơn là bấm số Ninh Hạo, không khí bên trong điện thoại âm ỉ, tiếng la khóc trộn lẫn vào nhau, “Ninh Hạo, có chuyện gì xảy ra vậy?” Hứa Tự Tại hỏi.

“Tự Tại!” Giọng nói Ninh Hạo có chút nghẹn ngào.

“Chú Ninh bị sao?”

“Ba tớ, ba... ba mới vừa, —— ra đi!” Ninh Hạo vừa nói vừa khóc, nói xong lời cuối cùng đã khóc không thành tiếng. Đây là lần đầu tiên Hứa Tự Tại nghe được Ninh Hạo khóc, từ nhỏ đến lớn, Ninh Hạo dù bất kể có bị ủy khuất gì đi nữa, Hứa Tự Tại chưa từng thấy cậu khóc qua. Đây là lần đầu tiên, Hứa Tự Tại không cách nào nhìn thấy được nhưng lại nghe được tiếng khóc của cậu. Ninh Hạo, chàng trai luôn luôn kiên cường và sống nội tâm lần đầu tiên đã khóc!

Hứa Tự Tại đứng ở bên cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ thỉnh thoảng bay xuống một bông tuyết, ngắm thế giới băng tuyết như bao phủ vạn vật bên ngoài kia, thanh âm trầm thấp, nghẹn ngào của Ninh Hạo dần dần đi xa, trong phút chốc toàn bộ thế giới chỉ còn lại sự yên tĩnh đáng sợ, Hứa Tự Tại rùng mình một cái.

Mùa đông này trời rất lạnh!

Tin tức ba Ninh Hạo qua đời rất nhanh được đăng báo, Phó thị trưởng qua đời bởi bệnh tim đột phát, hưởng thọ 49 tuổi.

Sau đó, Hứa Tự Tại gọi điện thoại tới, Ninh Hạo đã tắt máy, mà gọi tới nhà họ Ninh cũng không có ai nghe máy. Chú Ninh qua đời, nhà họ Ninh rất có thể phải phát sinh sự thay đổi lớn, Hứa Tự Tại bỗng có một loại dự cảm xấu.

Trình Tử Cháp bình tĩnh quan sát Hứa Tự Tại, gần đây tâm tình cô dường như rất không tốt, trên mặt tựa hồ viết: đừng để ý tới tôi, rất phiền! Mấy lần cậu muốn cùng cô hàn huyên một chút cũng đều bị cô câu được câu không ứng phó. Cô có phải đang phiền não vì chuyện của Ninh Hạo hay không?

Đài truyền hình và báo chí đều đang không kiêng dè đăng tải tin tức ba của Ninh Hạo qua đời, muốn không chú ý cũng khó, hơn nữa bọn họ đều là con em nhà quan chức, đối với chính trị vô cùng nhạy cảm.

Xem ra nên tìm một ít chuyện làm, để Hứa Tự Tại dời đi một chút sự chú ý!

Nghe nói, suối nước nóng Phượng Sơn không tệ, mùa đông ngâm mình trong suối nước nóng, uống chút rượu vang đỏ, vẫn có thể xem là một loại hưởng thụ.

Lúc ấy, suối nước nóng cũng không mở cửa phục vụ dân chúng, ngay cả đám người Trình Tử Cháp bọn họ cũng chưa từng đi bao giờ. Trình Tử Cháp tìm Phan Trác Vân hỗ trợ, kêu cậu liên lạc chuẩn bị các việc để được đi nghỉ dưỡng ở suối nước nóng, mà cậu thì phải nghĩ biện pháp thuyết phục Hứa Tự Tại cùng đi nghỉ đông với mình.

Như lệ cũ đều mời một đám bạn tốt, Dương Tuấn, Đường Vũ, Nghiêm Băng..., Mỹ Vân là Trác Vân mời, mà Vận Cháp vô luận như thế nào cũng đều muốn đi theo.

Khi tan học, Trình Tử Cháp đuổi theo Hứa Tự Tại, hai người sóng vai đi, “Nghỉ đông có muốn đi suối nước nóng không?” Cậu hỏi.

Cô lắc đầu, “Quá mệt mỏi, muốn ở nhà nghỉ ngơi!” Gần đây bài vở của bọn họ thật sự quá nhiều, ai cũng kêu ca là mệt.

“Cũng bởi vì học tập quá mệt mỏi mới cần phải đi ra ngoài thư giãn một chút! Bảo đảm sẽ rất thư thái, ngâm suối nước nóng đó.” Cậu hưng phấn với đôi mắt sáng rực.

“Tớ suy nghĩ đã!” Hứa Tự Tại không đành lòng cứ như vậy cự tuyệt lời mời của cậu bạn. Gần đây cô và Trình Tử Cháp dường như đã thân thiết lên rất nhiều, cậu không hề xấu xa như hồi còn thơ ấu nữa, mà thay vào đó là sự luôn quan tâm và yêu thích, rốt cuộc cũng đã là người trưởng thành, thành thực lên, dù sao đều đã có người trong lòng rồi mà!

Ha hả, rốt cuộc là ai vậy nhỉ? Một chàng trai với vẻ bề ngoài khôi ngô thể kia sẽ thích một cô gái như kiểu nào đây?

Stop! Cô khi nào thì biến thành bà tám? Liên quan gì đến mình chứ?

Hứa Tự Tại nghĩ đến ngày đó nghe lén được cuộc nói chuyện kia, không khỏi có chút xấu hổ.

Gọi điện cho Ninh Hạo luôn là giọng nói hơi âm lạnh như băng “Số máy quý khách gọi đã tắt máy.”, Ninh Hạo, rốt cuộc là vì sao? Tại sao không có một chút tin tức? Hứa Tự Tại cảm giác rất mất mát.

Nghĩ không đi suối nước nóng cũng không được, bởi vì Trình Tử Cháp phái Nghiêm Băng, Vận Cháp thậm chí cả Dương Tuấn cùng Đường Vũ hai cậu bạn bên ngoài trường tới thay nhau oanh tạc, “Đi đi, bảo đảm rất thú vị! ” ” Cậu không đi thì không ai đánh đàn ca hát, không ý nghĩa! ” ” Cậu không đi, có thể cả nhà đều đi không được rồi! ” ” Bây giờ lệ thuộc vào cậu đó, nếu như không đi, kì nghỉ đông này tất cả mọi người coi như đi tong luôn!”

Hứa Tự Tại đau cả đầu, “Đi, tớ đi còn không được sao? Xem ra các cậu cảm thấy nếu tớ không đi Trình Tử Cháp sẽ không tìm được đối tượng trên cột đứng chứ?”

Chuẩn bị thỏa đáng, một nhóm người ngồi xe du lịch của đại viện thẳng tiến về khu suối nước nóng Phượng Sơn, Trình Tử Cháp hô hào: “Nếu đã đi ra ngoài chơi, tất cả mọi người hãy vui chơi hết mình chút đi!” Cậu cầm lấy máy chụp hình chụp hết cho tất cả mọi người.

Ổng kính nhắm ngay Hứa Tự Tại, “Hứa Tự Tại, cười một cái!” Cậu hò hét, Hứa Tự Tại hướng ống kính làm mặt quỷ. Trình Tử Cháp chụp ngay pô đó luôn, chụp xong coi trên màn hình, vội la lên: “Xấu quá đi! Dọa người a!”

“Hừ chính cậu đó!” Hứa Tự Tại le lưỡi.

Bất thành linh, cô cảm thấy tâm tình đã khá lên nhiều.

Có lẽ, nghỉ đông trở về, gia sự của Ninh Hạo sẽ giải quyết ổn thỏa hết! Hứa Tự Tại quyết định trước tiên cho phép tâm tình nặng nề của mình được nghỉ phép.

16. Chương 16

Chương 16: Đông tố vừa qua

Địa hình suối nước nóng xây dựng sát cạnh núi, phương tiện hoàn thiện mang phong cách hiện đại hoá.

Trong suối nước nóng bay lượn lơ một tầng sương, mềm nhẹ mà thần bí, hấp dẫn lấy tầm mắt của mọi người

Suối nước nóng xa hoa và vô cùng xa xỉ khiến Nghiêm Băng phải tặc lưỡi, cậu nói với Dương Tuấn, “Người anh em à, tớ lần đầu tiên mới nhìn thấy suối nước nóng đấy!” Dương Tuấn cười to, “Sau này còn nhiều cơ hội, bảo đảm còn càng đặc sắc hơn!”

“Cũng chỉ có con em cán bộ các cậu mới biết hưởng thụ!” Nghiêm Băng thành thực nói.

Mọi người đã thay quần áo đến khu vực suối nước nóng, bởi vì nhiệt độ nước tương đối cao, Hứa Tự Tại nhất thời không thích ứng kịp, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, hôn mê bất tỉnh.

Trình Tử Cháp tay mát lạnh, giang cánh tay đỡ lấy cô, khiến cô không đến nỗi tuột xuống đến đáy hồ.

“Hứa Tự Tại!” Cậu dùng mu bàn tay vỗ nhẹ mặt cô, Hứa Tự Tại không có phản ứng. Cậu quét mắt chung quanh nhìn thấy Đường Vũ, bèn la lên “Còn đứng đó làm gì, mau gọi bác sĩ a!”

Khi bác sĩ tới, Hứa Tự Tại tự nhiên tỉnh lại, cô thấy một đồng người đang nhìn vây quanh mình, cảm thấy kỳ quái.”Sao tất cả mọi người đều vây xung quanh tớ thế?”

“Cậu thiếu chút nữa thì hù chết chúng tôi rồi.” Trình Tử Cháp vẫn luôn ôm đầu cô: “Chưa từng ngâm suối nước nóng à? Vừa mới ngâm có chút xíu đã bị nhiệt độ nước làm cho hôn mê.” Cậu trách cứ cô.

“Chưa từng ngâm qua mà!” Hứa Tự Tại cảm thấy bị cậu ôm không thoải mái cho lắm, muốn cử động tránh đi, nhưng đành bó tay vì Trình Tử Cháp ôm quá chặt, căn bản không nhúc nhích được.

“Được rồi, giờ đã không có chuyện gì nữa, hay là mọi người đi tới khu vực có nhiệt độ nước thấp trước rồi mới qua đây!” Trình Tử Cháp nói với các bạn.

Hứa Tự Tại bị dìu đến ngồi trên ghế salon tại khu nghỉ ngơi, cô hiện tại cảm giác đã khá hơn nhiều, vừa rồi chỉ là bị nhiệt độ nước làm cho hôn mê. Trình Tử Cháp cứ luôn đeo theo cô, cô thấy một nửa thân trên cậu trần truồng, cảm giác người như phát sốt rất nóng, “Mọi người đều đi ngâm nước nóng rồi, sao cậu còn chưa đi?”

“Đợi lát nữa cùng đi!” Trình Tử Cháp dựa lưng cho đỡ mỏi, thuận thế ngồi xuống song song với cô.

“Cậu có thể cách tôi xa một chút được không?” Hai người cứ như vậy mà tiếp xúc gần với nhau cô thật sự không quen.

Trình Tử Cháp cử động thân thể chỉ mang tính tượng trưng, “Được chưa?”

Hứa Tự Tại vẫn cảm thấy không được tự nhiên, nói: “Chúng ta hay là đi ngâm suối nước nóng đi!”

Nước suối ấm áp, trơn mượt, mọi người ngâm mình trong suối nước nóng vô cùng thoải mái.

Hứa Tự Tại trời sinh có làn da trắng nõn, được dòng nước suối trong hồ làm nhẵn mịn, làm cho làn da trắng càng trắng hồng, như đóa phù dung nổi bông bênh trên dòng nước.

Một đám con trai đang là lứa tuổi mơ mộng có được mối tình đầu, tránh không được nhìn nhiều thêm vài cái. Trình Tử Cháp ghé sát tai mấy người bạn tốt nói: “Nhìn cái gì vậy? Cẩn thận ngày mai sẽ đột ngột biến mất tại đây!”

Cả đám cười, “Ha ha, Trình lão đại cậu cũng quá độc ác rồi đó, chúng tớ chẳng qua chỉ tùy tiện nhìn một chút thôi mà!”

Nghiêm Băng nói: “Yên tâm, không nhìn Mỹ Vân nhà cậu đâu!”

Sắc mặt Trình Tử Cháp càng khó coi hơn, “Nhóc kia cậu nhìn ai hả?”

Nghiêm Băng oai hùng nói: “Tớ nhìn Hứa Tự Tại liên quan gì đến...” Chữ “cậu” còn chưa kịp thốt ra đã bị ấn xuống nước không ngóc đầu lên nổi.

Nghiêm Băng vẫy vùng để ngoi đầu lên, sắc nước khù khụ, “Trình Tử Chấn cậu điên rồi.” Cậu vượt khuôn mặt đầy nước của mình một cái, “Sẽ không phải... ?” Cậu nhìn thoáng qua Trình Tử Chấn và Hứa Tự Tại ý thức được có điều không đúng, vội vàng cầm miệng.

“Thì ra là, cậu —— cậu ——” Nghiêm Băng chỉ vào Trình Tử Chấn nói không ra lời.

Ngâm suốt nước nóng xong, mọi người đánh bài tú-lơ-khơ ở trong phòng nghỉ, Trình Tử Chấn muốn cầm ly rượu vang cho Hứa Tự Tại, lại bị Quan Mỹ Vân chặn lại, “Ha ha, tớ đang muốn đi lấy chút đồ uống, cảm ơn nhiều!” Cô hớp một ngụm rượu vang đỏ, có tác dụng đẹp da lưu thông máu.

Vận Chấn kéo Hứa Tự Tại đi làm nước ép trái cây ọi người uống, nhìn thấy Quan Mỹ Vân và Trình Tử Chấn, lạnh lùng hừ một tiếng, “Tối chỗ nào cũng bám dính nhau như sam ấy, nhảm chán!”

Hứa Tự Tại cười ha ha nói: “Có lẽ không phải như em nghĩ đâu.” Trình Tử Chấn có người trong lòng khác đó! Trong lòng cô tự nhủ. Về phần người đó rốt cuộc là ai, cô cũng không rõ lắm.

Nhiều người ở chung một chỗ sẽ náo nhiệt, nếu lại là đám người trẻ tuổi sẽ càng náo nhiệt hơn.

Bọn họ chơi khắp nơi trên Phượng Sơn, dưới chân núi chơi đùa, lên đỉnh núi ca múa, những ngọn gió mùa đông làm bạn đùa giỡn cùng bọn họ, tuyết mùa đông cùng bọn họ chơi trốn tìm.

Hứa Tự Tại như đã lãng quên những điều không vui trong mấy ngày trước, hoà mình giữa đám bạn.

Thì ra là, kí ức tuổi thơ không có thù hận, theo năm tháng trôi qua, chỉ còn lại sự mơ hồ, sự ảm áp nhẹ nhàng.

Từ suối nước nóng trở về, đã đến cuối năm, sắp qua năm mới, trong đại viện đã giăng đèn kết hoa, rất náo nhiệt

Hứa Tự Tại vẫn không nghe được tin tức gì về Ninh Hạo, trong lòng tất nhiên lo lắng. Hỏi rất nhiều người ai cũng nói không biết, chẳng lẽ Ninh Hạo cũng đã xảy ra chuyện gì rồi ư?

Trình Tử Chấn rửa ra những tấm hình chụp chung lúc đi chơi suối nước nóng, đưa cho Hứa Tự Tại nhìn.”Cũng không tệ lắm!” Hứa Tự Tại nhàn nhạt nói.

“Những tấm này cho cậu!” Trình Tử Chấn lựa ra những tấm chỉ có một mình cô chụp.

Hứa Tự Tại đem những bức ảnh tiện tay trong cuốn album ảnh cũ .

Trình Tử Chấn tò mò, cầm cuốn album lật ra xem. Toàn bộ đều là hình của Hứa Tự Tại khi còn bé, có ảnh cô chụp chung với ông bà nội, ba mẹ, còn có một ít là chụp với Ninh Hạo hoặc là những bạn học khác.

“Thì ra cậu đã có nhiều ảnh như vậy rồi!” Trình Tử Chấn vừa nhìn vừa buồn bực, trong nhiều tấm hình như vậy mà không có một tấm nào có hình của cậu hết, thì ra trong quá trình trưởng thành của bọn họ, cậu vẫn là bị bài xích ra bên ngoài.

Trình Tử Chấn đem một tấm ảnh chụp riêng của mình đưa cho Hứa Tự Tại, “Tấm hình này cho cậu đó, khi cậu mất hứng có thể phi đình cắm chơi.”

Hứa Tự Tại không nhịn được bật cười, “Cậu quá ngây thơ đi!” Cô thu lấy tấm hình, để vào cuốn album, nhẹ nói: “Nhìn kỹ lại, người trong tấm hình này còn đẹp hơn người thật bên ngoài.”

“So sánh với Ninh Hạo thì thế nào?” Trình Tử Chấn hỏi.

Nhắc tới Ninh Hạo, Hứa Tự Tại nổi lên vẻ mặt uất ức, “Không cùng style, không thể so sánh!” Trong lòng cậu, Ninh Hạo vĩnh viễn là đẹp trai nhất, ảm áp nhất, ưu tú nhất.

Trình Tử Chấn hận không thể cắn rụng đầu lưỡi của mình, cậu vốn không nên hỏi như thế, mặc dù rất muốn biết đáp án.

“Xin lỗi!” Cậu nói xin lỗi, “Tôi chỉ là nhất thời tò mò.”

“Không sao!” Hứa Tự Tại nói, cô không rõ cậu so sánh với Ninh Hạo để làm chi không biết nữa?

Hai người nhất thời cũng tìm không được đề tài, trầm mặc. Qua một lúc lâu, Trình Tử Chấp mới mở miệng, “Có lẽ, cậu rất muốn biết tin tức về Ninh Hạo đúng không?”

“Uhm?” Hứa Tự Tại nhìn cậu.

“Cậu ấy học kỳ sau sẽ trở về Bắc Kinh rồi, mẹ cậu ấy và cô tớ là bạn chiến hữu, có nhờ cô tớ tìm nhà giúp!” Trình Tử Chấp không biết vì sao mình lại muốn nói cho Hứa Tự Tại biết những điều này, tóm lại, cậu cảm thấy để cô an tâm thì sẽ tốt hơn.

“Thật sao?” Hứa Tự Tại mừng rỡ. Ninh Hạo học kỳ sau sẽ về Bắc Kinh rồi? Đến lúc đó cô có thể ngày ngày nhìn thấy cậu ấy.

Trình Tử Chấp nhìn khuôn mặt hưng phấn của Hứa Tự Tại, cảm thấy rất mất mát.

Bà nội Hứa đã về nhà, thấy Trình Tử Chấp đang ngồi chơi với Hứa Tự Tại, bà cảm thấy kinh ngạc, hai đứa bé này từ nhỏ đã nước lửa không thể dung hòa, hiện tại lại có thể ở chung một chỗ nói chuyện vui đùa? Quái lạ!

Khi Trình Tử Chấp về nhà, thấy vẻ mặt Vận Chấp mất hứng, hỏi: “Ai chọc ghẹo mày?”

Vận Chấp liếc cậu một cái, ý bảo cậu đi vào bên trong mà nhìn, trên ghế salon ở phòng khách có một thân ảnh quen thuộc đang ngồi, “Mỹ Vân? Sao cậu lại tới đây?”

“Tới thăm các cậu một chút a!” Cô cao hứng nói.

“Cảm ơn!” Trình Tử Chấp rất nhiệt tình đi lấy đồ uống cho cô, “Bên ngoài trời lạnh, không có chuyện gì thì cũng đừng đi lung tung!” Cậu rất khách khí vừa kéo xa khoảng cách giữa bọn họ, vừa không thương tổn đến tình cảm của cô.

Mỹ Vân cười lúng túng, “Tớ chẳng qua là muốn đến chơi với cậu một chút, làm không được bạn gái của cậu, chúng ta ít nhất vẫn còn là bạn bè bình thường từ nhỏ đã lớn lên bên nhau mà?”

“Cậu nghĩ như vậy tớ rất an tâm!” Trình Tử Chấp thở phào một cái.

Khi tựu trường, cõi lòng Hứa Tự Tại tràn đầy mong đợi, mặc dù Ninh Hạo chưa liên lạc cùng cô, nhưng cô đã biết cậu sẽ tới Bắc Kinh rồi.

Cô ngày ngày chú ý tới việc xem có học sinh nào mới chuyển tới báo cáo hay không, nhưng đã một tháng trôi qua, vẫn không có bất cứ tin tức gì.

Tan học, Hứa Tự Tại uể oải thu dọn đồ đạc, Nghiêm Băng bởi vì có việc nên buổi trưa chưa tan học đã đi trước rồi, chỉ còn lại chính cô. Trình Tử Chấp kêu cô ngồi xe cùng nhau về nhà, cô lắc đầu, “Vẫn là tham gia giao thông công cộng nào nhiệt, đông người!” Cô khoát tay với cậu ý bảo bọn họ đi trước đi.

“Cậu thật sự thích chốn đông người?” Trình Tử Chấp không cho là thế, cậu kêu anh tài xế đi trước, mình thì xa xa đi theo Hứa Tự Tại ở phía sau.

Hứa Tự Tại chậm rãi bước trên đường, ở trong biển người mênh mông, cô cảm thấy chưa bao giờ cô đơn như lúc này.

Cách trạm xe buýt không xa, đang đứng đó là một chàng trai cao gầy, trong tay giơ lên một hộp kem mới được mua từ siêu thị, người con trai ấy có thể do tay bị lạnh, nên đem một bàn tay đút trong túi áo.

Mặc dù là mùa xuân rồi, nhưng tiết trời mùa xuân Bắc Kinh vẫn là cái rét se lạnh, trong ấm nóng vẫn còn làn gió buốt.

Hứa Tự Tại xoa dịu mắt, “Ninh Hạo?” Cô không tự tin nhìn kỹ cậu, chàng trai tựa hồ đang hướng về phía cô cười, “Ninh Hạo!” Hứa Tự Tại bước nhanh tới

Người con trai đứng nguyên tại chỗ, “Đã lâu không gặp, Hứa Tự Tại!” Trong giọng nói của cậu tràn đầy cô đơn.

Hứa Tự Tại chỉ lo mừng rỡ, căn bản không thấy rõ trong mắt Ninh Hạo chứa đầy ưu thương cùng bất đắc dĩ. “Nhìn thấy cậu thật tốt !” Cô nói ra lời tự đáy lòng.

Ninh Hạo đưa cốc kem trong tay cho cô, “Mùi vị cậu thích nhất đó!”

Hứa Tự Tại cười, cười rất dỗi dằn trong trẻo như ngọc. “Lạnh không?” Cô xoa tay cho Ninh Hạo.

“Cậu mới lạnh thì có, xem tay lạnh như băng thế này!” Ninh Hạo nhét tay cô vào trong túi áo khoác lông ấm áp của cậu.

Trình Tử Chấn đứng xa xa nhìn, trong lòng tràn ngập đủ loại cung bậc cảm xúc, Hứa Tự Tại cùng Ninh Hạo rốt cục lại gặp mặt! Cậu bóp chặt bàn tay thành quyền, cho dù móng tay cắm sâu vào trong thịt, nhưng lại không cảm thấy đau.

“Sớm quay về tại sao bây giờ mới đến tìm tớ?” Hứa Tự Tại cùng Ninh Hạo ngồi ở trong quán mì Bắc Kinh lâu năm thuộc khu trung tâm bán sách, vừa ăn đồ vừa hàn huyên.

Ninh Hạo nói: “Thủ tục chuyển trường mới vừa xong xuôi, quá phức tạp, lúc này mới có thời gian rảnh.” Thật ra thì một tháng trước cậu đã làm xong thủ tục chuyển trường, chậm chạp không đến tìm cô là sợ cô đã biết nội tình trong chuyện của ba cậu, mà xa lánh cậu. Có nhiều lần cậu cũng đã cầm kem đứng ở cổng trường Tám Nhất, nhìn tới nhìn lui đám người, đến cuối cùng đều phải tự mình ăn hết hộp kem sắp bị tan chảy hết. Thì ra là, đồ mà Hứa Tự Tại thích ăn thật có thể làm cho người ta tạm thời quên hết tất cả điều không vui, chỉ nhớ rõ vị ngọt ngào băng lạnh đó.

Nhưng Ninh Hạo vẫn không nhận được, lại tới.

Hứa Tự Tại gấp hết thịt bò trong chén mình bỏ vào chén của cậu, cô không thích ăn thịt, “Chuyện của chú Ninh tớ cũng rất đau lòng, nhưng càng lo lắng cho cậu hơn, tại sao lại tắt luôn di động vậy?”

“Hết pin, cũng lười sạc. Đoạn thời gian đó phải xử lý quá nhiều chuyện, không có thời gian gọi điện thoại.” Ninh Hạo chậm rãi nhai nuốt món thịt bò rất ngon này.

“Cậu trở lại là tốt rồi!” Hứa Tự Tại thỏa mãn nói, “Sau này chúng ta có thể cùng nhau đi học, cậu rất nhanh thôi sẽ quên hết thấy những điều không vui !”

Nhìn vẻ mặt cô vui vẻ, Ninh Hạo phút chốc thất thần. Cậu không đành lòng nói cho cô biết, cậu đã chuyển đến trường học khác, cậu muốn chạy trốn khỏi nơi này, nơi đây đều là khung cảnh quen thuộc, mọi người đều rất đối thân quen, nói không chừng vào ngày nào đó, một người nào đó trong họ biết được chân tướng sự việc, đến lúc đó cậu sẽ phải chịu sự khinh bỉ và phỉ nhổ của người khác.

Ninh Hạo cẩn thận nói: “Tớ không thể học chung trường với cậu rồi, tớ đã đến ghi danh học ở trường trung học S Đại Nhị Phụ!”

“Cái gì?” Hứa Tự Tại ngẩng đầu nhìn Ninh Hạo, cậu cũng đang nhìn cô, một đôi mắt đỏ sưng nước lộ ra quá nhiều sự ưu thương khó hiểu, Hứa Tự Tại dừng lại, không hỏi nữa.

Hai người ăn mì xong, Ninh Hạo đưa cô về.

Một con đường đã từng đi N lần rồi, có Ninh Hạo làm bạn, Hứa Tự Tại cảm thấy không còn dài như cũ nữa.

Nói xong câu tạm biệt, Ninh Hạo xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của cậu, Hứa Tự Tại cảm thấy có chút bị đè nén. Trên người Ninh Hạo tựa hồ có thêm nhiều ưu tư nặng trĩu không thuộc độ tuổi của cậu nên có.

Trong đại viện những ngọn đèn vẫn được thắp sáng rực, Trình Tử Chấn nhàm chán loay hoay nghịch đồng pháo hoa còn dư lại của lúc Tết.

Thấy Hứa Tự Tại về đến, cậu gọi cô lại, “Tối đây chơi một lúc!”

Hứa Tự Tại vốn có thể nói: “Tôi mệt chết rồi, cần nghỉ ngơi!” Nhưng cô bị quỷ thần xui khiến hay sao ấy lại đi tới, bởi vì cô nhìn thấy vẻ mặt trống vắng của Trình Tử Chấn.

“Tại sao không gọi Đường Vũ, Dương Tuấn bọn họ đi ra ngoài chơi đùa?” Cô hỏi.

“Người cô đơn mới chơi pháo hoa!” Giọng nói Trình Tử Chấn trầm thấp, thiếu mất vẻ phóng khoáng và liều lĩnh của ngày thường.

“Cậu cũng cô đơn sao? Tại sao?”

“Mọi người ai chẳng có lúc cô đơn!” Trình Tử Chấn đốt lên cây pháo hoa có hình dạng hồ điệp cầm trong tay, đẩy lên ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt đẹp trai của cậu.

Hứa Tự Tại ngồi xuống, nhẹ nói: “Cậu không vui?”

“Uhm!”

“Tại sao?”

Trình Tử Chấn cười yếu ớt, “Người tớ thích không thích tớ!”

Hứa Tự Tại cũng cười, “Trên thế giới này còn có người không thích cậu?” Bởi vì theo như cô thấy, cậu từ nhỏ đã là kiểu người vạ người mê.

Trong giọng nói Trình Tử Chấn có thêm vài phần bất cần đời, “Lời tôi nói buồn cười lắm hả?”

Hứa Tự Tại gật đầu, “Người cậu thích là nữ hả?”

Trình Tử Chấn than nhẹ một tiếng, “Tôi đã đủ bi ai rồi, cậu chớ có mà giễu cợt tôi nữa!” Lúc cậu nói chuyện trong mắt gợn lên những ngọn sóng.

Hứa Tự Tại tiến gần cậu một chút, “Có lẽ người cậu thích ấy không phải là người, là thần!”

“Ha ha, tôi tình nguyện cô ấy là thần! Như vậy cô ấy có thể thấy rõ tấm lòng của tôi.” Trình Tử Chấn nói nửa đùa nửa thật. Cậu ném đi cây pháo hoa đã cháy gần hết, ném đi thật xa, ánh lửa lộng lẫy vẽ trên không trung một nét vẽ rực rỡ tươi đẹp.

Hứa Tự Tại thở dài nói: “Thật là đẹp!” Cô cũng cầm lấy một cây pháo hoa kêu Trình Tử Chấn đốt.

Hai người ở trong đại viện trống vắng thỏa thích đốt lên những cây pháo hoa cô đơn.

Đêm, bởi vì ánh lửa rực rỡ mà bắt đầu trở nên huyền ảo, ban đêm như vậy, bất kì là ai cũng không cách nào tiếp tục nhớ đến những bi thương như có như không ấy.

17. Chương 17

Chương 17: Mây đen ảm nấp

Năm ba trung học, bài vở quá căng, mỗi người ai cũng âm thầm ra sức, muốn chạy nước rút về phía trường đại học mà mình mơ ước.

Ninh Hạo mặc dù đã về Bắc Kinh rồi, nhưng cũng liên lạc không nhiều với Hứa Tự Tại, lúc bình thường bọn họ cũng bận rộn với bài vở của mình, ngày nghỉ Ninh Hạo lại bận việc riêng. Thỉnh thoảng cô có mấy lần đi tìm cậu, cậu cũng không có ở nhà.

Hứa Tự Tại cảm thấy lúc trước Ninh Hạo ở Thâm Quyển còn liên lạc thường xuyên hơn bây giờ ấy chứ.

Nhìn Hứa Tự Tại ngồi ở trước bàn học ngẩn người, Nghiêm Băng nhắc nhở cô, “Tan giờ học phải nộp bài tập!”

Hứa Tự Tại đáp ừ một tiếng, lại bắt đầu lang thang vào cõi thần tiên.

“Nghĩ gì thế?” Nghiêm Băng không nhịn được hỏi.

“Ninh Hạo!” Cô nói mớ.

“Cái gì?” Nghiêm Băng không có nghe rõ.

Ý thức được mình bật thốt lên tên Ninh Hạo, bản thân Hứa Tự Tại cũng giật mình, “Không có gì, tớ chỉ nói linh tinh thôi.” Hứa Tự Tại vội vàng làm bài tập.

Bước vào năm ba trung học, tinh thần mọi người đều khẩn trương, trí lực và thể lực tiêu hao nghiêm trọng.

“Nên bồi bổ rồi, chủ nhật tớ mời mọi người một bữa ra trò!” Trình Tử Chấn luôn có lực thu hút rất lớn, một khi cậu hô hào lên, mọi người đều sẽ hưởng ứng. Từ nhỏ đến lớn, đám người kia đã tạo thành một vòng tròn cố định, giống như một tập thể với nhiều yếu tố bối cảnh gia đình, tình bạn giống nhau tập hợp thành, vòng tròn này của bọn họ người ngoài hoặc là người bình thường không cách nào tiến vào được.

Nghiêm Băng có thể đi vào cái vòng tròn này, trừ tự thân cậu ấy rất ưu tú ra, còn là bởi vì giữa cậu và Trình Tử Chấn đã xây dựng lên một tình bạn thân thiết.

Hứa Tự Tại tiến vào cái vòng tròn này, đơn thuần là do mơ mơ màng màng, mỗi lần bọn họ cùng nhau chơi đùa cũng sẽ gọi cô theo, mà cô dần dần cũng không ghét nữa. Nhất là khi quan hệ với Trình Tử Chấn càng ngày càng tốt lên, không hề giống với khi còn bé luôn đối địch với nhau.

Hứa Tự Tại cùng Vận Chấn vừa ăn vừa bàn về đề tài điện ảnh, hai người đều hăng hái bừng bừng. Mà Đường Vũ lại có vẻ một chút cũng không hăng hái, bởi vì hai đối tượng đầu võ mồm của cậu là Dương Tuấn và Phàn Trác Vân đều không có mặt.

Đồ ăn được chiến đấu với một nửa, Hứa Tự Tại thấy ngoài cửa sổ hiện lên một bóng người.”Ninh Hạo!” Cô kinh ngạc.

“Tớ đi ra ngoài một chút!” Cô đứng dậy chạy ra bên ngoài.

Quả nhiên là Ninh Hạo, cậu và một bạn nữ sinh vừa đúng lúc đi ngang qua.”Tại sao lại ở đây?” Trong giọng nói của Ninh Hạo có chút vui mừng, nhưng rất nhanh chuyển thành lạnh nhạt.

“Đi với mấy người bạn qua đây ăn.” Cô chỉ vào nhà hàng, “Còn cậu? Đi đâu vậy?”

“Tớ đi dạy kèm môn toán cho Phương!” Cậu chỉ vào nữ sinh bên cạnh.

Hứa Tự Tại chú ý tới cô bé bên cạnh, gầy yếu nhưng xinh tươi, như một nụ hoa hồng vàng. Mà cô bé ấy cũng đang dùng một loại ánh mắt địch ý nhìn cô.

“À, ” Hứa Tự Tại tựa hồ như hiểu ra gì đó, lại không muốn hiểu quá rõ, “Hôm qua tớ có gọi điện cho cậu, dì nói cậu đi trồng cây với bạn học rồi.” Cô bình thản tự thuật.

“Uhm.” Cậu nói: “Đi Xương Bình, gió rất lớn!”

“Đúng vậy, mấy ngày nay gió đều rất lớn.” Hứa Tự Tại bi ai nghĩ, chẳng lẽ tình nghĩa giữa bọn họ cũng chỉ đủ để nói chuyện về mưa gió thôi sao?”Tớ quay lại chỗ đây, các bạn còn đang chờ tớ.” Cô nhìn vào mắt Ninh Hạo.

“Tạm biệt!” Đáy mắt Ninh Hạo xẹt qua tia không nở nhưng rồi thoát cái biến mất, tiếp đó là một hố sâu mông lung không thấy đáy.

Hứa Tự Tại trở lại phòng VIP, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Quan Mỹ Vân hỏi: “Tử Chấn đâu? Cậu ấy không phải là đi ra ngoài tìm cậu sao?”

Hứa Tự Tại lắc đầu, “Tôi không gặp!” Cô lơ đãng ăn.

Quan Mỹ Vân khẽ hừ một tiếng: “Phản ứng thật đúng là trì độn!”

Nghiêm Băng lạnh lùng phản bác: “Trì độn thì sao chứ? Chẳng lẽ cứ phải giống như Quan đại tiểu thư cậu mới gọi là nhanh nhạy?”

Quan Mỹ Vân thấy Nghiêm Băng có chút cáu giận, liền không muốn nhiều lời nữa, cô biết nhìn sắc mặt người khác, dĩ nhiên sẽ không muốn gây thù hằn trực diện.

Lúc Trình Tử Chấn trở lại, thấy mọi người trầm mặc, nói: “Fuck, mới vừa rồi gặp được chuyện thú vị, đáng tiếc các cậu đều không được nhìn thấy!”

“Chuyện gì?” Đường Vũ tỉnh táo liền

“Một người khách uống nhiều, đến phòng VIP bên cạnh đi tiểu bậy, vừa đi tiểu còn vừa nói ‘Nhà hàng này thật là khí phái, đến ngay cả toilet cũng trải thảm, còn bày ra hai cái bàn’, mọi người ở phòng đó đang ăn cơm, gặp phải chuyện này đương nhiên tức điên lên, đập cho ông khách đó một trận tơi bời, ông khách đó bị đánh cho sưng cả mặt mũi, thần sắc không sai biệt lắm với các cậu.” Trình Tử Chấn nói xong thì cười lên.

Hứa Tự Tại cũng không có lưu ý tới cuộc cậu ta đang nói cái gì, chỉ vô tâm cười ha hả theo.

Thấy cô cười, chung quanh những người khác cũng cười theo.

Đường Vũ nhìn bộ dạng Hứa Tự Tại đang mơ hồ cười thì cậu lại càng cười nắc nẻ.

Nghiêm Băng đỡ khóc đỡ cười nhìn Hứa Tự Tại, nói: “Cậu còn cười được nữa, có biết bọn họ đều ở cười cậu không hả?”

“Tại sao cười tớ?” Hứa Tự Tại hỏi.

“Bởi vì chỉ có cậu nghe thấy truyện cười cũ rích mà vẫn cười theo cho được!” Nghiêm Băng nói.

“Tớ chưa từng nghe qua a, sao lại cũ rích?” Hứa Tự Tại tức tối nói.

Mọi người cười càng dữ dội hơn.

“Cẩn thận cười đến nổi mặt rút gân luôn!” Hứa Tự Tại tức giận nói.

“Còn tưởng có truyện cười gì chớ, thì ra truyện xưa cũ rích.” Đường Vũ cười đủ rồi, cầm lon bia rỗng trên bàn uống ném Trình Tử Chấn “Lại còn dám nói thần sắc không sai biệt lắm với chúng tớ, muốn ăn đòn hả, có tin chúng tôi đập cho cậu một trận sưng vù mặt mũi không?”

“Đúng vậy a, thật ghê tởm!” Hứa Tự Tại lên tiếng phụ họa theo, cô cũng cầm chai nhựa cola trống không bên cạnh ném qua.

Kỹ thuật làm thủ môn trong môn thể thao bóng đá của Trình Tử Chấn không phải là uống công luyện tập, vừa đưa tay lên, đỡ lấy những chai lọ từ không trung bay tới, đồng thời khiến chúng tìm đường bay về chốn cũ.

Nghiêm Băng cùng Vận Chấn vội vàng che chắn, vừa ném gấp bội đồ vật trả lại cho Trình Tử Chấn. Trong lúc lộn xộn, Quan Mỹ Vân cũng đi lên hỗ trợ, trong lúc này, trong phòng VIP vô cùng náo nhiệt.

Mọi người cười, la ó, hỗn loạn hơn chiến trường.

Hứa Tự Tại giơ lên cái lon trong tay, muốn ném mạnh lên người Trình Tử Chấn, vừa nhấc tay, đúng lúc chạm vào tầm mắt cậu cũng đang nhìn về phía cô, trong mắt lóe lên luồng ánh sáng ảm áp, bức thiết nhìn thẳng mình. Trái tim cô tựa hồ đập chậm nửa nhịp, dù là người nào, bị nam sinh như thế nhìn chăm chú cũng sẽ đỏ mặt tim đập mạnh đúng không?

Hứa Tự Tại từ từ để tay xuống, cảm thấy tâm trạng khó chịu run rẩy vừa nãy đã biến mất hơn phân nửa.

Có lẽ, giờ này khắc này, chỉ có không khí huyền ảo thể này mới có thể tạm thời giải tỏa những ưu tư trong lòng cô.

Lớp mười hai chạy nước rút, khẩn trương và kịch liệt.

Hứa Tự Tại giống đại đa số học sinh toàn tâm toàn ý dốc hết sức cho kì thi, mỗi ngày đều ngủ trễ dậy sớm, nỗ lực vì tương lai. Ở nhà, ông bà nội cũng khuyên cô nghỉ ngơi nhiều một chút, chú ý thân thể.

Ở trường học, các bạn học lại càng lo lắng cô chống chọi không nổi, Nghiêm Băng không hiểu nổi bèn nói: “Bằng điều kiện của cậu, trường mình nhất định sẽ cho cậu lên thẳng, thật sự đâu cần liều mạng như vậy!”

Ngay cả Trình Tử Chấn đều nói: “Hứa Tự Tại, cậu bị cái gì kích thích, không nên cố gắng như điên thế? Chẳng lẽ cậu muốn vượt qua tôi?”

Đối với những lời người khác nói, Hứa Tự Tại cũng chỉ cười trừ cho qua, chỉ có tự mình cô biết, cô nhất định phải tìm một ít chuyện để làm, làm ình bận rộn, công việc lu bù lên.

Lần nữa gặp lại Ninh Hạo đã là cuối tháng mười.

Làn gió thu dịu hiu thổi những chiếc lá vàng xơ xác lơ đãng trong không trung, như những con bướm bị gãy cánh đang siêu độ cho chính sinh mệnh điều tàn của mình.

Hứa Tự Tại đeo cặp sách đi xuyên qua sân trường, làn gió lạnh thổi qua, toàn thân cô không khỏi dựng tóc gáy, cô hít một ngụm khí lạnh lẽo, cảm giác cái giá rét rất nhanh sẽ tới.

Phía sau hai nữ sinh học cấp dưới vừa đi vừa nói chuyện “Anh chàng đẹp trai ở cổng trường thật quái dị, suốt ngày cầm cây kem đứng đợi ngây ngốc ở đó, hỏi anh ấy tìm ai, cũng không trả lời.”

“Đúng vậy a, hôm nay tớ cũng đi hỏi anh ấy, trời lạnh như thế này còn cầm kem đến cho người ta, có muốn tớ kêu dùm không, anh ta chỉ lắc đầu, không lẽ bị câm?”

Kem? Hứa Tự Tại thất thần, không quá năm giây đồng hồ, lại giống như phát điên chạy về hướng cổng trường.

Ninh Hạo! Cô khẳng định người kia chính là Ninh Hạo!

Cổng trường bị cơn gió rét buốt cần quét vắng lặng vô cùng, trên nền xi măng không có một hạt bụi.

Ninh Hạo đâu? Ở nơi đâu? Hứa Tự Tại muốn hét lên, thanh âm lại như tắc nghẽn trong cổ họng không thoát ra nổi.

“Ninh Hạo! Ninh Hạo!” Cô chỉ có thể lẩm bẩm.

Tầm mắt dần dần mờ lung, dùng ngón tay non mịn nhẹ nhàng lau trên mặt một cái, giọt nước mắt rơi vào lòng bàn tay. Có phải do bão cát quá lớn hay không? Nếu không sao lại có lệ rơi? Hứa Tự Tại vươn tay ra muốn nắm lấy làn gió, lại là phí công. Nên đi xa luôn phải đi xa, chỉ là có một số sự vật có thể lưu lại dấu vết, có một số thì không để lại mà thôi.

Cô cảm thấy nội tâm như có một ngọn lửa, đang hành hạ linh hồn yếu ớt của cô. Tại sao một người phải nhớ một người khác chứ?

Có đôi khi, cô thậm chí nghĩ: có lẽ con người không có suy nghĩ, sống trên đời cũng là một loại hạnh phúc?

Một mối cô ngồi xồm trên mặt đất, khóc không ra tiếng, tinh lực toàn thân dường như bị tháo hết ra ngoài, chỉ còn lại một cái xác héo khô.

Trong tầm mắt mơ hồ hiện lên một đôi giày đá bóng màu lam, càng lúc càng rõ ràng, “Tại sao khóc?” Một giọng nói vang lên.”Ninh Hạo!” Hứa Tự Tại ngẩng đầu lên.

Cậu đang cầm khăn giấy màu trắng đưa tới trước mặt cô, một cái tay khác để trên đầu cô, nhẹ nhàng xoa lên mái tóc mềm mại.

“Ninh Hạo!” Cô ôm cánh tay của cậu khóc vô cùng lớn tiếng, vô cùng kích động.

“Tự Tại, đừng khóc!” Ninh Hạo muốn lau khô nước mắt cho cô, lại phát hiện ra cặp mắt của cô là dòng suối tuôn chảy vô tận.

Cậu không nên xuất hiện, cậu đã tự cảnh cáo bản thân, nhưng thấy cô khóc, cậu vẫn không đành lòng được phải giúp cô lau khô nước mắt.

Ninh Hạo và Hứa Tự Tại tay trong tay đi dạo loanh quanh.

Hứa Tự Tại vừa hít hà không khí vừa ăn hết một hộp kem lớn, Ninh Hạo sủng nịch siết chặt cái mũi của cô nói: “Cũng do cậu trời rét thế còn thích ăn kem.”

“Ha ha, ” Hứa Tự Tại cười thỏa mãn ” Hương vị ngọt ngào lạnh như băng dễ dàng làm cho người ta nghiện hơn!”

Đúng vậy a, cái cảm giác mềm mịn trơn bóng, mùi hương dịu ngọt không phải là chính cô khiến cho cậu bị nghiện sao?

Hứa Tự Tại nhàn nhã lê bước, dùng chân đo đạc những viên gạch lát trên đất, phía sau, một chiếc xe du lịch vèo một cái vọt lên chạy sát qua người cô, làn tóc mềm mượt đen bóng của cô như dán lên thành xe.

Tim Ninh Hạo cơ hồ đập chậm hai nhịp. Chờ đến lúc cậu từ trong nỗi kinh sợ phản ứng lại, kéo mạnh cô đến phía trước người, dùng sức ôm chặt lấy cô, “Thiếu chút nữa đã hù chết tớ!” Sắc mặt Ninh Hạo tái nhợt, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Mà Hứa Tự Tại lại còn cười ra tiếng, cô tựa vào trước ngực cậu, cảm thụ được lồng ngực ấm áp cậu đang ôm cô vào lòng, lứa tuổi mười tám mười chín, đã không còn là trẻ con nữa, lồng ngực và bả vai đều đã rất vững chắc, có thể gánh vác được những trách nhiệm nên gánh vác.

“Không phải là không bị sao mà?” Cô cười hì hì nói.

Thật lâu, cảm xúc trong Ninh Hạo mới bình phục được, cậu nắm chặt tay cô, kiên trì ép cô đi sát bên hông cậu.

“Giờ mới nhớ, hôm nay sao cậu trốn học tới trường của tớ?” Hứa Tự Tại chớp đôi mắt đen láy hỏi Ninh Hạo, trong ánh mắt ẩn chứa sự nghịch ngợm.

Ninh Hạo đỏ mặt lên, quay đầu, nhỏ giọng nói: “Tớ đâu có trốn học.”

“A?” Hứa Tự Tại cười rục rịch, lộ ra chiếc răng khểnh.

“Sau khi chuyển trường tới đây, bởi vì có một số chương trình học đã học xong trước đó, cho nên thầy chủ nhiệm lớp cho phép buổi chiều mỗi ngày tớ có thể về nhà tự ôn.” Ninh Hạo giải thích, “Về nhà cũng không có việc gì, vừa lúc đi ngang qua nơi này tới thăm cậu một chút!” Khi nói cuối cùng câu nói kia, thanh âm Ninh Hạo đã rất nhỏ.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Ninh Hạo hỏi: “Buổi chiều cậu đã trốn học hả? Đường như tớ nhớ không lầm thì chiều cậu có tiết ngữ văn mà!”

Hứa Tự Tại cắn môi, lẩm bẩm nói: “Thỉnh thoảng trốn một buổi, cũng đâu có thường xuyên trốn đâu!” Nói xong, hướng Ninh Hạo lộ ra một đôi má lúm đồng tiền dễ thương, Ninh Hạo đã sớm đầu hàng cô mất rồi.

Hứa Tự Tại trốn học đi chơi vui vẻ, Trình Tử Chấn lại bận đọc suốt cả buổi chiều.

Dán mắt lên chỗ ngồi của cô, lại không thấy bóng dáng. Hỏi Nghiêm Băng, ngay cả cậu bạn cũng nói không biết. Gọi di động của cô, báo đã tắt máy, gọi về nhà cô, bảo mẫu nói không có về nhà.

Trình Tử Chấn thật sự lòng như lửa đốt, thật vất vả mới chờ đến giờ tan học, cũng không kiên nhẫn chờ Vận Chấn cùng về, trực tiếp tự mình về nhà trước.

Cậu ngồi ở cạnh bồn hoa trong đại viện, vừa đọc sách vừa nhìn chung quanh, nếu như Hứa Tự Tại về nhà, chắc hẳn đi qua chỗ này.

Gần tới ngày đông giá rét, trời tối sớm, khi qua sáu giờ, sắc trời sẽ tối nhem.

Ninh Hạo đưa Hứa Tự Tại về nhà, dừng lại ở cửa đại viện, nói “Tớ không tiễn cậu đi vào nữa.”

“Tại sao? Ông bà nội tớ nhìn thấy cậu sẽ rất vui!” Hứa Tự Tại kéo tay cậu, nhẹ nhàng nói.

Ninh Hạo mỉm cười lạnh nhạt, “Quá muộn rồi, hôm khác sẽ đến chào ông bà!” Cậu lần nữa cầm tay cô, ngón tay mềm mượt của cô khiến cậu cảm thấy ấm áp.

“Cậu nói đó nhé, lần sau nhất định phải vào ngồi chơi!” Hứa Tự Tại đang làm nũng nói, chỉ có ở trước mặt Ninh Hạo, cô mới giống đứa bé, có thể cảm nhận được sự bao dung, sủng ái.

“Uhm.” Ninh Hạo gật đầu.

Hứa Tự Tại đi vào trong đại viện, còn bất chợt quay đầu lại nhìn Ninh Hạo một chút.

Ninh Hạo nhìn cô đi xa, vẻ mặt mới ảm đạm xuống, không phải là cậu không muốn vào tòa đại viện này, mà là cậu đã đi vào, lại bị mời ra một cách khách khí.

Lúc cha mới vừa qua đời, cậu và mẹ quay về tìm người hàng xóm thân thiết giúp đỡ.

“Hoàn cảnh khó khăn của chị và cháu chúng tôi thật sự bất lực a!” Thường ngày người hàng xóm cũ đó từng dựa vào quan hệ với ba mà bỏ lên chức vị cao, nhưng lại đã quên đi tình xưa nghĩa cũ, cho dù là chỉ nhắc tay một cái cũng không nguyện ý ra sức giúp hai mẹ con cậu.

Ninh Hạo kéo tay mẹ, đi ra khỏi tòa đại viện này, thì ra là tình người ảm lạnh lại rõ ràng như vậy, tuổi trẻ như cậu lần đầu tiên thấy được sự dối trá của cái thế giới này.

Cậu không muốn bước vào nơi này nữa dù chỉ là nửa bước. Cậu đã từng thề không muốn có bất kì dây dưa gì với những người trong này nữa. Nhưng cậu không làm được, bởi vì nơi này còn có một Hứa Tự Tại, cô bạn gái thanh mai trúc mã.

Cậu đã từng cố gắng giảm bớt sự nhớ nhung đối với cô, thậm chí còn muốn quên lãng đi đoạn kí ức tươi đẹp ấy, nhưng, càng muốn quên lại càng nhớ thêm.

Ninh Hạo bắt đầu dĩ xoay người, nên trở về rồi.

Màn đêm phủ xuống, trong bóng đêm mờ mịt chỉ để lại một bóng lưng mông lung.

Dưới đèn đường, bóng dáng mông lung càng ngày càng rõ ràng, một thân quần áo thể dục màu lam trắng xen kẽ, làm tôn thêm vóc người cao gầy phong phanh, cô lười biếng lết từng bước chân không nhanh không chậm đi tới, vừa đứng đi qua chỗ Trình Tử Cháp.

“Cậu kẻ đáng chết ngu ngốc này!” Trình Tử Cháp đột nhiên đứng ở trước mặt cô.

“Trình Tử Cháp? Cậu muốn hù chết tôi à?” Khi Hứa Tự Tại nhìn rõ là cô Trình Tử Cháp, khẩu khí cũng không tốt, rõ ràng trách cứ Trình Tử Cháp hù dọa cô, nhưng nhìn dáng dấp lại tuyệt không giống như bị kinh sợ.

“Lúc chiều trốn đi đâu hả?” Cơn lửa giận của cậu đặc biệt lớn, giọng nói cũng theo đó mà cao giọng lên.

Hứa Tự Tại muốn đi vòng qua cậu, cô đi đâu còn cần cậu quản sao chứ?”Chính là không nói cho cậu nghe?” Cô từ trước đến giờ đều không sợ cậu.

Trình Tử Cháp tức giận nhìn cô, “Nếu cậu mà là con trai thì tôi đã sớm cho cậu một trận!” Cậu nắm chặt tay thành quyền.

Hứa Tự Tại cũng không bị dọa cho sợ hãi, thủy chung dùng ánh mắt như cười như không nhìn cậu, ý là cậu dám ra tay thử xem?

Trình Tử Cháp lập tức ý thức được bạo lực không giải quyết được vấn đề, mỗi lần đều bị Hứa Tự Tại chọc cho nổi trận lôi đình, nhưng mỗi lần đều vô tâm gây thương tổn đến cô, “Không nói? Giỏi lắm! Một lát nữa tôi đi nói cho ông nội Hứa, lúc chiều —— có người —— trốn học.” Cậu ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí.

“Cậu dám?” Hứa Tự Tại hung hăng nhìn chằm chằm cậu, cậu lại không quan tâm, tự cười một mình.

“Nếu như không muốn bị vạch trần thì mau nói cho tôi biết, lúc chiều cậu đã làm gì?” Trình Tử Cháp nhích tới gần cô, đôi mắt đào hoa xinh đẹp híp lại thành một đường nhỏ.

“Nếu như không nói thì sao?” Hứa Tự Tại căm giận nhìn cậu, vốn tưởng rằng theo số tuổi tăng dần lên, cậu đã không còn là tên ác ma ngày xưa lấy sự bất nạt cô làm niềm vui nữa, xem ra giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ác ma chỉ là cao lớn hơn mà thôi, hứng thú yêu thích vẫn không thay đổi a!

18. Chương 18

Chương 18: Mây đen tan hết (thượng)

Lần đầu tiên Hứa Tự Tại được ăn loại bánh bao nhỏ hấp ngon như vậy, Tấn Văn Hiên quả nhiên danh bất hư truyền. Hôm nay cô lết xác hết cả buổi trưa, bụng đói không tả nổi.

Trình Tử Cháp nhìn Hứa Tự Tại ăn lấy ăn để, nói: “Vừa rồi ai nói đánh chết cũng không tới nơi này vậy ta?”

Hứa Tự Tại đang tập trung ăn bánh, không thèm để ý tới cậu ta.

Cô nói đánh chết cũng không tới nơi này là bởi vì mấy năm trước trong một lần trượt băng, Trình Tử Cháp nói ngược cô như cái bánh bao nhỏ hấp, cô nhớ mãi tới tận bây giờ.

Hứa Tự Tại thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Trình Tử Cháp, thấy cậu cũng giống mình, đều chén sạch bách. Vừa rồi Trình Tử Cháp uy hiếp cô nếu như không theo cậu ta tới đây ăn sẽ nói cho ông nội cô biết, chiều nay cô trốn học, dưới tình thế ép buộc, cô đành miễn cưỡng đi cho rồi. Giờ nhìn lại, lựa chọn của cô là đúng. Cậu ta không chỉ là sẽ giữ bí mật cho cô mà còn mời cô ăn bánh bao ngon như vậy, xem ra Trình Tử Cháp là lỗ to rồi! Cô quyết định không chấp nhận tính xấu của cậu nữa.

Hai người ăn hết ba mươi cái bánh, còn chưa thấy thỏa mãn, Hứa Tự Tại còn vương vấn mùi vị quyến rũ trong nhân bánh bao, “Muốn thêm mười cái nữa không?” Trình Tử Cháp đề nghị.

Hứa Tự Tại ra dấu OK.

Ăn uống no say, Trình Tử Cháp mới hỏi, “Rốt cuộc hồi chiều cậu đi đâu vậy, tôi với Nghiêm Băng lo cho cậu lắm biết không!”

Hứa Tự Tại nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Trình Tử Cháp, đúng là cậu đã rất lo lắng, có lẽ, sau bao năm cãi vã như chó với mèo, cậu ta đã xem cô như một người bạn chẳng?

“Tớ gặp phải Ninh Hạo, hai người đi Tây Đan chơi với nhau!” Hứa Tự Tại trả lời một cách thản nhiên.

Trình Tử Cháp mặt tái đi, “Cậu trốn học cả buổi chiều chỉ để đi Tây Đan chơi cùng Ninh Hạo?”

“Ừ!” Hứa Tự Tại gật đầu.

“Cậu điên à, cuối cấp rồi, cậu có biết bài vở mỗi ngày quan trọng thế nào không hả?” Trình Tử Cháp tức điên lên.

“Tớ trốn học của tớ, ảnh hưởng gì tới cậu!” Hứa Tự Tại nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ.

Trình Tử Cháp nặng nề hét lên, “Ai nói không ảnh hưởng đến tôi?” Cả buổi chiều nay tôi không có chút tâm trạng nào để học hành! Cậu tự nhủ trong lòng.

“Cố tình gây sự!” Hứa Tự Tại hần học hút từng ngụm từng ngụm nước, quyết không so đo cùng cậu ta, cậu ta lúc nào cũng vậy, luôn muốn dùng đao to búa lớn chèn ép người khác, đúng là bá đạo.

Bước ra từ Tấn Vân Hiên, Hứa Tự Tại run lên vì lạnh. Trời đêm đầu đông sương bay lất phất, mà cô lại ăn mặc mỏng manh.

Trình Tử Cháp lấy từ trong cặp ra một cái áo gió khoác lên người cô, may mà sáng nay lúc ra cửa mẹ Trình có nhét tấm áo gió vào cặp của cậu.

Có những lúc Hứa Tự Tại thậm chí thấy được trong mắt Trình Tử Cháp lóe lên sự dịu dàng, ấm áp, “Không phải là đang giả trò chọc phá tớ chứ? Tự nhiên tốt với tớ vậy?” Hứa Tự Tại đùa.

“Tôi lúc nào chả tốt với cậu, chẳng qua là cậu không nhận ra thôi!” Ánh mắt Trình Tử Cháp âu yếm nhìn cô, vẻ mặt đầy mê hoặc.

Hứa Tự Tại bật cười, sau đó nghiêm trang nói, “Làm ơn đi, đừng nhìn tớ như vậy, dễ làm cho người ta hiểu lầm lắm!”

Ánh mắt dịu dàng chứa chan tình cảm ấy khiến cho người ta đắm chìm trong những mơ mộng êm đẹp, tự dưng trái tim Hứa Tự Tại đập mạnh hơn, chàng trai tuấn tú đẹp ma mị ấy bỗng chốc như một người xa lạ.

“Sợ à?” Cậu cười xấu xa, ánh mắt dần dần trong veo trở lại.

“Không phải, chỉ là thấy lạ thôi!” Cô thành thực nói ra cảm giác của mình.

Trình Tử Cháp chỉ còn biết lắc đầu, “Xem ra tôi vẫn rất thất bại!”

“Nói gì đấy?” Cô quay đầu lại nhìn.

“Không, không có!” Xem ra, cậu còn cần thêm thời gian.

Sau đó, Hứa Tự Tại rất ít khi gặp Ninh Hạo, có thể là cậu ấy bận quá nên không có thời gian qua thăm cô? Cô cũng đã từng hằng ngày chú ý đám nam sinh đợi bạn trước cổng trường, nhưng bóng dáng Ninh Hạo vẫn biệt tăm biệt tích.

Vừa xong kỳ thi cuối kỳ, sắp tới là chính thức bước vào kỳ nghỉ đông. Bố mẹ cô từ bờ bên đại dương xa xôi bay về, tham mưu cho cô nên học đại học ở đâu.

“Hệ thống giáo dục tại nước Anh rất tốt, đi Anh quốc đi con.” Mẹ cô nói.

“Bên Mỹ là hệ thống giáo dục mở, hơn nữa lại đầy đủ tất cả, hay là đi Mỹ đi con!” Bố cô nói.

“Theo ý kiến của ông bà, vẫn là học ngay tại Bắc Kinh là tốt nhất!” Ông bà nội cô cũng tham gia ý kiến.

Tại sao không ai nghe một chút ý kiến của cô vậy, Hứa Tự Tại thấy hơi buồn bực! “Con sẽ tự chọn lựa trường để thi, mọi người không cần lo cho con đâu!” Cô rầu rĩ nói.

“Cái gì?” Ông bà cô là người phản đối đầu tiên, “Bề thế như gia đình chúng ta, sao có thể để cháu đi học một trường không danh không tiếng được?”

“Học cái gì thì liên quan gì đến gia đình bề thế chứ? Mọi người quan tâm cháu học trường nào, hay sợ cháu làm mọi người mất mặt?” Cô cảm thấy có đôi chút thất vọng. Cha mẹ lâu lâu mới về nước một lần, giờ lại vì chút chuyện vặt mà om xòm cả lên, làm cho giây phút đoàn tụ quý giá trở nên vô vị khó chịu.

“Mọi người chẳng phải là muốn tốt cho con sao?” Mẹ cô nghiêm nghị nói.

“Con cũng biết mọi người muốn tốt cho con. Nhưng tại sao lại không tin con? Chính con cũng có thể làm được. Sẽ không để cả nhà mất mặt đâu!” Cô kiên trì ý kiến của mình.

Ông bà, bố mẹ cô không còn biết nói gì! Con cái lớn cả rồi, ít nhiều gì cũng có chính kiến của riêng mình!

Hứa Tự Tại đi dạo một mình, tình cờ gặp Trình Tử Chấn ôm trái bóng đi ra ngoài.

“Sao vậy? Bố mẹ cậu về nhà rồi, sao còn đi dạo một mình nữa?” Cậu ngó người, nhìn chăm chăm cô.

Cậu ta sao lại không biết lạnh nhỉ, trời đang vào đông mà chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng tanh? Cô nhớ tới cái áo gió của cậu ta còn để ở nhà cô, cứ quên trả lại hoài, lần sau nhất định không thể quên nữa, cô tự nhắc nhở mình.

“Bên ngoài thanh tịnh!” Cô nhàn nhạt nói.

Cậu tiến gần cô, cười khà khà: “Có chuyện không vui sao? Sao vẻ mặt như mất sổ gạo thế kia?”

“Đâu có mất sổ gạo?” Hứa Tự Tại cố ý ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc hai ánh mắt chạm nhau.

Ngưng! Lại nữa rồi, ánh mắt đào hoa đáng ghét kia lại sáng rực lên, phảng phất như đan thành một tấm lưới vô hình, muốn vây lấy người ta.

Nhìn gương mặt cô ửng hồng, vội vã quay đầu đi, cậu biết ánh mắt chăm chú của mình sẽ có thể khiến cô bối rối?

Cậu hạ giọng, nói to: “Chi bằng đi xem chúng tôi đá bóng đi? Vui lắm “

Dù gì cũng đang buồn chán, nói không chừng có thể xua tan buồn phiền, tâm trạng vui tươi trở lại. Hứa Tự Tại gật đầu, đi xem đá bóng cùng Trình Tử Chấn.

Trong đại viện có sân bóng đá tiêu chuẩn, nhưng bọn Trình Tử Chấn vẫn thích bãi cỏ bên bờ hồ hơn, không gian rộng lớn hơn so với sân tiêu chuẩn càng tự do thỏa sức rong ruổi theo trái bóng hơn.

Cậu ta vẫn rất thích bãi cỏ này, cũng giống như hồi nhỏ Hứa Tự Tại yêu vô cùng chiếc xích đu xưa cũ ấy. Chỉ tiếc giờ bãi cỏ vẫn còn mà chiếc xích đu ấy đã không còn nữa.

Nơi này có những kỷ ức đẹp nhất của thời thơ ấu và cả những điều thầm kín nhất mà cậu không muốn nhắc lại.

Lần đầu tiên gặp Hứa Tự Tại; lần đầu tiên đánh nhau với cô; lần đầu tiên bị cô đánh trả; lần đầu tiên len lén phác họa về cô; lần đầu tiên vô tình thấy cô chộp mắt trên bãi cỏ; lần đầu tiên cười nhạo cô không biết đi xe đạp;...

Dĩ nhiên, nơi này, cũng có nhiều điều cậu không muốn nhắc tới, giọng trẻ con của Hứa Tự Tại vang lên “Ác ma, thấy ghét!"; Ninh Hạo nắm tay Hứa Tự Tại dần dần khuất xa, dành cho cậu chỉ là một cái bóng nho nhỏ; Ninh Hạo nắm tay Hứa Tự Tại cùng nhau chơi trốn tìm dưới gốc cây hòe, và dù cố gắng thế nào đi chăng nữa cậu cũng không được tham gia,

Khi đó, bọn họ còn quá nhỏ, không biết làm sao để thích một người.

Và hôm nay đã lớn rồi, cậu đã học được cách làm sao để thích cô chưa? Cậu tự hỏi, đáp án vẫn mờ mịt!

Hứa Tự Tại đứng bên hồ, nhìn bọn họ đá bóng, đám trẻ từ đứa bé đến đứa lớn đều ủa cả ra đá, không khí trên bãi cỏ ầm ĩ cả lên.

Trình Tử Chấp dẫn bóng điệu nghệ, dáng vẻ mạnh mẽ, nhanh nhẹn ghi liền mấy bàn đẹp mắt, Hứa Tự Tại vỗ tay hò reo không ngớt.

Thật ra thì, cô vẫn thích thanh tịnh, không thích loại thể thao kịch tính này, nhưng sau khi đi xem mấy lần, phát hiện loại thể thao này cũng không tệ, có thể giúp người ta giải tỏa tâm trạng, tha hồ hò hét mà không bị xem là có vấn đề.

Hứa Tự Tại nhìn theo đám người chạy qua chạy lại trên bãi cỏ, truy đuổi nhau, bỗng nhiên nghĩ đến Ninh Hạo.

Cô gần như cho tới giờ vẫn chưa từng thấy cậu ấy đá bóng, cậu thuộc tuýp người thư sinh hào hoa phong nhã, luôn luôn sạch sẽ, khoan khoái đĩnh đạc. Hứa Tự Tại tưởng tượng rằng nếu như Ninh Hạo thay bộ đồ thể thao tới đây chơi bóng thì sẽ trông thế nào nhỉ? Chắc là ngay cả đá bóng cậu cũng vẫn sẽ nhân nhượng đối phương, có thể ngay cả khi đối diện với trái bóng, cậu cũng nói: “Cậu đá trước đi!”

Hứa Tự Tại vừa nghĩ vừa cười, đang say mê tưởng tượng, đột nhiên nghe Trình Tử Chấp la lên, “Cẩn thận!”

Đáng tiếc, đã muộn! Hứa Tự Tại không tránh được, trái bóng đáp ngay xuống một bên khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của cô.

“Mẹ nó, đứa nào đá? Mất mũi để đâu!” Trình Tử Chấp la lên rồi chạy ngay tới, vẫn không cản được bóng, thấy Hứa Tự Tại lãnh nguyên một dấu đỏ trên mặt, vội vàng hỏi cô: “Có đau không?”

Hứa Tự Tại che nửa bên mặt, lắc đầu, “Không sao!”

“Bị vậy rồi còn nói không sao?” Trình Tử Chấp trước nay là người tính nóng như Trương Phi, “Cậu cũng ngốc thật, thấy bóng bay tới sao không tránh?” Cậu vỗ vai cô.

“Người ta không nhìn thấy mà?” Hứa Tự Tại làu bàu.

Trình Tử Chấp không đá bóng nữa, nhất quyết đòi đưa Hứa Tự Tại về nhà.

“Tớ thấy là tớ nên đi dạo một mình thì hơn !Về nhà để bố mẹ tớ thấy cái mặt sưng vù này lại cảm rằm suốt thôi.” Hứa Tự Tại nói.

Trình Tử Chấp cười, “Để ợt, đi theo tôi!”

Đây là lần thứ hai tới Hứa Tự Tại tới nhà họ Trình, lần đầu tiên là hồi còn bé đánh nhau với Trình đại công tử, bà nội nhất quyết kéo cô qua xin lỗi người ta, lúc đó chỉ chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc của ba mẹ Trình, hoàn toàn không để ý tới nhà họ lại lớn đến vậy, so với nhà của ông bà nội của cô thì gần như lớn hơn gấp đôi.

“Cậu đợi lát đi, tôi đi lấy chút đá đắp cho cậu.” Trình Tử Chấp bảo cô ngồi chờ, cậu đi lấy đá, cô bảo mẫu bưng lên một ly trà nóng, Hứa Tự Tại chỉ cầm trên tay để sưởi ấm.

Một góc trong phòng khách có đặt giá vẽ của Trình Tử Chấn, từ xa có thể thấy được trên kệ có nửa bức họa vẫn chưa vẽ xong, màu sắc tươi sáng của bức tranh nhìn từ xa đã hấp dẫn tầm mắt người khác. Hứa Tự Tại đi tới nhìn, không khỏi sửng sốt.

Trên tấm hình là một góc đại viện thanh nhã, bốn phía có cây cỏ xanh um tươi tốt, trong sân vườn sắc màu rực rỡ, có hoa hồng, bách hợp, uất kim hương các loại..., trong viện còn có cây bạch quả cao lớn, có thể do nguyên nhân là mùa thu, lá cây trên cây bạch quả đã đổi sang màu vàng, từng phiến là vàng óng ánh làm tôn lên những cây cối xanh tươi càng lộ ra vẻ chói lóa, thiên hình vạn trạng, thể mà, trong viện nơi bắt mắt nhất lại là nơi đặt chiếc xích đu đong đưa ấy, trên chiếc xích đu có bóng người nhỏ nhỏ, dường như có linh tính, đu lên rơi xuống theo làn gió. Những cảnh vật khác trong viện vẫn chưa được vẽ xong, chỉ chừa có đường nét khái quát tương ứng.

Hứa Tự Tại thích ý cảnh của bức tranh này, có một loại duy mỹ thanh nhàn, đang lúc cô muốn tiến sâu vào chút quan sát, lại nhìn thấy Trình Tử Chấn cầm đá đi đến.

“Nhìn cái gì đấy?” Cậu đi đến cạnh cô, quần áo thể thao trên người đã được thay ra.

“Tranh này rất đẹp!” Hứa Tự Tại chỉ bức tranh đang vẽ dở trên kệ.

“A?” Trình Tử Chấn cười yếu ớt, “Tiện tay vẽ, luyện vẽ mà thôi.”

“Cậu vẽ hả?” Hứa Tự Tại càng cảm thấy hiềm thấy, cô không phải chưa nhìn qua tác phẩm của Trình Tử Chấn, nhân vật hay phong cảnh trong tranh của cậu, cũng không phải là loại phong cách này, bây giờ nhìn lại, mấy năm này cậu đã tiến bộ rất lớn.

“Chỉ là vẽ lung tung!” Trình Tử Chấn cũng là ít có khiêm tốn.

Hứa Tự Tại trở lại trên ghế sa lon ngồi xuống.

Trình Tử Chấn đem mấy cục đá bỏ vào trong khăn gói kỹ lại, vừa làm vừa nói, “Ba mẹ tớ và Vận Chấn đi vắng rồi, tìm không được người giúp, tôi đành phải giúp cậu chườm đá thôi.”

Nhìn động tác thuần thục của cậu, Hứa Tự Tại hỏi: “Cậu thường xuyên giúp người khác chườm đá hả?”

” Không, chỉ là đôi khi đá bóng bị thương tự mình chườm đá, sẽ rất thoải mái!” Trình Tử Chấn đem chiếc khăn có đá gói bên trong khe đặt trên mặt Hứa Tự Tại, “Tự giữ đi!”

Hứa Tự Tại cảm thấy nửa bên mặt đang bị rát nhất thời nhẹ nhàng khoan khoái lên.

Hứa Tự Tại vừa chườm đá vừa câu được câu không nói chuyện phiếm với Trình Tử Chấn.

“Cậu vẽ tranh vô cùng giỏi, tương lai có thể trở thành một họa sĩ hay không?” Cô nhìn về chỗ đặt giá vẽ, thuận miệng hỏi.

“Cậu chơi piano rất tốt, tương lai có muốn trở thành một nghệ sĩ diễn tấu Piano không?” Cậu hỏi ngược lại.

“Ha ha, tớ không biết!” Hứa Tự Tại đổi một cái tay khác để đè chặt khăn.

Trình Tử Chấn nhìn cô, một lát sau mới nói: “Ước mơ của tớ là trở thành một kiến trúc sư!”

Hứa Tự Tại gật đầu, “Hi vọng cậu có thể thành công!”

Nửa học kỳ sau của năm ba trung học đúng là bận rộn vô cùng, bận rộn đến nỗi khiến Trình Tử Chấn và Hứa Tự Tại đều không thời gian đối chọi gay gắt với nhau.

Hứa Tự Tại có đôi khi đi đến trường trung học S Đại Phụ tìm Ninh Hạo, sẽ nhờ cậu Trình Tử Chấn và Nghiêm Băng giúp đỡ ứng phó với thầy cô giáo, mặc dù lão đại Trình Tử Chấn không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn hết sức giúp cô lừa dối, vượt qua kiểm tra.

Khi Trình Tử Chấn phiên muộn cũng sẽ lôi kéo Hứa Tự Tại đi đến quán Tấn Vân Hiên trước cổng đại viện ăn bánh bao nhỏ hấp, Hứa Tự Tại vẫn luôn nghĩ rằng cậu vì thâm mến một nữ sinh không rõ tên tuổi mà không có kết quả, trong lòng thương cảm, cho nên cô liền dẫn lại tình hình nghe cậu điên cuồng lừa nhai một hồi.

Có đôi khi, Trình Tử Cháp cũng sẽ quan tâm một chút đến sự tiến triển giữa cô và Ninh Hạo, cô không thích nhiều lời, chỉ nói mỗi người đều có sự theo đuổi riêng.

Quan hệ của bọn họ tựa hồ thân thiết hơn một chút so với bạn bè bình thường, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi!

Thi tốt nghiệp trung học sắp tới, mọi người bắt đầu phải điền nguyện vọng rồi, nhìn Nghiêm Băng mỗi lần điền một trường đều cách xa Bắc Kinh, Hứa Tự Tại kinh hãi, “Tại sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Nghiêm Băng nhìn cô một cái thật sâu, “Bởi vì chúng ta đã lớn rồi!”

Hứa Tự Tại có chút hỗn hển, “Nhưng chúng ta vĩnh viễn vẫn là chúng ta a!”

“Không giống với lúc trước, ở lại sẽ chỉ làm tớ trầm luân hơn, tớ không muốn sau này mỗi ngày đều phải chiến đấu với trái tim của chính mình!” Cậu bắt đầu nói.

Hứa Tự Tại không nói gì, cầm lấy bút, cô không biết nên điền thế nào với số trường khó đếm hết kia.

Hứa Tự Tại học Bắc Đại đơn thuần là ngoài ý muốn!

Cô vốn là khi điền nguyện vọng đã điền Thanh Hoa trước. Ngày đó, cô đi Bắc Đại xem mẹ diễn xuất, vừa đúng lúc gặp vị đoàn trưởng của đoàn đi lưu diễn ở Nam Phi hồi còn học trung học, đoàn trưởng đánh giá Hứa Tự Tại, đứa nhỏ này sao nhìn quen mắt thế, lại luôn đi theo phía sau nữ nghệ sĩ Lâm Phương Vân, chẳng lẽ chính là bé Tự Tại của mấy năm trước cùng đi Nam Phi với mình?

Gặp được người quen biết, Hứa Tự Tại đương nhiên phải đi chào hỏi, chào một tiếng “chú đoàn trưởng” ra miệng, ngay cả mẹ cô cũng lấy làm kinh hãi, “Sao thế? Con biết ngài Chu?”

“Hồi học trung học con có đi Nam Phi diễn xuất, con và chú cùng đoàn chú ấy là trưởng đoàn đó mẹ!” Hứa Tự Tại giải thích.

Gặp phải người quen cũ đương nhiên vui mừng, chú Chu hỏi tình trạng Hứa Tự Tại gần đây, vừa nghe thấy cô đang phải thi tốt nghiệp trung học, lại càng vui mừng không khép miệng lại được, “Tới Bắc Đại đi cháu, chọn chuyên ngành dễ một chút, môn chính hoặc môn phụ âm nhạc, ở chỗ này tôi còn có thể chiếu cố đến cháu!” Chú Chu bây giờ là viện trưởng một học viện, luôn luôn không quên tìm kiếm nhân tài cho Bắc Đại.

Chú Chu vừa nói ra là hợp ngay với ý nguyện của nghệ sĩ Lâm, bà đang muốn tìm cho Hứa Tự Tại một trường danh tiếng, “Còn không cảm ơn chú Chu mau?”

Hứa Tự Tại không biết tại sao phải cảm ơn người ta, bởi vì cô hoàn toàn không hiểu chỉ dựa vào một câu nói của chú Chu và mẹ thì cô không cần phải thi cũng có thể học ở Bắc Đại? Điều này so với độ khó của cuộc thi trong tưởng tượng của cô khác quá xa rồi.

Thi tốt nghiệp trung học xong lại là một quãng thời gian bận rộn, Hứa Tự Tại tham gia sớm cuộc phỏng vấn ở Bắc Đại, thành tích phi thường cao, chỉ chờ lấy được giấy báo trúng tuyển thôi, cô cảm thấy như vậy rất nhàm chán.

Trình Tử Cháp là trực tiếp được tiến cử đi học ngành kiến trúc tại đại học Thanh Hoa, cũng không có trắc trở, thuận buồm xuôi gió. Nghiêm Băng dựa vào thành tích xuất chúng của mình vững vàng thi đậu vào Phục Đán.

Thi tốt nghiệp trung học xong vẫn không có tin tức của Ninh Hạo, trái tim Hứa Tự Tại vẫn treo lơ lửng, cô biết cậu báo danh ở Thanh Hoa, nhưng không biết kết quả như thế nào?

Vốn tưởng rằng thi xong rồi cơ hội được gặp mặt Ninh Hạo sẽ nhiều hơn chút, nhưng Hứa Tự Tại nghĩ sai rồi, sau khi thi tốt nghiệp trung học kết thúc cô vẫn chưa gặp qua Ninh Hạo.

Đi qua nhà họ Ninh mấy lần, mỗi lần đều chỉ có mẹ Ninh Hạo ở nhà, “Ninh Hạo đi ra ngoài với bạn học rồi cháu... . Ninh Hạo đi dạy kèm cho Phương rồi... . Ninh Hạo không nói bao giờ trở lại! ... Nó cũng không nói khi nào thì có thời gian!” Hứa Tự Tại thật có chút nản chí rồi, xem ra chỉ có chờ đến khai giảng đại học năm nhất mới có thể gặp mặt!

19. Chương 19

Chương 19: Mây đen tan hết (hạ)

Sau khi thi tốt nghiệp trung học xong, có một phần lớn người sắp phải rời đi. Những người bạn ngày thường chơi chung với nhau trong tương lai gần sẽ phải đường ai nấy đi, trong lòng không tránh khỏi buồn bã, sự nuối tiếc khi ly biệt luôn tràn ngập trong tim, ăiz! Trong cuộc đời không có bữa tiệc nào không tàn.

Đi tiễn mấy đứa bạn thân, Hứa Tự Tại rất buồn bã, trên đường quay về đã nói với Nghiêm Băng: “Lúc cậu đi xin đừng nói cho tớ biết nhé, tớ không đi tiễn cậu đâu!”

“Nhìn kia, nghe cậu ta nói gì kia? Thật không có lương tâm mà, đã ngồi cùng bàn nhiều năm như vậy, tớ đi mà cậu ta cũng không tiễn!” Nghiêm Băng làm ra vẻ tức giận quay qua nói với Trình Tử Chấn và những người bạn khác.

“Có Trình Tử Chấn, Dương Tuấn bọn họ đi tiễn cậu, giúp cậu xách đồ như vậy đủ rồi, tớ lại không có khí lực, đâu giúp được gì.” Hứa Tự Tại nhàn nhạt nói.

“Được thôi, không tiễn thì không tiễn!” Nghiêm Băng buồn bã.

Trên đường trở về, Nghiêm Băng và Trình Tử Chấn, Hứa Tự Tại bọn họ không thuận đường, ra khỏi trạm xe, mỗi người đi một ngã.

Đi được một đoạn thật xa, Hứa Tự Tại đột nhiên nhớ tới điều gì, lại xoay người chạy quay lại, “Nghiêm Băng, đợi một chút!” Cô vừa chạy vừa la lên.

Nghiêm Băng luôn đi vô cùng chậm, nghe thấy giọng Hứa Tự Tại gọi mình liền đi về phía cô, “Sao vậy?” Cậu hỏi.

“Nghiêm Băng, cậu phải bảo trọng!” Giọng nói của cô khàn khàn, có loại xúc động muốn khóc.

“Uhm!” Nghiêm Băng gật đầu, “Còn gì muốn nói với tớ không?”

“Tớ sẽ rất nhớ cậu!” Cô thật lòng nói.

“Còn gì nữa không?” Nghiêm Băng tiếp tục truy vấn.

“Tớ, chúng ta vĩnh viễn đều là bạn tốt!” Hứa Tự Tại mỉm cười nói.

Trên nét mặt ảm đạm của Nghiêm Băng lóe ra nụ cười bất đắc dĩ, “Đúng vậy, chúng ta vĩnh viễn đều là bạn tốt!”

Hai người đều im lặng, trong đôi mắt của Nghiêm Băng có chút ứ đọng, “Hứa Tự Tại, tớ có thể ôm cậu một cái không?” Nghiêm Băng mở rộng ra hai cánh tay, lồng ngực rộng rãi phập phồng, như kiểu có thể chứa nạp toàn bộ thế giới.

Hứa Tự Tại giống như bị đầu độc, cũng vươn cánh tay ra.

Hai người yên lặng ôm nhau, mỗi người đều đeo đuổi cảm giác ly biệt riêng!

Trình Tử Chấn đuổi theo tới, thấy bọn họ ôm nhau mà khóc, trong lòng cũng phức tạp đủ mùi vị, nhưng Trình Tử Chấn dù sao cũng là Trình Tử Chấn, “Cũng đâu phải là sinh ly tử biệt, cần vậy không trời? Các cậu thiệt tình.” Cậu đưa tay khoác lên vai Hứa Tự Tại, thuận thể tách bọn họ ra.

“Đúng vậy, cũng không phải là sinh ly tử biệt!” Hứa Tự Tại đang mỉm cười, trong mắt tuôn ra lệ quang.

“Đợi chúng tớ nhập học xong, có thời gian, sẽ đi Thượng Hải thăm cậu!” Trình Tử Chấn kéo tay Hứa Tự Tại, nói với Nghiêm Băng.

“Nhớ nhé!” Nghiêm Băng đưa mắt nhìn Hứa Tự Tại lần nữa, “Nói tạm biệt ở chỗ này nhé!”

Trên đường về nhà, Trình Tử Cháp hỏi Hứa Tự Tại, “Nếu như tớ cũng phải đi học xa, cậu sẽ đi tiễn tớ chứ?”

“Sẽ không!” Hứa Tự Tại không hề nghĩ ngợi nói.

“Thật đúng là lãnh khốc vô tình mà! Làm bạn học nhiều năm như vậy thật uổng phí!” Trình Tử Cháp cảm thán

Qua thật lâu, Hứa Tự Tại mới nói: “Nhiều năm làm bạn học như vậy, đột nhiên muốn rời đi, thật làm cho người ta thương cảm!”

“Tớ biết vì lí do đó mà cậu không muốn tiễn Nghiêm Bằng!” Trình Tử Cháp vỗ vai cô, “Nghiêm Bằng sẽ hiểu.”

“Trình Tử Cháp, hôm nay cậu hơi bị nhiều lời nha?” Hứa Tự Tại đánh giá Trình Tử Cháp từ trên xuống dưới.

Cậu cười ngại ngần nói: “Nói nhiều rất bình thường a, nếu cậu mà nói chuyện với cái hũ nút chẳng phải là sẽ buồn chết mất thôi?”

“Cậu nói ai là hũ nút hả?” Hứa Tự Tại hỏi.

“Được rồi, lại trợn mắt lên nữa kìa, xem ra hũ nút vẫn không thể nói giỡn được.” Trình Tử Cháp cúi đầu nhìn vẻ mặt bức tức của Hứa Tự Tại mà buồn cười.

“Trình Tử Cháp, cậu nhảm chán quá quá rồi đấy!” Hứa Tự Tại nghiêng răng nói, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt vô tội, dù sao cậu ấy cũng nghe không hiểu là cô đang mắng cậu ấy.

Khi hai người đi ngang qua Tây Đan, Trình Tử Cháp nói: “Chúng ta đi đi dạo một chút đi, vừa lúc muốn tới nhà sách mua một vài quyển sách.”

Hứa Tự Tại nghĩ đến lần trước trốn học cùng đi dạo nguyên cả buổi chiều với Ninh Hạo ở Tây Đan không khỏi hoài niệm, “Uhm!” Cô thuận miệng đáp ứng.

Tây Đan là khu vực trung tâm Bắc Kinh, phần hoa náo nhiệt thì không cần phải nói. Những con người vội vã mang theo trên người là cả sự mệt mỏi lui tới cái thành phố này, chính là vì làm cho nó phần hoa hơn, nhưng không biết cái kết quả thay đổi vô tận kia thành ra kiểu gì?

Hứa Tự Tại cùng Trình Tử Cháp đôi oan gia nửa bạn nửa thù này cùng nhau sóng vai đi dạo loanh quanh trong khu Tây Đan, cực kì không thể tưởng tượng nổi lại vô cùng hài hòa! Cô đi bộ thấy nóng, cởi xuống áo khoác giắt trên vai, cậu thuận tay cầm lấy, “Tớ cầm cho, tránh để mất!” Cô vui mừng thoải mái, lúc nào thì Trình Tử Cháp đã trở nên biết chăm sóc người khác như thế? Cô tò mò. Nhưng, mặc kệ đi? Có lẽ Trình đại thiếu gia của chúng ta nhất thời tâm huyết dâng trào, không biết qua bao lâu sẽ khôi phục lại bản tính!

Nhà sách không ít người, bởi vì sắp tựu trường, rất nhiều người tới đây để mua tài liệu tham khảo ngoại khóa.

Đi theo Trình Tử Cháp hơn phân nửa nhà sách, cũng không tìm được cuốn sách mà cậu muốn. Hứa Tự Tại có chút mệt mỏi, nói: “Cậu đi tìm đi, tớ ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, chờ cậu tìm được rồi thì quay lại đây tìm tớ.”

Trình Tử Cháp thấy cô thở hổn hển, cười nói: “Thể chất kém vậy à, mới đi được một đoạn đường ngắn đã thở không ra hơi rồi.”

“Sao có thể so sánh với cậu được? Cậu to khỏe như gấu ấy.” Hứa Tự Tại nhỏ giọng nói thầm.

“Khăng định đang phản bác lại tớ!” Mỗi lần cô muốn nói gì đó mà không muốn nói cho cậu biết thì luôn lẩm bẩm.

“Làm gì có chứ!” Hứa Tự Tại làm mặt quỷ với cậu.

Trình Tử Cháp dặn dò cô: “Đừng đi đâu hết, ở chỗ này chờ tớ, quay lại liền đó!”

Hứa Tự Tại ngồi trên ghế ở bên cạnh giá sách, lần trước đi cùng Ninh Hạo tới đây cũng ngồi nghỉ ở chỗ này, còn nói giỡn với Ninh Hạo, “Lát nữa mà đi lạc nhau, tớ sẽ quay lại chỗ này chờ cậu!”

Cô vẫn còn ở chỗ này chờ cậu, còn cậu đang ở nơi đâu?

Cô xoa một chút ánh mắt mờ mịt của mình, Ninh Hạo? Cô gần đây luôn hoa mắt, sao trước mắt lại xuất hiện thân ảnh Ninh Hạo chứ?

Lần này, bên cạnh Ninh Hạo còn có thêm một người khác nữa, là Phương sao? Hứa Tự Tại chớp mắt vài cái, là lá ngọc cành vàng của Phó thị trưởng Hứa. Cô ấy đang nắm tay Ninh Hạo chỉ tay và đi về hướng kệ sách nghệ thuật, Ninh Hạo có thể là cảm thấy không được tự nhiên, nhẹ nhàng rút tay về.

Cậu xoay người, không biết tại sao muốn quay đầu lại, chỉ là nhẹ nhàng quay đầu thoáng nhìn một cái, ánh mắt liền dừng tại thân ảnh.”Tự Tại?” Về mặt tựa hồ là kinh dị, lại tựa hồ là vui sướng, một hồi lâu liền khôi phục lại bình tĩnh.

Cậu nhìn thấy cô an tĩnh ngồi ở chỗ đó, mỉm cười hướng về cậu. Cậu vội vã đi qua, tiến tới gần cô, trôi qua khoảng tầm một phút đồng hồ, cậu mới hỏi: “Tại sao lại ở chỗ này?”

Cô vẫn đang mỉm cười, chẳng qua là nụ cười có chút cứng ngắc, “Tớ đang đợi người!”

“Đợi... người?” Giọng nói Ninh Hạo có chút chần chờ, “Là đợi người đã đi lạc mất kia sao?”

Hứa Tự Tại lẳng lặng nhìn cậu, trong mắt tràn ra sự đau thương nhàn nhạt.

“Hứa Tự Tại, đã kêu cậu không nên đi lung tung rồi, sao không nghe lời thế hả?” Trình Tử Cháp ôm vài cuốn sách đi tới bên cạnh Hứa Tự Tại, đột nhiên nhìn thấy Ninh Hạo, có chút giật mình, “Ninh Hạo cũng tới rồi?”

Ninh Hạo từ trước đến giờ không nói chuyện với cậu, chỉ gật đầu thay câu chào hỏi, sau đó nhìn về phía Hứa Tự Tại, “Người cậu chờ là cậu ta?” Ninh Hạo lạnh lùng cười nói.

Nhìn Trình Tử Cháp bên cạnh, Hứa Tự Tại không biết nên giải thích như thế nào. Có lẽ cô cũng không cần thiết phải giải thích, bởi vì Ninh Hạo đã xoay người đi tìm Phương rồi, cô gái tên Phương ấy đang đợi không nổi nữa đi đâu đó được thể hiện trên nét mặt lạnh như băng kia nhìn về phía cô, đối mặt với ánh mắt khiêu khích của cô ấy, Hứa Tự Tại quăng lại một nụ cười mỉm bình tĩnh.

Trên đường về, Hứa Tự Tại không nói lời nào, Trình Tử Cháp cũng im lặng, hai hũ nút cứ như vậy không lên tiếng đi trên con đường lớn náo nhiệt, một trước một sau, nghĩ tới tâm sự khác nhau.

Trình Tử Cháp đuổi lên phía trước, chắn ở trước người cô, “Cứ phải đem cái sự mất trí của cậu bày ra một cách rõ ràng mới được hả?” Cậu cảm giận nói, “Nhìn thấy khó chịu muốn chết!”

Hứa Tự Tại cười yếu ớt, so với khóc còn khó nhìn hơn, “Tớ cho là tớ đã che dấu vô cùng tốt mà!”

Trình Tử Cháp nắm chặt quả đấm, buồn bực đến nỗi muốn đánh người.”Che dấu? Chút tâm sự kia của cậu viết rành rành ở trên mặt kia!”

Hứa Tự Tại cười, nhưng sắc mặt trống rỗng, nhìn không thấy bất kỳ tâm tình nào.

Trình Tử Cháp cũng thấy khó chịu, nói không rõ tại sao, trong tim giống như bị thủng một cái lỗ, tất cả sự đè nén và sầu não đều tuôn vào cái lỗ trống đó, trái tim chống đỡ như muốn nứt ra vậy. Nếu là trước kia, cậu nhất định phải tìm người đánh nhau, phát tiết một trận cho hết, nhưng hiện tại, cậu không có xúc động như vậy nữa, mặc cho ngọn lửa đỏ kị ở trong lồng ngực phẫn phật đốt cháy, mà tâm tình tức giận lại thâm lặng.

Cậu đang mâu thuẫn, đè nén, đứng ở trước mặt Hứa Tự Tại thở dài một cách sâu kín: “Tại sao từ nhỏ đến lớn trong mắt của cậu chỉ nhìn thấy mỗi Ninh Hạo, trong lòng của cậu chỉ dung nạp được một mình cậu ta?”

Đúng vậy nhỉ, tại sao chỉ có mỗi Ninh Hạo? Ở trong lòng Hứa Tự Tại cũng cảm thấy ủy khuất, cảm xúc che giấu này giờ đột nhiên bộc phát trong lúc này. Hứa Tự Tại lần đầu tiên khóc ở trước mặt Trình Tử Cháp, khóc hết ra không còn giữ lại điều gì.

Cậu cho cô mượn bờ vai của mình. Cô khóc ra, ngược lại cậu cảm thấy an tâm hơn, bởi vì cô rút cuộc cũng không đè nén sự đau khổ của bản thân, miễn cưỡng chính mình nữa.

Đợi cô khóc mệt lả người, cậu vỗ nhẹ trên lưng cô, ôn nhu nói: “Được rồi, người khác đều đang nhìn chúng ta kìa, cứ như tớ đang bắt nạt cậu vậy!”

Hứa Tự Tại ngẩng đầu lên, trên vai cậu vết tích còn nguyên, ướm một mảng lớn, “Đúng là cậu bắt nạt tớ, nếu không phải là cậu đòi đi mua sách...” Nói đến một nửa, Hứa Tự Tại đột nhiên dừng lại, nếu như không phải là cậu ấy muốn đi mua sách, cô cũng sẽ không gặp phải Ninh Hạo ở tiệm sách, cũng sẽ không khiến cậu ấy hiểu lầm, cũng sẽ không khiến mình buồn bã, ... Nhưng là, Trình Tử Chấp sao lại vô tội thế kia, chuyện dây dưa giữa bọn họ sao cậu ấy lại hiểu? Nhưng, nếu như cậu ấy không hiểu, thì làm sao biết được trong mắt của cô chỉ nhìn thấy mỗi Ninh Hạo thôi?

Trình Tử Chấp bất đắc dĩ cười, nghĩ thầm, “Nếu như không biết cậu thích Ninh Hạo thì tốt quá, trong lòng cũng sẽ không có đổ kỵ, thấy cảnh cậu khóc cũng sẽ không có cảm giác thống khổ như vậy!”

Trình Tử Chấp gọi điện cho tài xế tới đón bọn họ, Hứa Tự Tại như vậy thật không thích hợp về nhà.

Ninh Hạo theo Phương tìm sách ở nhà sách, vẫn lộ ra vẻ không yên lòng. Phương oán trách: “Nếu biết trước, hôm nay thật không nên gọi anh đi ra ngoài.”

Ninh Hạo trấn an cô, “Anh không sao! Mau tìm những cuốn sách em muốn đi!”

“Cô gái kia chính là người trong lòng của anh sao?” Phương hỏi trực tiếp.

“Ừ!” Ninh Hạo cũng thừa nhận dứt khoát.

“Anh?” Nhìn thản nhiên như vậy, trên mặt Phương thoát cái đột nhiên lúc đỏ lúc trắng, không biết nên nói gì nữa.

Cô thích Ninh Hạo! Khi cha dẫn theo dì Thẩm và Ninh Hạo xuất hiện trước mặt cô, cô đã bị khí chất trong sáng, ôn nhu của anh hấp dẫn. Cha giới thiệu nói “Đây là bạn học của ba, dì Thẩm, đây là con trai của cô ấy tên Ninh Hạo, sau này Ninh Hạo sẽ học cùng trường với con đó!” Lúc ấy, trong lòng cô giống như chú nai con nhảy nhót, trời ạ, một nam sinh ưu tú như thế, cô là lần đầu tiên nhìn thấy. Anh ôn tồn lễ độ, ngọc thụ lâm phong, không kiêu căng không nóng nảy, hoàn toàn không có tính điên cuồng hay bất kham của con nhà giàu, anh vĩnh viễn bình thản, sáng ngời như thế. Cùng tiếp xúc nhiều với anh, cô càng xác định được suy nghĩ của mình, anh thông minh, sống nội tâm, hiểu được cách chăm sóc người khác. Phương đã thích Ninh Hạo hết thuốc chữa, song Ninh Hạo đối với tâm ý của cô lại làm như không thấy. Cô biết anh thích Hứa Tự Tại, cô gái mà lần đầu tiên cô gặp ở trước cửa nhà hàng Côn Luân, là cô gái có nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt sáng ngời nhưng lại muốn truyền tải nỗi bi thương xa xăm. Phương ghét cô gái đó, Ninh Hạo lại thừa nhận thích cô ấy!

“Chúng ta về thôi!” Về mặt Ninh Hạo ảo não nói.

Phương không nói gì, chỉ đi theo phía sau cậu, đến một quyển sách cần mua cũng không mua được. Xem ra, hôm nay cô thật sự là không nên gọi anh ấy đi mua cùng.

Lúc Nghiêm Băng đi, Hứa Tự Tại thật sự không đi tiễn cậu bạn.

Dương Tuấn và Trình Tử Chấp còn có không ít bạn học khác đến đưa tiễn, Nghiêm Băng nhìn chung quanh sân ga, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia, kết quả chỉ là thất vọng.

Trình Tử Chấp nói: “Đừng tìm nữa, cô ấy nói không đến, bảo tớ đem cái này đưa cho cậu.” Cậu từ trong túi lấy ra một cái hộp hình vuông, được gói lại vô cùng tinh xảo, Nghiêm Băng cẩn thận cầm trong tay.

“Không mở ra xem một chút sao?” Dương Tuấn xen vào nói.

“Thôi, đợi cậu lên xe hãy mở ra coi!” Trình Tử Chấp mặc dù hiếu kỳ về món quà tinh xảo này, nhưng lại không muốn thấy tâm ý của Hứa Tự Tại đối với người khác.

Từ biệt là một loại nghi thức long trọng, càng là con trai càng khác người. Mấy tên con trai đứng ở sân ga chật chội ôm lấy nhau, khiến cho nhiều người qua đường liên tiếp quay đầu nhìn lại.”Mau đến thời gian rồi, lên xe đi!” Trình Tử Chấp bật tay Nghiêm Băng thật chặt, “Các anh em sẽ đi thăm cậu!”

“Uhm, tớ biết các người sẽ đi !” Nghiêm Băng gật đầu.

Cuối cùng, Nghiêm Băng vội vã nói mấy câu với Trình Tử Chấn, đoàn tàu đã lăn bánh.

Một đám thiếu niên anh tuấn còn đang đứng trên khu vực đưa tiễn, ngắm nhìn về hướng đoàn tàu chạy xa xa, nội tâm không khỏi dâng lên niềm thương cảm, có người thậm chí nói: “Fuck, luôn làm cho người ta muốn khóc. Sau này mẹ nó, ai mà đi xa là tao không tiễn!”

Trên đường về nhà, Trình Tử Chấn luôn trầm mặc, Dương Tuấn cau mày, phân tích tâm tư của người anh em.”Nghiêm Băng lúc đi đã nói chuyện riêng gì với cậu hả, nhìn mặt cậu y như táo bón thế?”

Trình Tử Chấn cười, ngoắc ngón tay ý bảo cậu bạn mình tới gần chút nữa, sau đó ghé vào lỗ tai cậu nói: “Uống nhiều nước trị táo bón!”

“Fuck, dám lừa anh mày hả!” Dương Tuấn vung quả đấm ra. Trình Tử Chấn không thể làm gì khác hơn ngoài việc chạy trốn.

Thật ra thì, trước khi đi Nghiêm Băng đúng là có nói riêng với cậu, chỉ có hai người bọn họ mới hiểu được.

Cậu ấy nói: “Quý trọng và sở hữu là hai việc khác nhau, tớ quý trọng niềm vui cô ấy dành cho, tớ đã sở hữu niềm hạnh phúc mà tớ muốn có. ” ” Tớ không phải là muốn bỏ cuộc, chẳng qua là tớ đang đi tìm phép màu có thể khiến cô ấy vui vẻ! ” ” Không biểu lộ cũng không có nghĩa là tớ không yêu, chẳng qua là không muốn tạo thành phiền toái cho cô ấy. ” ” Tớ sẽ trở về, hi vọng đến lúc đó cô ấy còn có thể cho tớ cơ hội! ” ” Có đôi khi, tớ thật hâm mộ cậu, can đảm như vậy, kiên quyết như vậy! ” ” Có lẽ khi gặp lại lần nữa, các cậu vẫn đang dừng lại tại chỗ, đến lúc đó tớ nhất định sẽ dốc hết sức mình tranh giành!”

“Cậu không có cơ hội!” Cuối cùng, cậu đã trả lời với Nghiêm Băng như vậy, bởi vì ngay cả cậu cũng không xác định được mình có cơ hội hay không.

Quan Mỹ Vân là người cuối cùng rời đi, cũng là rời đi một cách triệt để nhất, cô lựa chọn đi Australia học đại học.

Tới đưa tiễn cũng không nhiều người lắm, trừ người nhà ra chỉ có Trình Tử Chấn và Phan Trác Vân.

“Cậu đến tiễn tớ, tớ thật vui!” Quan Mỹ Vân như mất đi vẻ lo lắng của nhiều ngày qua.

Trình Tử Chấn cười một tiếng sáng khoái, “Từ nhỏ đến lớn, cậu luôn ở bên cạnh tớ, vừa là bằng hữu vừa là người thân, dĩ nhiên phải tới tiễn cậu!”

“Có một thời gian ngắn tớ rất hận cậu, nếu không thích tại sao còn muốn ở bên cạnh tớ?” Quan Mỹ Vân nhìn cậu chăm chú, “Sau đó cuối cùng lại hiểu ra, tình bạn nói khổ rất khó dứt bỏ, giống như một phần của cuộc sống, không cách nào kháng cự cũng không có thể kháng cự, bởi vì không có nữa, cuộc sống cũng sẽ không đầy đủ.”

“Đúng thế, sẽ giống như cuộc sống của con chim sống trong lồng, chưa chắc là bạn bè, nhưng lại là một đồng bọn không thể nào thiếu.” Trình Tử Chấn lần nữa lộ ra nụ cười mỉm chi mê người, “Tớ đã nói rồi, cậu so sánh với Vận Chấn còn giống em gái của tớ hơn. Thật ra thì, tận sâu đáy lòng tớ đã coi cậu như người thân.”

Quan Mỹ Vân cũng cười, “Tớ nghĩ là tớ hiểu ! Nhưng, rất đáng tiếc, phải nói lời tạm biệt rồi!”

“Tất cả chúng ta đều sẽ nhớ cậu!”

Quan Mỹ Vân gật đầu biểu lộ đã hiểu rõ, “Có đôi khi, tớ rất buồn bực, tại sao Hứa Tự Tại đối với nụ cười của cậu có thể miễn dịch?”

Những lời này vừa lúc chạm đến chỗ đau của Trình Tử Chấn, “Trước khi đi còn không buông tha tớ?”

“Ha ha, chẳng qua là tò mò mà thôi!” Quan Mỹ Vân cười sang sảng, xem ra những vết thắt ngày xưa tất cả đều tạm thời bị quên lãng, nhưng lúc tháo vết thắt ấy đều để lại dấu vết, vết sẹo đã kết vảy ấy cần phải có thời gian từ từ làm mờ đi, cuối cùng sẽ biến mất.

“Có lẽ cô ấy cũng chưa từng chú ý nhìn tớ cười!” Cậu tự giễu nói.

“Cô ấy sẽ nhìn, tớ luôn luôn tin sẽ có một ngày như vậy...” Lời cuối cùng cô nói còn chưa dứt lời, bởi vì đã bắt đầu chuẩn bị làm thủ tục checking.

“Chào tạm biệt nhé, người bạn thời thơ ấu!” Cậu vẫy tay lần cuối, nhìn bóng lưng của cô biến mất trong dòng người.

20. Chương 20

Chương 20: Cảnh sắc tươi đẹp vừa hé ra (thượng)

Bước vào cổng trường Bắc Đại, Hứa Tự Tại mới có cảm giác lên đại học. Đại học có khác, rộng lớn và nhiều giáo sư giỏi!

Học kì mới, hết thầy đều tràn đầy cảm giác mới mẻ, bạn học mới, giảng đường mới, thầy cô mới...

Hứa Tự Tại bận rộn, đi học, nghe giảng, đi thư viện, tham gia hoạt động xã đoàn... Nhưng ngoài lúc bận rộn ra, cô vẫn nghĩ tới Ninh Hạo, cậu ấy bây giờ có giống mình không, cảm thụ được môi trường ở đại học mới mẻ và tự do?

Kí túc xá của Hứa Tự Tại ở lầu số 7 tầng 3, nhìn qua loa cũng không có đặc biệt gì, nhưng cẩn thận quan sát thì người ra vô nơi này cũng sẽ không khó phát hiện, nơi này khu vực trọng điểm được chiếu cố.

Trong túc xá có bốn người, một mình tinh thể dục giải ngũ, một diễn viên thiếu niên đã nổi danh như cồn khắp đại giang nam bắc, người tiếp theo tương tự cô, đến từ gia đình cán bộ cao cấp, tổ hợp như vậy sớm đã nói lên cô vẫn là học sinh không giống với các bạn học sinh bình thường khác, Hứa Tự Tại không thích như vậy, vô cùng không thích.

Thật ra không thích chỉ là cách an bài như thế, mấy người trong kí túc xá cũng không tệ lắm. Mọi người đều chăm chỉ học giỏi, bình an vô sự.

Buổi tối, từ thư viện đi ra ngoài, làn gió mát thổi vào mặt, trăng sáng sao thưa, đang đúng là thời tiết đẹp nhất. Hứa Tự Tại cũng không vội về kí túc xá, đi dưới lầu tản bộ. Trong tay cầm di động, chỉ cần ấn mấy phím là có thể nghe được giọng nói của Ninh Hạo, nhưng cô lại đang do dự không biết có nên ấn phím hay không?

Trần trở quay lại kí túc xá, nhân viên trực kí túc xá gọi cô lại, “Hứa Tự Tại, em đã về rồi, có một người bạn tìm em, đứng ở chỗ này chờ suốt cả buổi tối, vừa mới đi xong.”

“Là ai ạ?” Cô hỏi.

“Một nam sinh trắng trẻo, chất giọng nói chuyện rất êm tai, còn rất có lễ phép! Tên gọi là gì ta? Anh nghĩ cái đã...” Người nhân viên trực kí túc xá hình dung nói, không đợi anh nói xong, Hứa Tự Tại đã đuổi theo.

“Ninh Hạo!” Cô vừa chạy vừa la.

Ninh Hạo vốn đi vô cùng chậm, nghe thấy Hứa Tự Tại gọi cậu thì vội vàng dừng lại.

Cô chạy thở hồng hộc, trên trán tiết ra nhiều mồ hôi.

“Đừng chạy nhanh như vậy, tớ đã đi xa đâu!” Ninh Hạo đỡ lấy cô, giơ tay lau trán giúp cô, trên tay ướt nhẹp.

Hứa Tự Tại cười, “Tớ biết ngay là cậu!”

Ninh Hạo nhìn bộ dạng cô nghịch ngợm, cũng cười, nói “Đi ngang qua nơi này, thuận tiện đến thăm cậu một lát!”

Hứa Tự Tại chớp đôi mắt to xinh đẹp, cười giảo hoạt chất vấn, “Chỉ có từ Thanh Hoa đến Bắc Đại đi ngang qua nơi này, hơn nữa còn đợi cả một buổi tối là thuận tiện hử?”

Ninh Hạo nhéo chiếc mũi cao xinh xắn của cô, “Biết thì thôi đi, còn nói ra!” Cậu thân mật tựa như khi còn bé cậu thường xuyên nắm lấy cái mũi của cô, thường xuyên dắt tay cô.

“Nhớ tớ hả? Sao đột nhiên lại đến thăm tớ?” Hứa Tự Tại kéo tay cậu tìm sân cỏ ngồi xuống.

Nhìn ánh trăng sáng tỏ, Ninh Hạo cười xấu hổ, “Đúng a! Chúng ta hình như lâu quá rồi chưa gặp nhau!”

“Nghỉ hè tớ đi tìm cậu cũng đâu có gặp!” Hứa Tự Tại nhẹ nhàng nói: “Lần trước gặp mặt tại nhà sách, đột nhiên cảm giác rất xa lạ! Ninh Hạo, tại sao chúng ta có thể như vậy chứ?”

Ninh Hạo vuốt tóc cô, “Đều tại tớ, nghỉ hè vẫn bận rộn lung tung! Cũng không đi gặp cậu. Sau đó lại vừa đồng ý dạy kèm cho Phương, khiến cho tớ không có một chút thời gian. Lần trước đi nhà sách là giúp cô ấy mua sách tham khảo, không nghĩ tới sẽ gặp cậu và Trình Tử Chấn, lúc ấy tâm tình thật không tốt, cho nên cũng đã chọc cậu không vui!”

“Uhm, là cực kì không vui!” Hứa Tự Tại nặng nề đáp một tiếng.

“Phương là con gái của một người bạn học với mẹ tớ, khi mẹ và tớ tới Bắc Kinh, ba của cô ấy đã giúp đỡ mẹ con tớ không ít, mẹ ra lệnh cho tớ giúp cô ấy học tập, tớ không được cự tuyệt a!” Ninh Hạo nhìn bầu trời bao la màu xám tro, tràn đầy vẻ bất đắc dĩ nói.

Hứa Tự Tại ôm cánh tay cậu, cùng nhau nhìn bầu trời, cả bầu trời đầy sao như đang nháy mắt mỉm cười với họ, “Là thật khó khăn! Cho nên tớ quyết định tha thứ cho cậu!”

Hai người ngồi thật lâu trên cỏ, Hứa Tự Tại kiểm chế không được ngáp vài cái.

“Về thôi, buồn ngủ thành như vậy!” Ninh Hạo vỗ vai cô.

“Ngồi lúc nữa đi, khó được rảnh rỗi như vậy. Thật hi vọng vĩnh viễn cứ như thế này!” Hứa Tự Tại đuổi cái lưng mỏi.

Ninh Hạo mỉm cười, “Năm phút nữa thôi nhé, một hồi là kí túc xá khóa cửa rồi!”

Ninh Hạo thỉnh thoảng đặc biệt đi ngang qua Bắc Đại, thành tâm thuận tiện thăm Hứa Tự Tại một chút, cậu không quên được cô bạn thanh mai trúc mã, mặc dù khoảng cách giữa cậu và cô về mặt cá nhân, gia đình hay địa vị xã hội càng ngày càng xa, nhưng cậu thà rằng tạm thời quên đi những thứ này, chỉ hưởng thụ sự vui vẻ trước mắt.

Người đặc biệt đi ngang qua Bắc Đại để thăm Hứa Tự Tại một chút còn có Trình Tử Chấn, chỉ là tần suất của cậu so với Ninh Hạo là nhiều hơn.

Hứa Tự Tại từ thư viện đi ra thì nhìn thấy Trình Tử Chấn đang đứng ở cách đó không xa hướng cô cười ngoác tay. Thời gian buổi trưa chính là giờ cao điểm dòng người ra vào ở thư viện, Trình Tử Chấn thì đứng nơi đó, cao lớn, kiên cường mạnh mẽ, cậu mặc chiếc quần jean màu lam, cái áo len màu trắng ngà, chiếc áo khoác cùng màu tùy ý khoác lên hai vai, cộng thêm với nụ cười rực rỡ, muốn không hấp dẫn ánh mắt người khác cũng khó khăn, bất kể nam nữ khi lướt qua cậu đều không khỏi nhìn nhiều vài cái, nhưng cậu chỉ nhìn về hướng cô.

Bạn cùng kí túc xá tên Huỳnh Hà và Hứa Tự Tại cùng đi ra từ thư viện, thuận miệng hỏi, “Anh chàng đẹp trai kia là bạn trai cậu?”

Hứa Tự Tại nhún vai, “Không phải đâu! Chỉ là bạn học trung học, tới giúp tớ lắp đặt máy tính.”

Hứa Tự Tại không thích Trình Tử Chấn rêu rao như vậy, thu hút rất nhiều người chú ý, nhưng ngẫm nghĩ lại, cũng không thể trách cậu ấy, cho dù cậu ta có mặc đồ rách rưới của kẻ ăn xin cũng sẽ có người dừng chân ngắm nhìn, có vẻ bề ngoài thế kia đâu phải là lỗi của cậu ấy.

Lầu số 7 không cho phép nam sinh tùy tiện đi vào, có Hứa Tự Tại và Huỳnh Hà dẫn vào, Trình Tử Chấn vẫn phải để lại thẻ sinh viên ở cửa bảo vệ, mới có thể tiến vào, chọc cho Trình Tử Chấn không ngừng oán trách, “Nơi này của các cậu quả thật được bảo vệ nghiêm ngặt, xem chừng ngay cả con ruồi đục cũng khó lọt vào được đúng không?”

Hứa Tự Tại liếc cậu một cái, “Đây là quy định!”

Trình Tử Cháp bĩu môi, “Quy định quỷ gì chứ? Ngày nào đó cũng ở cửa kí túc xa nam chúng tớ đặt một trạm kiểm soát, khi nữ sinh tiến vào phải hoàn toàn kiểm tra, đúng rồi, còn thông qua thẩm tra chính trị trước, ...”

Huỳnh Hà cười ý vị, nói: “Cậu thật hài hước!”

“Nghe cậu ta nói linh tinh!” Hứa Tự Tại lấy ra cái chìa khóa mở cửa.

Máy chủ và màn hình máy tính của Hứa Tự Tại được tùy ý đặt ở trong góc phòng, thời gian trước được nhân viên bảo vệ mua giúp, nhưng không ai có khả năng lắp ráp các loại phần cứng và cài phần mềm máy tính, bản thân Hứa Tự Tại cũng là dân mù máy tính, cô chỉ biết dùng chứ đâu hiểu nguyên lý.

Vốn là muốn tìm Ninh Hạo giúp, nhưng Ninh Hạo lại luôn bận rộn, cậu ấy bên cạnh việc học còn phải vừa đi dạy kèm tại nhà kiếm tiền sinh hoạt phí, Hứa Tự Tại không đành lòng để cậu ấy quá mệt mỏi, cho nên vẫn không mở miệng.

Vừa vặn, mấy ngày hôm trước khi về nhà có đi cùng với Trình Tử Cháp, cậu hỏi cô gần đây có lên mạng hay không, cô nói cho cậu biết máy tính đã mua được rồi nhưng chưa lắp, cho nên cậu liền xung phong nhận việc, đến phòng lắp giúp cô.

“Cậu biết không đó?” Hứa Tự Tại hỏi, cô có cảm giác, cảm thấy Trình Tử Cháp sẽ không thiện lương như thế, sẽ không giúp đỡ vô điều kiện đâu

“Dĩ nhiên! Nhưng cũng không thể lắp không cho cậu.” Trình Tử Cháp cười tính toán.

Hứa Tự Tại hừ nhẹ một tiếng, “Tớ cũng biết cậu không có hảo tâm như vậy, giúp không như thế cũng không phải là tác phong của cậu.” Cô chế nhạo “Nói đi, điều kiện gì?”

“Khi mùa đông vào lúc lạnh nhất, mời tớ ăn kem Haagen-Dazs!” Trình Tử Cháp ngâm nga điệu Yestoday once more, đợi Hứa Tự Tại gật đầu.

“Không phải là một cây kem thôi sao?” Hứa Tự Tại thở phào nhẹ nhõm, yêu cầu không cao, có thể thỏa mãn.

Cho nên hai người ước định hôm nay cậu đến giúp cô lắp đặt máy tính.

Trình Tử Cháp đối với các loại nguyên lý máy móc cực kỳ tinh thông, khi học trung học cậu đã tháo máy tính của mình ra nghiên cứu, đối với các loại phần cứng phần mềm trong máy tính cũng hiểu rõ tường tận.

Chỉ vài động tác, đã lắp ráp xong phần cứng của máy, sau đó lại cài đặt các loại phần mềm máy tính.

Hứa Tự Tại không khỏi bội phục sự chuyên nghiệp và thuần thục của Trình Tử Cháp, nói: “Loại người như cậu mà không đi học chuyên ngành máy tính thật là tổn thất!”

Trình Tử Cháp quay đầu lại nhìn cô một cái, như có điều suy nghĩ nói: “Tớ thích thiết kế kiến trúc!”

Trình Tử Cháp đến lại khiến một người khác trong phòng bận rộn vô cùng —— Huỳnh Hà, cô nữ sinh xinh đẹp này đã từng là minh tinh điện ảnh thiếu niên nổi danh, tự bản thân luôn có thái độ kiêu ngạo, cũng chưa từng chủ động chào hỏi với người khác, chớ nói chi là phục vụ người ta. Nhưng hôm nay cô tiểu thư Huỳnh Hà lại tỏ thái độ khác thường, không riêng chủ động ở bên cạnh đưa công cụ, đưa khăn mặt, còn chủ động pha trà rót nước, bận rộn luôn chân luôn tay.

Trình Tử Cháp cũng hiểu được hưởng thụ, thỉnh thoảng hướng cô ấy cười, tỏ vẻ cảm ơn, khiến cho Huỳnh Hà vui như mở cờ trong bụng.

Thừa dịp khi Trình Tử Cháp chuyên tâm cài phần mềm máy tính, Huỳnh Hà kéo Hứa Tự Tại ra ngoài cửa, cười duyên hỏi: “Trình Tử Cháp có bạn gái chưa?”

Hứa Tự Tại than nhẹ một tiếng, “Sao bạn không đi tự mình hỏi cậu ấy?”

Về mặt Huỳnh Hà quần bách ứng hồng, “Không nói thì thôi!” Xoay người đi vào túc xá.

Hứa Tự Tại âm thầm lắc đầu thở dài, “Quả nhiên là tai họa a, phóng điện loạn xạ khắp nơi, chộc ghẹo người khác, xem cậu giải quyết thế nào?” Giây phút đang đẩy cửa ra, nhìn Trình Tử Cháp chuyên tâm ngồi ở

trước máy vi tính, Hứa Tự Tại đột nhiên nhớ tới cái đêm mất mát của nhiều năm trước ấy, trong ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, vẻ mặt cô đơn của cậu ấy nở nụ cười, “Người tớ thích không thích tớ!” Cô nhớ rất rõ ràng lời cậu đã từng nói.

Có lẽ, cậu ấy vẫn đang kiên trì thích người ấy sao? Lại hoặc là cậu ấy hiện tại đã bỏ cuộc rồi? Cô không biết người đó là ai, nhưng khẳng định không phải là Quan Mỹ Vân, bởi vì trước đây thật lâu, trong lúc vô tình cô có nghe lén được bọn họ nói chuyện.

Hứa Tự Tại cảm thấy lãng nhách, Trình Tử Chấp như thế nào thì liên quan gì đến cô chứ? Mặc dù cô đã không giống năm đó chán ghét cậu như vậy, nhiều năm gần đây, quan hệ giữa bọn họ trong đó có nhiều hòa hoãn, thậm chí có lúc cô đã coi cậu như bạn, nhưng giữa hai người họ cũng không thân đến mức độ cô đi quan tâm đến cậu ta rồi cuộc thích ai!

“Máy cài xong rồi, dây mạng cũng nối rồi.” Trình Tử Chấp thở phào nhẹ nhõm, “Nếu như có vấn đề gì thì cứ gọi tớ!” Cậu hướng Hứa Tự Tại cười một tiếng, “Cũng đừng quên điều kiện cậu đã đồng ý với tớ!”

“Làm ơn đi, cậu đừng có mà cười giống hồ ly như thế, làm cho người ta cảm thấy cậu còn có âm mưu khác!” Hứa Tự Tại vừa nói vừa thu dọn đồ đạc.

Trình Tử Chấp càng cười chói lóa hơn, “Cho dù tớ có âm mưu khác thì thế nào?”

Hứa Tự Tại không để ý tới cậu, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Cũng là Huỳnh Hà luôn nói chuyện chơi với Trình Tử Chấp, phá vỡ bầu không khí trầm mặc và lúng túng.

Nhưng Huỳnh Hà vẫn cảm thấy Trình Tử Chấp cười rất có cảm giác xa cách, có lẽ đây chính là cái gọi là cảm giác ưu việt đặc trưng tạo nên các công tử quý tộc a?

Trình Tử Chấp kêu Hứa Tự Tại dùng thử máy một chút, “QQ và hòm thư của tớ cậu biết rồi, có vấn đề thì có thể liên lạc qua mạng.”

Hứa Tự Tại mở hòm thư, cái hòm thư này lâu quá rồi chưa mở ra, bên trong có nhiều thư, có một bức là của một cái tên xa lạ gửi tới, mở ra nhìn, Hứa Tự Tại sửng sốt, là cậu bạn tốt Nghiêm Băng,

Tự Tại: lâu rồi không gặp, cậu khỏe chứ?

Rất nhớ cậu, thậm chí có đôi khi sẽ ở trong sân trường Phục Đán tìm kiếm, tìm kiếm thân ảnh tương tự, nhưng thật đáng tiếc, lại chưa từng tìm được.

Máy nghe nhạc mp3 cậu tặng, tớ nghe lặp đi lặp lại rất nhiều lần, không nỡ để xuống. Tớ biết, bên trong mỗi một bài nhạc đều là cậu tự mình đàn, cũng là tiếng lòng của cậu, mỗi lần nghe, đều có thể cảm nhận được tình bạn tha thiết từ cậu.

Rất hoài niệm cuộc sống hồi trung học, khi đó, trong cuộc sống có cậu, cảm thấy rất phong phú. Trong cá tính trong trẻo lạnh nhạt của cậu có cất giấu sự nhiệt tình, trong sự ôn nhu lộ ra sự kiên trì mạnh mẽ. Cậu là một cô gái rất đặc biệt, làm cho người ta lần đầu tiên nhìn thấy cậu đều sẽ không kiềm chế được mà yêu thích cậu, nhưng tớ biết, cậu chỉ thích một người, mà người đó cũng không phải là tớ, cho nên tớ chỉ có thể chúc phúc cậu mà thôi.

Tự Tại, thật ra thì chung quanh cậu còn có những nam sinh ưu tú khác đang quan tâm đến cậu, thậm chí có những người đem lòng yêu thích cậu không hề kém so với Ninh Hạo, hi vọng cậu có thể nhận thấy, như vậy cậu có thể hạnh phúc hơn!

Chỉ hi vọng cậu khỏe mạnh, vui vẻ!

Người bạn vĩnh viễn của cậu: Nghiêm Băng

Bức thư của Nghiêm Băng làm cho Hứa Tự Tại thất thần trong chốc lát, Trình Tử Chấp vừa lúc đứng phía sau cô, đợi Hứa Tự Tại ý thức được có chút riêng tư bí mật không thể để người khác nhìn, thì Trình Tử Chấp đã đọc xong từ đầu đến cuối rồi

“Nghiêm Băng thích cậu!” Trình Tử Chấp rất ít khi cất giọng trịnh trọng như vậy, đồng thời đẩy mặt bình tĩnh.

“Cậu ấy là bạn vĩnh viễn của tớ!” Hứa Tự Tại quay đầu lại nhìn cậu, trong ánh mắt cô chan chứa lớp sương mù mỏng lung.

Cậu đem tay đặt trên vai cô, vỗ nhẹ hạ xuống, đưa cho cô miếng khăn giấy “Cậu ấy biết! Mọi người chúng tớ đều biết!”

Lúc đưa Trình Tử Chấn xuống lầu, Hứa Tự Tại nói: “Tớ rất nhớ Nghiêm Bằng, cậu ấy là bạn tốt vĩnh viễn của tớ!”

Trình Tử Chấn mỉm cười, nụ cười của cậu lộ ra nét ôn hòa, an ủi và thương tiếc, “Nghiêm Bằng sẽ hiểu mà!”

Giây phút cậu xoay người rời đi, Hứa Tự Tại dường như thấy được một bóng lưng đau thương cô quạnh, Trình Tử Chấn chắc là không biết đến đau thương đâu! Cô nghĩ. Nhưng xác thực là cô đã nhìn thấy được vẻ vắng lặng không thể tả nổi kia, tại sao? Không biết nguyên nhân, cô cảm thấy lòng tràn ngập chua xót.

“Trình Tử Chấn, chúng ta làm bạn tốt nhé!” Cô la lên, “Làm bạn tốt vĩnh viễn!”

Trình Tử Chấn không quay đầu lại, nhìn lại tấm lưng kia càng lộ ra vẻ cô đơn và đau thương!

21. Chương 21

Chương 21: Cảnh sắc tươi đẹp vừa hé lộ (trung)

Đại học là vũ đài rèn luyện trong cuộc đời của mỗi người, tại đây, rất nhiều người đều cố gắng tìm kiếm vị trí của chính mình, tranh nhau thực hiện ước mơ trong cuộc đời. Mà hội học sinh không thể nghi ngờ sẽ thành tổng đạo diễn của vũ đài này.

Khi hội học sinh chiêu nạp thành viên mới tuyệt đối không bằng bầu không khí sôi nổi như hiện tại, nguyên nhân là hôm nay hội học sinh muốn tuyển cán bộ cấp trung, nói cách khác chính là muốn chiêu nạp một vị chủ nhiệm phòng ban. Không nên xem thường chủ nhiệm bộ phận này, đó là chiếc ghế dự bị cho chức chủ tịch hội sinh viên.

Ninh Hạo nhìn bằng gợn ý chiêu mộ, có chút nóng lòng muốn thử xem. Cậu luôn luôn là học sinh ưu tú, giỏi về quản lý mình và người khác, có tài năng lãnh đạo, hơn nữa đạo đức và lực học đều giỏi, nếu như tiến vào hội sinh viên, thì càng có thể rèn luyện mình, phát huy sâu sắc tài hoa quản lý của mình.

Thầy giáo bên Đoàn ủy và mấy cán bộ thuộc hội sinh viên đánh giá Ninh Hạo, đều hài lòng gật đầu mỉm cười. Tới ứng tuyển có rất nhiều người, người này là thích hợp nhất, ôn hòa cơ trí, nho nhã lễ độ, sau này tuyệt đối là nhân vật lựa chọn có một không hai của chức chủ tịch hội sinh viên.

Nếu như không có Trình Tử Chấn xuất hiện, có thể sau này Ninh Hạo thật sự có thể trở thành chủ tịch hội sinh viên.

Nhưng Trình Tử Chấn đã xuất hiện, cậu cười chào hỏi với Ninh Hạo, “Nơi này thật là náo nhiệt, không nghĩ tới cậu cũng tới đây!” Sau đó ngẩng đầu nhìn những người khác, “Các vị, thật ngại quá, tôi đã tới chậm!” Tất cả mọi người đưa ánh mắt tập trung ở trên người Trình Tử Chấn, dường như cậu sinh ra đã là một vật thể tự phát sáng, dễ dàng hấp dẫn tầm mắt người khác.

Thầy giáo bên Đoàn ủy âm thầm đánh giá Trình Tử Chấn cùng Ninh Hạo, một người trời sinh khí phách, có phong phạm vương giả, nhìn có vẻ bá đạo quyết đoán, một người khác thì ôn tồn lễ độ, như nước chảy mây trôi, thoát nhìn thông minh mà không khoe khoang.

Chọn ai đây? Mọi người thấy khó xử vô cùng!

“Các em cứ về trước đợi tin tức!” Thầy giáo bên Đoàn ủy ý bảo mọi người về nghiên cứu tiếp.

Đám người từ từ tản đi, chỉ còn lại có Trình Tử Chấn và Ninh Hạo. Trình Tử Chấn vẫn là vẻ mặt cười lạnh nhạt, cậu đối mặt Ninh Hạo, nói: “Tôi sẽ không thua!” Ninh Hạo cũng cười, nhưng không thấy vẻ ôn hòa lộ ra vừa nãy, “Tôi cũng sẽ không!”

Hứa Tự Tại khó được có thời gian chơi game, lại bị Huỳnh Hà làm âm ỉ lên đòi đi đến Thanh Hoa chơi.

“Bạn không phải là đã đi qua đó nhiều lần với bạn học rồi sao?” Hứa Tự Tại chơi trò siêu cấp Mary quá tệ, không để ý chút là bị game over, cô vươn tấm lưng mỗi như, “Cái trò chơi này sao chơi hoài không được vậy?”

Huỳnh Hà hờn dỗi nói: “Có đâu chứ, lần trước đi đến cổng nhìn chút xíu đã phải đi về, bên trong Thanh Hoa tớ còn chưa được vào đó nữa kìa!”

“Ái!” Hứa Tự Tại mặc áo khoác vào, “Đi thôi, Đại tiểu thư, nếu không, tớ sẽ thay đổi ý định đó?”

“Biết bạn là tốt nhất mà!” Huỳnh Hà nhanh chóng đứng dậy đi theo Hứa Tự Tại bước ra ngoài.

Buổi chiều thứ năm, khuôn viên trường Thanh Hoa tương đối an tĩnh, bởi vì nhiều người còn đang phải nghe giảng ở giảng đường, có rất ít người nhàn nhã giống bọn họ vậy.

Thỉnh thoảng có người quay đầu lại nhìn hai cô sinh viên xinh đẹp này, một giống minh tinh trên TV, một người khác đáng người cũng xinh đẹp, nhưng càng lộ vẻ ưu nhã nhàn hạ, còn mang theo vài phần lười nhác, lại lộ ra loại khí chất mạnh mẽ không chịu khuất phục, trên người nữ sinh này có một loại mỹ lệ không sao miêu tả, so sánh với minh tinh còn hấp dẫn hơn.

“Có người nhìn chúng ta kìa!” Huỳnh Hà sửa sang lại mái tóc, khẽ mỉm cười hướng về người quay đầu nhìn cô.

Hứa Tự Tại kéo chặt khăn quàng cổ, che nửa bên mặt, nói với Huỳnh Hà: “Hôm nay lạnh quá, cậu tốt nhất đội mũ lên đi!”

Huỳnh Hà cầm lấy máy chụp hình chụp liên tục khắp nơi, lại luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó. Sau lại rút cuộc không nhận được nói: “Hứa Tự Tại, gọi anh chàng lần trước giúp bạn lắp đặt máy tính Trình Tử Chấn ra đây đi!”

Hứa Tự Tại nhú chặt chân mày, “Không mang đi động a!”

“Lấy của tớ gọi đi.” Huỳnh Hà tự mình dâng lên chiếc điện thoại mới tinh.

Hứa Tự Tại lắc đầu, “Tớ không có nhớ số của cậu ấy!”

Huỳnh Hà hận không thể lập tức lắp đặt trong não của Hứa Tự Tại một ổ cứng, “Mấy số cũng không nhớ được? Phục bạn ghê!”

Đang lúc Huỳnh Hà tức giận, đột nhiên cảm thấy hai mắt tỏa sáng, “Trình Tử Chấn!” Huỳnh Hà chạy đuổi theo.

Trình Tử Chấn đi vô cùng vội vã, không nghe thấy phía sau có người gọi cậu.

Hứa Tự Tại bị Huỳnh Hà lôi kéo theo, vẫn đi theo Trình Tử Chấn về hướng văn phòng đoàn ủy. Bị lôi kéo không thoải mái, Hứa Tự Tại nói: “Bạn tự đi trước đi, tớ sẽ tới đó sau!”

Huỳnh Hà mừng rỡ thoải mái, “OK, vậy bạn nhanh đến đó nhé!”

Hứa Tự Tại lắc đầu, đứng nguyên tại chỗ thở dốc, “Cô bạn Huỳnh Hà này, xem ra thật sự đã bị Trình Tử Chấn mê hoặc!”

Lúc cô đang lăm bằm lăm bầu, thì Ninh Hạo cũng đã tới.

“Tự Tại! Sao cậu lại ở chỗ này?” Ninh Hạo gặp Hứa Tự Tại ở đây có cảm giác thật bất ngờ.

“Nói ra rất dài dòng.” Hứa Tự Tại điều chỉnh tốt tiết tấu hô hấp, “Theo bạn cùng phòng tới chơi...” Cô chỉ về phía tòa lầu chỗ văn phòng Đoàn ủy, “Cô ấy đi vào tìm Trình Tử Chấn rồi!”

Ninh Hạo nghe mà không hiểu ra sao, cộng thêm cậu cũng đang kẹt thời gian, nói thẳng: “Cậu đi với tớ trước đã !”

Ninh Hạo nắm tay Hứa Tự Tại đi thẳng về hướng văn phòng của hội sinh viên.

Trình Tử Chấn tới văn phòng trước, ngừng một chút, thấy Huỳnh Hà vội vã đuổi theo tới đây, “Trình Tử Chấn, chờ một chút!” Cô ở phía sau la lên.

Trình Tử Chấn nhớ ra, cô là bạn cùng kí túc xá với Hứa Tự Tại, “Gọi tôi?” Cậu hỏi.

Huỳnh Hà chạy thở hồng hộc, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Thầy giáo bên Đoàn ủy đứng lúc gọi Trình Tử Chấn vào, “Cậu đợi tôi trước, tôi hiện tại có việc!” Trình Tử Chấn nói với Huỳnh Hà.

“Ninh Hạo sao còn chưa tới? Có thông báo chưa?” Thầy giáo hỏi.

“Dạ báo rồi!” Có người trả lời.”Thôi được, không đợi nữa!”

“Nếu Ninh Hạo không tới, vậy người chọn sẽ là Trình Tử Chấn rồi, mọi người có ý kiến gì không?” thầy giáo hỏi tiếp.

“Không có!” Một tiếng hợp thanh vang lên.

Khi Ninh Hạo nắm tay Hứa Tự Tại cùng nhau bước vào phòng, vừa đúng lúc mọi người tan họp đang đi ra.

“Tới hội học sinh phỏng vấn cũng dẫn theo bạn gái, không trách được đã đến trễ!” Một vị đàn anh khối trên trên ghẹo Ninh Hạo.

Ninh Hạo mỉm cười, ôn hòa, bình tĩnh, không thấy một tia gợn sóng.”Xin lỗi!” Cậu nói.

“Không cần nói với anh, em đi nói với thầy giáo đi!” Vị đàn anh này đánh giá Hứa Tự Tại, “Đường như đã gặp ở đâu đó?”

Hứa Tự Tại nhẹ nhàng rút ra bàn tay bị Ninh Hạo nắm, bị đánh giá cô cảm thấy không được tự nhiên, Ninh Hạo thế mà lại cố chấp kéo tay cô qua, nắm chặt. Tựa giống khi còn bé, rất tự nhiên, “Đừng để ý đến anh ấy, bọn tớ là học chung khoa, anh ấy luôn nói giỡn với tớ.” Nói xong, giúp Hứa Tự Tại sửa sang lại khăn quàng cổ một chút.

“Hứa Tự Tại!” Huỳnh Hà thấy Ninh Hạo nắm tay Hứa Tự Tại đi vào, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nghe thấy giọng nói của Huỳnh Hà, Hứa Tự Tại rốt cuộc đã nhớ tới tại sao mình có mặt tại nơi này.”Đuổi theo Trình...” Cô vừa định hỏi Huỳnh Hà có đuổi theo kịp Trình Tử Chấn không, đã nghe thấy giọng nam trầm ấm của Trình Tử Chấn, “Hứa Tự Tại, cậu là tới chúc mừng tớ trúng cử vào hội sinh viên hả?” Cậu đi tới trước mặt cô, ngó chừng cô, hoàn toàn coi thường Ninh Hạo người đang nắm tay cô.

Hứa Tự Tại cũng không hiểu ra sao, u mê, cô còn không có biết rõ ràng rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Thần sắc Ninh Hạo trong nháy mắt có biến hóa, nhưng rất nhanh liền khôi phục nguyên trạng, có Hứa Tự Tại ở bên cạnh, cậu luôn luôn cười ôn hòa.

Huỳnh Hà chưa từng thấy Hứa Tự Tại và nam sinh nào ở khoảng cách quá gần như thế, hơn nữa còn nắm tay, nắm tay thì khỏi bàn, vẻ mặt còn rất tự nhiên, bộ dạng rất là đương nhiên. Chẳng lẽ? Huỳnh Hà chợt tỉnh ngộ, “Anh ấy, là BF của cậu...” ” Trời ạ, Hứa Tự Tại bạn mà cũng có bạn trai!” Huỳnh Hà không phải cố ý, cô chẳng qua là quá kinh ngạc, mới có thể thuận miệng nói ra.

Nếu như, Hứa Tự Tại lắc đầu phủ nhận thì không tính, nhưng Hứa Tự Tại hết lần này tới lần khác đều không nói lời nào.

Mà Ninh Hạo chỉ cười.

Nhìn bộ dạng Hứa Tự Tại không có phản ứng mưa gió bão bùng gì, Trình Tử Chấn đột nhiên cảm thấy đất trời quay cuồng, tất cả tinh lực như kiểu bị rút ra hết, chỉ còn cái xác khô héo đứng nghiêm trước mặt cô, chỉ là cậu vẫn chấp nhất đang đợi một câu chúc mừng từ cô!

Bàn tay bị Ninh Hạo nắm tự dưng chảy ra rất nhiều mồ hôi, Hứa Tự Tại cảm thấy lạnh. Đối mặt với hai tròng mắt thâm thúy của Trình Tử Chấn, cô không biết nên mở miệng thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng khổ đau nhói.

Ninh Hạo nắm chặt tay cô, nhẹ giọng nhắc nhở “Chúng ta phải đi thôi!”

Trình Tử Chấn không biết mình rốt cuộc vì gì tức xá như thế nào, tim của cậu đình công rồi, chết lặng! Mặc dù đánh bại Ninh Hạo tiến vào hội sinh viên, nhưng lại có cảm giác mất đi toàn bộ thế giới.

Anh lớp trên bạn cùng kí túc xá với Trình Tử Chấn nhìn cẩn thận vào hình đầu giường của cậu nói: “Anh nói bạn gái Ninh Hạo sao có thể nhìn quen mắt như vậy, thì ra chính là cô gái này!”

Trình Tử Chấn cười lạnh, “Anh nhìn lầm rồi!” Cậu lấy tay gạt đi khung hình bằng kính trên đầu giường xuống, khung hình vỡ tan tành, chẳng qua là tấm hình trong khung kính kia vẫn đang mỉm cười.

Kể từ khi mọi người ở hội học sinh bắt gặp Ninh Hạo và Hứa Tự Tại nắm tay lẫn nhau, thì nhận định rằng bạn nữ đó là bạn gái của cậu. Ninh Hạo cũng không phủ định, hào phóng thừa nhận, hơn nữa còn mời người thân thiết ăn kẹo.

Hứa Tự Tại cũng cảm thấy trong lòng ngọt ngào, mười mấy năm tình cảm của hai người rốt cục đã có tin tức.

Từ đó, Hứa Tự Tại và Ninh Hạo coi như là chính thức quen nhau rồi, cũng rất ra dáng hẹn hò yêu đương như những cặp đôi khác. Chẳng qua là, cậu có lẽ không nhất định là chân mệnh thiên tử của cô.

Trình Tử Chấn sa sút một thời gian ngắn, cả ngày không nói nổi một câu. Nhưng sau đó, cũng tựa hồ đã nhận ra, nhân gian chỗ nào chả có cỏ thơm, cần gì đơn phương yêu mến một cành hoa?

Theo đuổi cậu có khối người, thỉnh thoảng cậu cũng cùng các người đẹp đi ra ngoài ăn cơm khiêu vũ, nhưng vĩnh viễn đều là bộ dáng không hào hứng, tùy ý vô cùng, hơn nữa còn rất không để tâm. Có lẽ đàn ông kiểu đó mới hấp dẫn con gái, khiến cho vô số nữ sinh giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Mặc dù thiêu thân thì nhiều lắm, nhưng không có con nào làm cho lửa bị dập tắt.

Trình Tử Chấn càng ngày càng trầm mặc, làm cho anh lớp trên bực bội, “Fuck, mày không nói chuyện là muốn tích tụ thành nội thương à? Chưa nghe nói qua câu nói này sao? Trầm mặc a trầm mặc, không có tình yêu trong trầm mặc thì có biến thái trong trầm mặc!”

“Không có hứng thú nghe!” Trình Tử Chấn ném cho anh chàng một câu rồi tự mình đi đọc sách.

“Mày, thẳng thắn, trâu bò!” Anh lớp trên lôi đồ đi giặt.

Chủ nhật về nhà, luôn cảm thấy rảnh rỗi đến khó chịu, Trình Tử Chấn dứt khoát tự mình ra tay dọn dẹp phòng ốc. Ngăn kéo sâu nhất trong bàn học luôn được khóa, nơi cất giấu những đồ vật trân quý của cậu. Lấy ra cái chìa khóa, nhẹ nhàng mở ngăn kéo ra, những đồ vật nhỏ khó phân biệt đập vào mắt cậu, mỗi một cái đều trẻ con như thế nhưng rất dễ thương.

Vài miếng giấy gói kẹo, mấy hộp diêm, một con dao găm, mấy tấm phác họa, nửa cuốn album, có cá tính nhất cũng trân quý nhất, là một chiếc mặt nạ da thú, đó là món quà mà lúc Hứa Tự Tại đi Châu Phi mang về cho cậu. Có thể bởi vì thời gian cách đã lâu, những màu sắc nhuộm trên đó cũng phai đi gần hết, chỉ còn lại màu sắc nhàn nhạt, vì vậy cũng không dọa người giống lúc ban đầu nữa. Trình Tử Chấn chậm rãi đeo chiếc mặt nạ lên, hồi tưởng lại tình cảnh ban đầu Hứa Tự Tại đưa chiếc mặt nạ này cho cậu, cô bị sợ hãi nhào tới trong lòng ngực cậu, tim đập thình thịch thình thịch, mà cậu lại giống như một người đàn ông thực thụ ôm lấy cô, trấn an cô, “Không sao đâu, không có chuyện gì hết!”

Trình Tử Chấn lẩm bẩm nói với mình: “Không sao đâu, không có chuyện gì hết! Cũng sẽ qua đi thôi.” Cậu muốn tự an ủi mình mà thôi, nhưng vì cái gì mà trái tim như thiếu mất một góc, nghe không được bất kỳ lời an ủi nào?

“Có hay không có chuyện.” Cậu tháo chiếc mặt nạ xuống, ngẩng đầu lên, ánh mắt mông lung nhìn ra hướng ngoài cửa sổ. Ai nói nước mắt đàn ông không dễ rơi? Chẳng qua là chưa chạm tới chỗ thương tâm mà thôi.

Mấy chủ nhật này, Hứa Tự Tại đều về nhà rất trễ, giống tất cả những ai đang yêu trên đời này, cô và Ninh Hạo đi dạo từng góc ngách trong sân trường, hưởng thụ thời gian tuyệt đẹp chỉ có hai người bên nhau.

Nếu không phải Ninh Hạo bận rộn nhiều việc, bọn họ còn sẽ tiếp tục đi không biết mệt.

Ninh Hạo được mẹ nhờ vả, mỗi tuần dạy kèm bài vở cho Phương, đoạn thời gian trước, đã trì hoãn. Cho nên, chủ nhật này, Ninh Hạo vô luận thế nào nhất định phải đi dạy kèm cho người ta.

Đưa Hứa Tự Tại đến cửa lớn, Ninh Hạo thật có chút không nỡ nói tạm biệt với cô, “Nhanh lên một chút đi, quá muộn không tốt!” Hứa Tự Tại mỉm cười nói tạm biệt. Hiện tại Ninh Hạo đã mất đi chỗ dựa, không còn là quý công tử trước kia, anh có phương thức sống mới, hơn nữa hết thấy đều là anh phải bỏ sức ra, đi tranh thủ. Cô cần phải thích ứng với tiết tấu cuộc sống mới của bạn trai mình.

“Nhớ nghĩ đến anh nhé!” Ninh Hạo dặn dò.

Thấy cô gật đầu, anh mới lưu luyến xoay người.

Ăn cơm tối xong, Hứa Tự Tại đi tản bộ trong đại viện. Thật ra thì cô muốn gọi điện cho Ninh Hạo, cô không muốn ông bà nội biết cô cùng Ninh Hạo đang quen nhau. Bất tri bất giác đã đến chỗ cây hòe già. Đã là đầu mùa đông, lá cây đã sớm rụng sạch, chỉ còn trơ trọi gốc cây và cành đứng chống chọi trong gió lạnh. Cô ngẩng đầu nhìn lên cái cành cây lúc trước đã từng buộc cái xích đu, mặt trên vẫn còn dấu vết của dây sắt buộc lên để lại.

Thời thơ ấu, đã sớm trôi xa. Nhưng vì cái gì, bên tai vẫn quanh quẩn nụ cười vui vẻ lúc bé thơ?

Thật ra thì, Trình Tử Chấp mỗi lần về nhà đều sẽ tới nơi này nhìn một chút, ngồi một lúc ở hàng ghế dài dưới gốc cây hòe già. Ngày xưa, nơi này có chiếc xích đu và bãi cỏ là nguyên nhân hấp dẫn cậu, mà nay đều đã mất đi.

Từ rất xa thấy một thân ảnh quen thuộc, vẫn cao gầy, mảnh khảnh. Tại sao khi còn bé lại giống trái bí đao lùn, nhưng bây giờ sao cũng không mập lên nổi? Cậu than nhẹ một tiếng.

Tiếng vang rất nhẹ này vẫn làm kinh động cô, Hứa Tự Tại quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Trình Tử Chấp đứng ở phía sau.

22. Chương 22

Chương 22: Cảnh sắc tươi đẹp vừa hé lộ (hạ)

“Đi ra ngoài tản bộ, nhìn thấy cậu ở nơi này, nên tới đây!” Cậu giải thích.

Trình Tử Chấp dường như gầy đi không ít, thần thái cũng không ta đây giống ngày thường.”Không biết cậu cũng về nhà, đã lâu không gặp!” Bất kể thế nào, nhìn thấy Trình Tử Chấp cô vẫn rất vui mừng, Hứa Tự Tại khẽ mỉm cười, lộ ra một đôi má lúm đồng tiền nhỏ xinh.

“Ừ nhỉ, đã lâu không gặp!” Trình Tử Chấp đáp lại.

Kể từ khi Ninh Hạo tuyên bố cô là bạn gái cậu ta, bọn họ vẫn chưa từng gặp mặt. Cậu không chủ động đi tìm cô, dĩ nhiên, cô cũng sẽ không chủ động tìm cậu.

“Tới đây ngồi một lúc nhé!” Về mặt Trình Tử Chấp ảm đạm làm cho cô không đành lòng cự tuyệt.

Hai người cứ như vậy yên lặng ngồi ở trên hàng ghế, tương đối im lặng.

Hứa Tự Tại lúng túng cười, “Từ khi nào thì bắt đầu chúng ta trở thành bạn rồi nhỉ? Nhớ lại khi còn bé, chúng ta là oan gia đối đầu đấy!”

“Thật sao?” Trình Tử Chấp cố gắng sưu tầm lại kí ức tuổi thơ ở trong não, “Khi còn bé tớ chưa bao giờ coi cậu thành oan gia đối đầu a!”

Hứa Tự Tại nhìn thấy vẻ mặt cậu chân thật không giống nói dối, "Sao lại chưa? Là cậu không nhớ đó thôi?" Cô cười ha hả rồi nói: "Nhưng không sao, bốn cô nương đại nhân đại lượng không để bụng sai lầm của tiểu nhân, chuyện trước kia cậu bắt nạt tớ, tớ bỏ qua hết đó." Cô cố ý kéo dài thanh âm: "Bởi vì chúng ta hiện tại là bạn tốt của nhau rồi!"

"Bạn tốt!" Trình Tử Cháp cũng cười, nhưng cười thật thê lương.

"Tại sao?" Hứa Tự Tại phát hiện Trình Tử Cháp dường như có cái gì đó không đúng."Có chuyện gì không vui sao?" Cô trêu chọc cậu, "Nể tình bạn giữa chúng ta, cậu cứ coi như tớ là thùng rác của cậu đi!"

Cậu đành than nhẹ.

Hứa Tự Tại đá hòn đá nhỏ dưới chân, nhằm chán nhìn Trình Tử Cháp, chờ cậu mở miệng.

Mà cậu lại nhìn bóng dáng hắt ra dưới ánh đèn đường đung đưa một cách thất thần, hình bóng cô và cậu chồng lên nhau, lộ ra vẻ thân mật như vậy.

"Rốt cuộc tại sao?" Hứa Tự Tại nghĩ."Về mặt như kiểu này, không phải là thất tình rồi chứ?" Cô nói giỡn.

Trình Tử Cháp ngừng một lát, chậm rãi nhìn về hướng cô, có khoảng nửa phút, mới nói: "Làm sao cậu biết?"

Hứa Tự Tại thiếu chút nữa bị nước bọt của mình làm sặc chết, ho khò khè.

Trình Tử Cháp vỗ lưng cô giúp cô thuận khí.

Ho một hồi lâu, rốt cuộc cũng ngừng lại, "Đại ca ơi, tớ chỉ là đoán mà thôi."

Trình Tử Cháp nhìn cô hết sức chăm chú, "Cậu thế mà đã đoán đúng." Ngữ khí của cậu tùy tiện như vậy, nhưng nghe kĩ lại, là thật lòng.

Hứa Tự Tại có chút không tin được người trước mặt là Trình Tử Cháp, ít ra không phải là Trình Tử Cháp kia người mà cô quen và thân thuộc.

Đèn đường phát ra ánh sáng lạnh lẽo, tựa hồ là vì muốn làm nổi bật lên sự u sầu của cậu, cơn gió rét buốt thỉnh thoảng thổi qua, những chạc cây của cây hòe già va chạm lẫn nhau, vang lên xào xạc. Hứa Tự Tại cảm thấy trong lồng ngực trướng lên khó chịu, bèn càng thêm dùng sức đá những cục đá thừa thốt trên mặt đất.

"Có nhớ tớ từng nói với cậu không, người tớ thích không thích tớ!" Giọng nói như mất tiếng của Trình Tử Cháp lần nữa lại vang lên, vốn là giọng nam trầm hùng hậu giờ xen lẫn sự mất mát và bất đắc dĩ.

Hứa Tự Tại than nhẹ một tiếng, "Chuyện tình cảm không cách nào miễn cưỡng."

"Đúng!" Cho nên cậu không nói, cũng không miễn cưỡng cô, chẳng qua cậu chỉ đang tự miễn cưỡng mình mà thôi.

"Cho tới nay tớ đều luôn rất thích cô ấy, nhưng cô ấy chưa bao giờ biết, tớ có phải rất ngu ngốc, rất đáng thương hay không?" Trình Tử Cháp tự cười giấu cợt, nhưng trong sự tươi cười lộ rõ nét đau thương.

Một Trình Tử Cháp yếu ớt như vậy đối với Hứa Tự Tại mà nói là vô cùng xa lạ, cô không biết nên dùng từ ngữ nào để dỗ dành cậu, chỉ có thể cùng cậu buồn bã khổ sở mà thôi.

"Cậu khóc chi thế? Người nên khóc là tớ mới đúng chứ!" Trình Tử Cháp nhìn Hứa Tự Tại đang len lén lau nước mắt, có chút dở khóc dở cười.

Hứa Tự Tại lau khô nước mắt, "Tớ cũng không biết tại sao mình lại khóc nữa?"

"Cô bé ngốc, đừng khóc, tớ chỉ coi cậu là thùng rác thôi." Trình Tử Cháp lấy ra khăn giấy trong túi áo đưa cho cô, "Biết cậu thích khóc, cho nên tớ luôn tùy thân mang theo khăn giấy. Thấy sao, người bạn này đối với cậu cũng không tệ lắm đúng không?"

Bị cậu trêu đùa, Hứa Tự Tại không nhịn được bật cười, "Nghĩ hay quá ha, tớ thích khóc hồi nào hả?"

Gió đêm đã lạnh, hình ảnh mờ nhạt dưới đèn đường ảm đạm xem ra có vẻ không còn cô đơn nữa.

“Hứa Tự Tại, cậu cảm thấy sống vui vẻ không?”

“Chưa từng có vui vẻ như vậy!”

“Cậu cảm thấy hạnh phúc không?”

“Nếu như cuộc sống cứ như vậy có thể vĩnh hằng, tớ sẽ cảm thấy đây chính là Thiên đường.”

“Thật là cô gái ngốc!”

“Quá thông minh sẽ giảm thọ!”

“Nhất định phải vui vẻ!”

“Cậu cũng vậy nhé!”

“Nhất định phải hạnh phúc!”

“Có một người bạn như cậu vậy, muốn không hạnh phúc cũng khó, không phải sao.”

Tiếng cười vui ở trong bóng đêm tùy ý tung bay, cuối cùng hóa thành tiếng vọng xa xăm.

Rất cục, âm thanh chuông điện thoại di động dễ nghe phá vỡ sự yên lặng của bóng đêm, cũng là hạnh phúc và lãng mạn của người nào đó mong đợi đã lâu

Thời gian như bóng câu qua khe cửa.

Đảo mắt đã đến năm 2 rồi, trong một năm đó, tình cảm giữa Hứa Tự Tại và Ninh Hạo vững bước bay lên, mỗi tuần cố định gặp mặt nhau một hai lần, đi dạo ở phụ cận trường học một chút, ăn chút gì đó, sau đó cậu sẽ đưa cô trở về túc xá. Hai người cũng giống như những đôi yêu nhau khác, ở dưới lầu ký túc xá hôn tạm biệt, chẳng qua là mỗi lần Ninh Hạo hôn cô cũng như vậy không nóng không lạnh, vĩnh viễn không chế sự nhiệt tình vào trong lòng.

Huỳnh Hà phát biểu quan điểm, cho rằng tình yêu của bọn họ mặc dù có nền móng vững chắc, phát triển ổn định, nhưng thiếu hụt kích tình, càng thiếu hụt máu lửa. Hứa Tự Tại chỉ cười trừ, chuyện tình cảm như người uống nước, lạnh ấm tự biết.

Trong một năm, Huỳnh Hà thiết kế kế hoạch theo đuổi Trình Tử Chấn, như tình cờ gặp gỡ, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem phim...các trình tự bước đi, chỉ là không có bước nào theo kế hoạch thực thi hết.

Chỉ có một lần cùng nhau ăn cơm, vẫn là Hứa Tự Tại đãi, bởi vì máy tính của cô bị nhiễm virus, đã gọi Trình Tử Chấn tới cài phần mềm diệt virus. Huỳnh Hà than thở, tại sao Trình Tử Chấn có thể chảnh thế cơ chứ? Căn bản là không đem Huỳnh đại mỹ nữ cô đây để vào trong mắt.

Hứa Tự Tại đang an ủi cô, “Nếu như bạn có thể quen biết cậu ta sớm một chút, càng sẽ vì sự chảnh của cậu ta mà muốn cho cậu ta ăn đòn kia! Một tên xấu xa như thế, khuyên bạn vẫn nên mau sớm thay đổi mục tiêu đi, tránh lãng phí sự nhiệt tình.”

Huỳnh Hà cứ như ăn phải bùa mê thuốc lú, “Tớ là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không tới Hoàng Hà chưa chết tâm!”

Khi Trình Tử Chấn thuận lợi ngồi lên chiếc ghế chủ tịch Hội sinh viên, Hứa Tự Tại đang ở Tây An tiến hành cuộc lưu diễn hội Chữ Thập Đỏ của sinh viên toàn quốc.

Một khúc dương cầm du dương “ Ngày mùa thu”, đã khiến cho dưới đài nổ vang những tràng vỗ tay, kéo màn hết mấy lần, Hứa Tự Tại mới có thể đi xuống đài, “Chị Hứa, điện thoại di động của chị vang lên nhiều lần.” Cô em lớp dưới cung kính đưa di động cho Hứa Tự Tại. Hiện tại cô cũng là đàn chị của người khác rồi.

Nhiều cuộc gọi lỡ đều là của Trình Tử Chấn.

“Tìm tớ có chuyện gì?” Hứa Tự Tại gọi lại.

“Ha ha, vừa nãy còn có cái tin tức tốt muốn khoe với cậu, nhưng bây giờ quên mất rồi.” Cẩm ông nghe, cậu cười ôn nhu, thật ra thì cậu chỉ muốn nghe một chút giọng nói của cô thôi.

“Nhảm chán!” Hứa Tự Tại cho là cậu muốn trêu trọc cô, Trình Tử Cháp từ trước đến giờ khó sửa đổi được cái tính trêu chọc cô, thói quen bắt nạt cô, mặc dù hiện tại đã có ít nhiều thay đổi, nhưng non sông dễ đổi, bản tính khó dời, cô vẫn phải tăng cường đề phòng, để tránh lại bị cậu giăng bẫy.

“Nghĩ ra rồi, tớ muốn khoe với cậu là tớ đã trúng cử chức chủ tịch Hội sinh viên rồi!” Trình Tử Cháp cố ý trêu chọc cô.

“Thật tốt quá! Trình Tử Cháp, tớ hẳn là nên chúc mừng cậu đúng không?” Thanh âm Hứa Tự Tại mừng rỡ truyền lây sang cả Trình Tử Cháp, vẻ mặt cậu cười thỏa mãn!

“Gọi điện thoại cho bạn gái người khác còn có thể cười với vẻ mặt say mê thế kia, đoán chừng cũng chỉ có mày mới có thể làm được!” Anh lớp trên trong tức xá lộ ra vẻ mặt không chấp nhận được, anh ta là người có tài học nằm tư của hệ vật lý, anh lớp trên của Ninh Hạo, lúc bình thường quan hệ với Ninh Hạo cũng không tồi.

Trình Tử Cháp cũng học được chiêu của Hứa Tự Tại thường dùng—— không đáp lại, kệ mày nói gì, làm cái gì cũng tự nói tự mình nghe.

“Nè!” Anh lớp trên thọc Trình Tử Cháp, “Trình công tử tại sao không nói chuyện?”

Cúp máy xuống, Trình Tử Cháp cười híp mắt nhìn ông anh, “Kêu em nói à?”

Bị cậu nhìn phát hoảng, anh lớp trên có chút không chống đỡ được, cảm thấy Trình Tử Cháp đang nuôi dưỡng âm mưu nào đó, “Fuck, anh mày xin đầu hàng!” Anh giơ tay dựng thẳng cổ trắng. Trình Tử Cháp mới nói: “Sau này tốt nhất ít nói chuyện đi, em gần đây sợ ồn ào!”

“Fuck, thằng nhóc mày thật đúng là biến thái trong trầm mặc.” Anh lớp trên làu bàu bỏ đi.

Từ Tây An trở lại, Ninh Hạo vốn nói là sẽ đi đón cô, cho nên Hứa Tự Tại mới nói với người trong nhà là không cần phái xe đến đón. Nhưng khi xe lửa sắp đến Bắc Kinh, Ninh Hạo gọi điện tới, nói do phải dạy kèm cho Phương nên đi không được.

Hứa Tự Tại mất mát nắm điện thoại trong tay, Ninh Hạo cũng có nỗi khổ tâm riêng của anh, cô có thể hiểu được. Nhưng việc đón bạn gái chẳng lẽ so với chuyện dạy thêm cho cô bé không quan hệ gì kia quan trọng hơn sao chứ? Cô vẫn có chút khó chịu.

Sân ga nhiều người, Hứa Tự Tại kéo hành lý nặng nề, đi chậm chạp, nếu như biết không ai đón, cô cũng sẽ không mua rất nhiều quà tặng ọi người như vậy.

Chuông điện thoại di động vang lên liên hồi, bởi vì hỗn loạn, cô lúc đầu cũng không nghe thấy.

Đợi khi cầm máy lên nghe, điện thoại bên kia truyền đến thanh âm hỗn hển của Trình Tử Cháp, “Không mang lỗi tai ra cửa, hại tớ lo bò trắng răng một trận.”

“Thật là phong cách nói chuyện rất điển hình của Trình Tử Cháp!” Hứa Tự Tại đang giễu cợt cậu, “Tìm tớ có chuyện gì?”

Bởi vì thanh âm chung quanh quá huyền ảo, Hứa Tự Tại căn bản nghe không rõ cậu bạn đang nói gì.

“Ở đâu đấy? Làm sao mà âm ĩ thế?” Trình Tử Cháp hỏi.

“Mới từ Tây An về, còn đang ở sân ga.” Hứa Tự Tại bên nghe điện thoại bên túm lên hành lý, bởi vì đồ quá nhiều, một túi du lịch từ trên va li lớn rơi xuống, lăn ngay đi thật xa.

Hứa Tự Tại bất đắc dĩ nhìn đồ vật rơi lung tung trên đất, chỉ có thể cười khổ.”Sắp điên mất, chờ về nhà tớ sẽ điện lại cho cậu!” Cô nhanh chóng cất máy, đi nhặt lấy túi du lịch của mình.

Điện thoại di động lại vang lên, tiếp tục vang. Hứa Tự Tại lại nhắc máy, “Có chuyện gì đợi lát nữa rồi hãy nói, hiện tại tớ đã luống cuống tay chân rồi!” Cô lần nữa cất dứt.

Tiếp tục vang, điên cuồng vang, “Được rồi, cậu nói đi.” Hứa Tự Tại tìm một góc ít người dừng lại, như vậy người khác sẽ không dễ dàng đụng phải cô.

“Một mình cậu sao? Tài xế đâu?” Trình Tử Cháp hỏi.

“Uhm. Không có gọi tài xế tới đón.”

“Đồ ngốc! Ở sân ga chờ tớ, tớ đi đón cậu!” Lần này Trình Tử Cháp đập máy trước.

Hứa Tự Tại đang nhìn điện thoại trong tay mà cảm thấy buồn cười, Trình Tử Cháp thật biết nói giỡn, chủ nhật tài xế đều đã nghỉ phép, nếu như không có hẹn trước, hiện tại đến nơi nào tìm người tới đón cô?

Cô lúi cúi hành lý, theo dòng người chậm rãi chuyển động, thật vất vả mới ra khỏi sân ga.

Dòng người chờ đón xe taxi đứng xếp hàng dài, đoán chừng đợi đến lượt cô phải mất nửa tiếng nữa.

Điện thoại di động vang lên, “Hứa Tự Tại, cậu ở đâu?” Giọng nói Trình Tử Cháp truyền đến, bối cảnh huyên náo.

“Chỗ đứng chờ bắt xe taxi.”

“Đừng đi lung tung, đứng đó chờ tớ.”

Quả nhiên không đến mấy phút, Trình Tử Cháp trong vẻ phong trần mệt mỏi xuất hiện. Nhận lấy đồng lớn hành lý trong tay cô, dẫn cô xuyên qua đám người. Hứa Tự Tại kinh ngạc nhìn Trình Tử Cháp, cậu ta là siêu nhân sao?

“Tài xế đâu?” Hứa Tự Tại lên xe xong thì không phát hiện ra tài xế.

Trình Tử Cháp cười cổ quái, “Ở chỗ này a!” Cậu lên xe phát động máy, động tác coi như lưu loát.

“Cậu biết lái xe?” Hứa Tự Tại đang hoài nghi?

“Không biết, chỉ là hôm qua mới học được vài động tác?” Trình Tử Cháp chăm chú nhìn về phía trước đường, bộ dáng đúng là giống người mới biết lái xe.

“Tớ thấy mình vẫn nên bắt xe taxi thôi! Tánh mạng đáng quý a.” Hứa Tự Tại bày ra vẻ mặt khẩn cầu cậu dừng xe.

Xe lượn mấy vòng, rốt cục đã ra khỏi sân ga, lên tới trên đường chính.

Hứa Tự Tại đang lo lắng nhìn Trình Tử Cháp, “Mặc dù lúc nhỏ có chút thù oán nho nhỏ, cậu cũng không đến nỗi định mưu sát tớ chứ?” Nhìn xe đang chạy trên làn đường đông xe cộ, trái tim Hứa Tự Tại như treo trên vách núi.

“Van xin cậu đấy, cậu dừng xe đi, Trình Tử Cháp! Chúng ta hiện tại là bạn tốt rồi! Tớ hy sinh rồi cậu cũng không có lợi gì mà!” Hứa Tự Tại tận tình khuyên bảo.

“Cậu mà dài dòng nữa, thì sẽ thật sự nguy hiểm đấy!” Trình Tử Cháp liếc nhìn cô một cái, ý bảo cô tốt nhất câm miệng.

Nên nói đều nói rồi, nên van xin cô cũng đã van xin rồi, Hứa Tự Tại chỉ có thể tự cầu nhiều phúc, trong miệng đọc lầm nhảm, “Phật tổ, Thượng Đế, Jesu phù hộ!”

Trình Tử Cháp cảm thấy buồn cười, “Đường Vũ, Dương Tuấn mấy người bọn nó đều ngồi qua xe của tớ, có người nào giống cậu đâu! Dù sao thì tớ đã có bằng lái được hơn một năm rồi.”

“Vậy mà gạt tớ nói mới vừa học?” Hứa Tự Tại tức giận nhìn cậu.

Trình Tử Cháp chỉ cười, thường xuyên nhìn một chút vẻ tức giận của Hứa Tự Tại đều có thể khiến cho tinh thần cậu vui vẻ!

Trên đường đi, Hứa Tự Tại hỏi “Cậu mới vừa gọi điện tìm tớ có chuyện gì sao?”

Trình Tử Cháp đang chuyên tâm lái xe, nói: “Quên rồi!” Thật ra thì cậu mới vừa gọi điện thoại cho cô chỉ là muốn quan tâm cô đã an toàn về đến nhà chưa?

23. Chương 23

Chương 23: Sau cơn mưa trời lại sáng (thượng)

Hứa Tự Tại cùng Ninh Hạo cho tới bây giờ cũng chưa từng cãi nhau qua, dĩ nhiên bọn họ cũng chẳng biết nên cãi nhau như thế nào đây. Ninh Hạo là một người ôn hòa, Hứa Tự Tại là một người tùy tính, hai người họ ở cùng nhau lúc nào cũng vui vẻ ấm áp. Nhưng cái người tự xưng là chuyên gia tình ái là Huỳnh Hà luôn bảo bọn họ như vậy là không bình thường.

Huỳnh Hà đã áp dụng triệt để kế hoạch theo đuổi Trình Tử Chấn nhưng cũng không thấy hiệu quả. Trình Tử Chấn chẳng qua là biết cô là bạn cùng phòng của Hứa Tự Tại, mặc dù cũng có lúc tỏ ra có hứng thú, nhưng Huỳnh Hà hiểu rõ, kia cũng không phải là thật tình, chẳng qua là tâm lý hư vinh háo sắc của con trai thôi.

“Buông tay đi! Cậu ta đã thích người khác rồi.” Hứa Tự Tại khuyên Huỳnh Hà, mặc dù trong lòng người ta không hề thích cậu ta, nhưng sự cố chấp của Trình Tử Chấn ít nhiều đã làm Hứa Tự Tại cảm động. Cô gái như thế nào mà có thể đối với Trình Tử Chấn không chút động lòng đây? Hứa Tự Tại càng lúc càng muốn biết.

“Buông tay như vậy không phải là phong cách của tớ!” Huỳnh Hà chấp nhất, “Hôm nay, cậu theo tớ đến Thanh Hoa đi! Nhất định phải làm cho Trình Tử Chấn thấy được vẻ đẹp của tớ.” Huỳnh Hà chải tới chải lui mái tóc xoăn vừa uốn, xoay qua xoay lại trước gương một hồi lâu.

Hứa Tự Tại cười : “Được thôi, vừa đúng lúc tớ phải đi gặp Ninh Hạo đây!”

Tìm khắp nơi Hứa Tự Tại mới nhìn thấy bóng dáng Ninh Hạo ở hội trường khoa học đông đúc người. Khoa vật lý đang chuẩn bị tổ chức một buổi tọa đàm về khoa học vật lý, muốn mời đại giáo sư cấp thế giới đến làm chủ giảng. Ninh Hạo là trợ thủ đắc lực chủ nhiệm khoa nên bị phân công đến bố trí hội trường.

Ninh Hạo tới sớm nhất, làm việc cật lực một hồi, mệt đến nỗi cả người đầm mồ hôi, tiện tay cởi áo khoác cầm trên tay.

Hứa Tự Tại nhìn cậu từ phía xa, Ninh Hạo mặc dù không anh tuấn, đẹp trai như Trình Tử Chấn, nhưng vẫn là rất xuất chúng, nhu hòa vững chãi. Hứa Tự Tại rất biết thưởng thức người khác, hơn nữa Ninh Hạo khi nhìn nghiêng, càng làm cho người ta cảm thấy đẹp mắt mà tán thưởng.

Hứa Tự Tại đi vào từ cửa sau, nghĩ là sẽ đi vòng qua cho Ninh Hạo một bất ngờ. Nhưng không ngờ tới, phía sau Ninh Hạo còn có một người khác đang đứng đó, Phương. Cô ta đang lấy áo khoác từ tay Ninh Hạo, còn cầm khăn tay của mình lau mồ hôi cho cậu ta, bởi vì Ninh Hạo hơi cao, Phương không thể làm gì khác hơn là kiễng chân. Cô lau vô cùng nhẹ nhàng, lại còn vừa lau vừa cười với Ninh Hạo.

Ninh Hạo có chút ghét Phương thân mật, cậu vẫn không có thói quen để người con gái khác quá gần mình.”Được rồi, cảm ơn!” Cậu vừa lui về sau vừa né tránh cô.

Phương nhảy cảm hỏi: “Cậu có phải là ghét tớ không?”

“Không phải !” Ninh Hạo cảm thấy rất phiền, nếu như có thể, cậu thật không muốn cùng cô có bất kỳ quan hệ nào, nhưng mẹ đã nói không được đắc tội với Phương, cha của cô ta là ân nhân của nhà cậu.

Hứa Tự Tại từ cửa sau lặng lẽ lui ra ngoài.

Khi gặp lại Ninh Hạo, Hứa Tự Tại đối với chuyện trước đó một chữ cũng không nhắc tới.

Hai người chạy một trận như điên trên con đường nhỏ ở Yên viên, ai cũng cảm thấy nóng. Hứa Tự Tại cố ý tránh né ánh nhìn tràn đầy tình ý của Ninh Hạo, nói: “Mời tớ ăn kem đi!”

“Được rồi! Ở đây chờ tớ.” Ninh Hạo vòng qua hơn phân nửa Yên viên để đến siêu thị gần cổng trường học mua kem, lúc trở lại, Hứa Tự Tại đang đắm chiêu nhìn bầu trời đến nỗi xuất thần, vẻ mặt đầy mộng lung, tựa như đứa trẻ đi lạc.

Hứa Tự Tại vừa ăn kem vừa hỏi : “Ninh Hạo, cậu cảm thấy tình yêu có thể vĩnh hằng không?” Tựa như đang lơ đãng nhìn về phía xa xăm nhưng thật ra là đang cất giấu rất nhiều kỳ vọng.

Ninh Hạo thật thà làm sao hiểu được tâm tình nữ nhi của Hứa Tự Tại lúc này: “Sao thế? Đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm!”

“Không có gì, chẳng qua là rảnh rồi nên suy nghĩ lung tung thôi!” Hứa Tự Tại cắn một miếng kem, lạnh đến nổi giật mình.

Đêm trước ngày Lễ Giáng Sinh, Nghiêm Băng từ Thượng Hải trở về.

Dương Tuấn cùng Trình Tử Cháp thu xếp một buổi họp mặt, gọi tất cả đồng đẳng thời trung học cùng đi, địa điểm vẫn là chọn Toàn Tụ Đức, cửa hiệu lâu đời, trước kia mọi người vẫn thường đến, rất đáng để hồi tưởng lại.

Hứa Tự Tại vốn có hẹn đi xem phim cùng Ninh Hạo, nhưng nghe nói Nghiêm Băng trở về, bèn bảo Ninh Hạo đổi sang khi khác xem phim vậy, Ninh Hạo cũng hờ hững đồng ý.

“Nghiêm Băng là bạn tốt của tớ, người rất hài hước, cũng rất nhiệt tình, hơn nữa đáng vẻ có đôi chút giống cậu đấy!” Hứa Tự Tại ôm cánh tay Ninh Hạo, làm nũng nói “Đi cùng với tớ có được không?”

“Thôi, tớ còn có việc!” Ninh Hạo nhéo nhéo gương mặt non nớt của cô, “Họp mặt xong thì về trường sớm nhé!”

Hứa Tự Tại thất vọng nhìn theo bóng lưng Ninh Hạo, gần đây cậu ấy dường như rất bận rộn!

Hứa Tự Tại đến trễ nhất. Món ăn đã dọn lên đủ cả, Dương Tuấn đề nghị mọi người vừa ăn vừa chờ, nhưng Nghiêm Băng nhưng kiên quyết phải đợi cô tới cùng ăn.

Đường Vũ cầm lấy chai rượu nhìn Hứa Tự Tại nói: “Cậu đến trễ phạt ba chén!” Đám người này đều tửu lượng đều rất tốt, đành chịu thôi, từ lúc năm nhất trung học họ đã bắt đầu uống rượu thay nước cơ mà.

“Đường Vũ, cậu đừng gây rối nào!” Trình Tử Cháp kéo cậu xuống.

“A, đau lòng sao? Nếu không cậu uống thay cậu ấy đi. Chẳng phải đã nói trước rồi sao? Ai đến trễ sẽ phạt người đấy?” Đường Vũ vẫn không chịu buông tha nói.

“Tớ uống!” Trình Tử Cháp và Nghiêm Băng cùng lúc lên tiếng. Hai người đều đứng lên, cầm ly rượu trong tay, nhìn đáng vẻ ai cũng muốn ra mặt thay Hứa Tự Tại. Những người đang ngồi ai cũng cảm thấy không khí có phần quỷ dị.

“Nhân duyên không tệ a!” Đường Vũ cũng không biết rượu trong bình rượu nên rót cho ai đây? Đành làm khó dễ Hứa Tự Tại thôi.

Hứa Tự Tại cảm kích nhìn hai người trước mặt, có bằng hữu như thế thật là may mắn? Cô hít sâu một hơi, nói: “Ai bảo tớ không thể uống rượu, chẳng phải chỉ ba chén sao? Tớ uống!”

“Quả nhiên là khí phách không thua đáng mày râu!” Đường Vũ nhìn Hứa Tự Tại một hơi uống hết ba chén rượu trắng, có chút kinh ngạc, dĩ nhiên, những người đang ngồi đó tất cả đều cảm thấy kinh ngạc.

“Cậu không sao chứ?” Trình Tử Cháp nhỏ giọng hỏi.

Cô lắc đầu, “Dị quan trọng ai bảo tớ đến trễ? Đáng bị phạt!” Nói xong lại để Đường Vũ rót thêm chén nữa, một hơi uống cạn.

“Được rồi, đó là rượu đấy!” Trình Tử Cháp ngăn lại vài giọt còn sót lại trong ly của cô.

Hứa Tự Tại đúng là uống không ít, nhưng vẫn tỉnh táo, vừa ăn vừa cùng Nghiêm Băng kể về cuộc sống của cậu ta ở Thượng Hải.

Ăn xong một bữa cơm đã là nửa đêm, mọi người lần lượt ra về.

Dưới tác dụng của rượu, Hứa Tự Tại bắt đầu có chút mơ hồ, cảm thấy người ngồi bên cạnh mình dường như rất quen thuộc, mơ mơ màng màng gọi tên Nghiêm Băng.

“Lần sau quả thật không thể để cậu uống rượu!” Trình Tử Cháp đỡ lấy cô nói.

“Ha ha, cậu trở về thật tốt ! Hôm nay vui quá, tớ hát cho cậu nghe nhé.” Hứa Tự Tại kéo Trình Tử Chấn bắt đầu cất tiếng hát.

“Đây cũng gọi là hát sao? Nghe tớ hát này.” Trình Tử Chấn ngân nga bài « Đồng niên » quen thuộc, giai điệu dịu dàng vang vọng trên đường phố, Hứa Tự Tại cũng hát theo.

“Buồn ngủ quá, lại rất mệt nữa!” Hát xong, Hứa Tự Tại tựa đầu vào vai Trình Tử Chấn, “Thật ra bài hát này Trình Tử Chấn hát cũng rất hay!” Cô lẩm bẩm nói.

“Ừm” Trình Tử Chấn đỡ lấy đầu cô, “Suy nghĩ cả buổi mà cậu còn không biết tớ là ai sao?”

“Ninh Hạo!” Hứa Tự Tại nhìn kỹ Trình Tử Chấn, thất vọng nói “Cậu không phải là Ninh Hạo!”

“Thật là điên mất!” Trình Tử Chấn dừng lại, “Hứa Tự Tại cậu thật là ngu ngốc! Có gì không vui cứ nói ra, đè nén trong lòng có ích lợi gì chứ?”

“Không vui?” Hứa Tự Tại cười cười, “Tớ nào có không vui? Tớ chỉ là ghét Trình Tử Chấn!”

“Nói dối!” Trình Tử Chấn kéo kéo cô, “Không phải là có chút thích Trình Tử Chấn sao?”

“Nói dối! Trình Tử Chấn là ma quỷ, tớ ghét hẳn ta!” Hứa Tự Tại hét lên.

“Ừ! Cậu ghét hẳn ta!” Trình Tử Chấn ôm lấy cô, không để cho cô động đậy, tránh kích động cảm xúc của cô, “Vậy cậu cứ tiếp tục chán ghét hẳn ta đi!”

Mấy ngày sau, Hứa Tự Tại vẫn còn cố nhớ lại buổi tối ngày Nghiêm Băng trở về Bắc Kinh, cô uống quá nhiều rượu, đã nói rất nhiều, nhưng rốt cuộc nói gì, ngay cả chính cô cũng không nhớ rõ.

Chỉ nhớ rõ là Trình Tử Chấn đã đưa cô về ký túc xá.

Lễ Giáng Sinh, Hứa Tự Tại và Ninh Hạo hẹn nhau cùng đi nhà thờ Tây Thập Khổ cầu phúc.

Ngày lễ khắp nơi giăng đèn kết hoa, không khí náo nhiệt vô cùng! Hứa Tự Tại mua hai cái nón nô-en bên đường, tự mình đội một chiếc, chiếc kia cho Ninh Hạo : “Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt nào!”

“Haha, tùy cậu thích.” Ninh Hạo cảm thấy đội cái mũ này lên rất buồn cười.

Bên ngoài giáo đường tấp nập người qua lại, Ninh Hạo nắm chặt tay Hứa Tự Tại : “Đi sát tớ, đừng để lạc mất đấy!”

“Giáo đường dễ dàng làm cho người ta nghĩ đến hôn lễ!” Hứa Tự Tại trang nghiêm nhìn Thập Tự Giá , đột nhiên cảm khái nói.

“Sớm như vậy đã muốn gả cho tớ sao?” Ninh Hạo trêu ghẹo cô.

“Ai bảo thế! ” Hứa Tự Tại làm mặt quỷ : “Chỉ là đang nghĩ đến nên buộc miệng nói ra thôi.”

Đi một hồi, hai người dừng lại nghỉ ngơi. Trong đêm ồn ào náo nhiệt này, Hứa Tự Tại lại cảm thấy trong lòng yên tĩnh đến đáng sợ. Cô nhìn nghiêng gương mặt của Ninh Hạo, tuy không tuấn mỹ như Trình Tử Chấn, nhưng đường nét rất rõ ràng, “Hạo, sau này chúng ta có kết hôn không?”

“Dĩ nhiên.” Cậu đáp.

“Cũng chọn tổ chức trong giáo đường sao?” Cô tiếp tục hỏi.

“Chỉ cần cậu thích!” Cậu ôm sát cô.

Mặc dù có được lời hứa của cậu, nhưng vì cái gì cô luôn cảm thấy sẽ không nhìn thấy được tương lai của hai người? Có lẽ, cô quá bi quan, cũng có lẽ là do cô quá đa sầu đa cảm?

Đêm giáng sinh, Huỳnh Hà uống đến nổi say mềm. Khi Trình Tử Chấn đưa cô về nhà, Hứa Tự Tại đang ở dưới lầu tạm biệt Ninh Hạo.

“Tớ muốn hôn cậu, công chúa điện hạ thân ái!”

“Haha, ” Hứa Tự Tại cười khúc khích.

Cậu nhéo cái mũi của cô, “Đừng cười, nhắm mắt lại.” Môi của cậu từ từ nhích tới gần cô, cậu cảm nhận được cô đang run rẩy vì hạnh phúc.

Hơi thở nóng rực của cậu đang tiến gần đến cô, cô mong đợi khoảnh khắc tuyệt đẹp ấy.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc cậu chuẩn bị hôn, Hứa Tự Tại đang nghe được tiếng của Huỳnh Hà.

“Haha, Hứa Tự Tại cùng Ninh Hạo của cậu ấy!” Huỳnh Hà lão đảo đi tới chào hỏi bọn họ, Trình Tử Cháp đi theo phía sau.

Nhìn bộ dáng Huỳnh Hà, Hứa Tự Tại thề sau này không bao giờ uống rượu nữa, tránh say thành bộ dáng đáng sợ kia.

“Huỳnh Hà!” Hứa Tự Tại đỡ lấy cô.

“Đi đâu vậy? Sao uống nhiều rượu đến thế?” Cô hỏi Trình Tử Cháp.

Trình Tử Cháp chỉ im lặng, cũng không trả lời. “Đỡ cậu ấy về nghỉ đi, uống nhiều quá!” Nói xong, cậu xoay người rời đi.

Hứa Tự Tại dìu Huỳnh Hà, bắt đầu nhìn Ninh Hạo.

“Về đi! Có thời gian tới lại đến thăm cậu.” Ninh Hạo cười cười.

“Huỳnh Hà, cậu đến thật là đúng lúc a!” Hứa Tự Tại dùng sức dìu cô đi về túc xá.

“Haha, Hứa Tự Tại, cậu đúng là một đứa ngốc!” Huỳnh Hà vừa đi vừa cười, hơn nữa cười đến ngả nghiêng, Hứa Tự Tại không thể làm gì khác hơn là đem cô hất lên vai, cố hết sức leo lên lầu.

“Đồ ngốc!” Huỳnh Hà thần trí hỗn loạn, miệng liên tục gọi đồ ngốc.

“Cái tên Trình Tử Cháp kia đã để cậu uống bao nhiêu rượu thế? Sau này tớ sẽ tính sổ với hắn!” Hứa Tự Tại cảm giận nói.

Sau khi Huỳnh Hà tỉnh rượu, cho dù Hứa Tự Tại có hỏi thế nào, cô cũng không hé nửa lời về chuyện đêm giáng sinh hôm đó.

“Vốn nghĩ sẽ trút giận thay cậu, nhưng cậu không chịu nói thì đành thôi vậy!” Hứa Tự Tại cười.

Huỳnh Hà chăm chú nhìn Hứa Tự Tại, “Có đôi lúc cảm thấy cậu rất thông minh, mà sao có lúc lại ngu ngốc như vậy chứ?”

“Tiểu nữ tử vốn là kẻ ngốc mà!” Hứa Tự Tại trả lời.

Huỳnh Hà lắc đầu, “Hứa Tự Tại, cậu thật là làm cho người ta đổ kị!”

Đến kỳ nghỉ đông, Ninh Hạo theo mẹ đi Thâm Quyển tảo mộ cho cha, Hứa Tự Tại cảm vẫn chưa khỏi, đành phải ở lại Bắc Kinh. Chia cách tất nhiên sẽ nhớ nhung, Hứa Tự Tại ngày ngày ở nhà chờ điện thoại của Ninh Hạo.

Những ngày đầu, Ninh Hạo đều gọi điện đúng giờ như đã hẹn, nhưng về sau thì gọi không theo quy luật nữa. Hứa Tự Tại trong khi chờ đợi rất lo lắng, thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo.

Ở cùng một khu đại viện, có đôi khi Trình Tử Cháp cũng sẽ đến thăm cô, mang theo mấy đĩa CD phim cùng cô xem.

« Bắc Phi điệp ảnh », bộ phim đã xem mấy lần vẫn thích, lời thoại trong phim gần như có thể thuộc lòng, nhất là Trình Tử Cháp, trí nhớ tốt vô cùng, thỉnh thoảng còn có thể đọc cho cô một đoạn.

Hứa Tự Tại cười, “Được rồi, đừng làm khó tớ nữa, tớ không thuộc lời làm sao đối thoại với cậu được chứ.”

“Phim hay như vậy mời cậu xem thật là uống phí. ” Trình Tử tỏ vẻ như đang chịu thiệt thòi.

Hứa Tự Tại chỉ cười: “Đúng rồi, nghỉ đông Bắc Kinh lạnh như vậy, sao cậu không đi Phương Nam chơi?”

“Những nơi muốn đi đều đã đi qua, đi đâu cũng chẳng còn ý nghĩa gì, chỉ bằng ở nhà xem CD vậy!” Cậu nửa thật nửa giả trả lời cô.

Chuông điện thoại reo, Hứa Tự Tại lập tức xông qua, “Tìm ai thế?”

“Lão thủ trưởng có ở đây không?”

“Đi họp rồi!” Hứa Tự Tại thất vọng cúp điện thoại, lại quay về ngồi trước ti vi.

“Chờ điện thoại của Ninh Hạo sao?”. Nhìn bộ dạng cô đầy vẻ mất mát, Trình Tử Cháp khẳng định hỏi.

“Đã nói là sẽ gọi mỗi ngày, thế mà luôn quên mất!” Hứa Tự Tại oán trách. Cô không phải là không người hiểu chuyện, biết cậu ta không gọi điện thoại có thể là có việc gì khác, nhưng vẫn cảm thấy thiệt thòi.

“Có thể là có việc gấp, rất bận thì sao?” Trình Tử Cháp an ủi cô.

“Ừm!” Cô gật đầu.

Khai giảng sau kỳ nghỉ đông, Ninh Hạo từ Thâm Quyển trở về thì trở nên trầm mặc hơn trước. Khi đến tìm Hứa Tự Tại trên gương mặt đầy vẻ mệt mỏi.

“Không khoẻ sao?” Hứa Tự Tại quan tâm hỏi.

“Không phải, không có!” Ninh Hạo thần thái có chút không tự nhiên.

“Có tâm sự?” Hứa Tự Tại cảm thấy cậu không hoạt bát như thường ngày.

“Không có, không có!”

Lễ tình nhân không phải ngày lễ của Trung Quốc, Hứa Tự Tại vốn chẳng có chút khái niệm nào về nó, nhưng nhìn chung quanh bạn học ai cũng đón lễ, cũng cảm thấy vui lây. Bèn nói với Ninh Hạo: “Lễ tình nhân chúng ta đi công viên Bát Giác chơi được không?”

“Lễ tình nhân?” Ninh Hạo cũng chẳng biết gì về ngày lễ này, “Là khi nào?”

” Thứ bảy này !” Hứa Tự Tại cười hì hì nhìn Ninh Hạo.

“Tớ phải ôn bài cho Phương, cô ấy muốn thi TOEFL!”. Ninh Hạo khó khăn nói.

“Có thể nói với cô ấy khi khác ôn bài mà!” Hứa Tự Tại có chút không vui, đối với Phương trong lòng cô có lẽ luôn có cảm giác không thích.

“Như vậy sao được? Thời gian của cô ấy còn rất ít, đều đã có việc khác rồi!” Ninh Hạo nói.

“À!” Hứa Tự Tại ở trong lòng có chút tủi thân, có thể Ninh Hạo cũng chẳng nắm rõ thời gian biểu của cô bạn gái chính quy này, nhưng lại biết rất rõ thời gian biểu của Phương.

“Đổi lại khi khác đi công viên có được không?” Ninh Hạo hối lỗi nói.

Không muốn làm khó cậu, cô mỉm cười gật đầu, “Ừ, để sau hẵng nói!”

Thứ bảy Hứa Tự Tại không về nhà, một mình ở ký túc xá lên mạng. Những người khác đều có hẹn, nghe nói Huỳnh Hà gần đây đang quen với ai đó, cô ấy rất cuộc cũng buông tha cho Trình Tử Cháp.

Nghiêm Băng nhắn tin QQ cho cô: “Lễ tình nhân vui vẻ!” Không nói gì khác. Cô không thể làm gì khác hơn là nhắn lại hai chữ: “Vui vẻ!”

QQ của Trình Tử Cháp sáng lên, thấy cô liền hỏi “Sao không đi hẹn hò với Ninh Hạo?” Thì ra cả thế giới đều biết hôm nay là lễ tình nhân.

“Cậu ấy bận!” Cô trả lời. “Còn cậu? Sao tìm mỹ nữ hẹn hò đi?”

“Đã tìm rồi, nhưng người ta không nhận lời, đành về nhà qua lễ một mình.” Sau đó cậu còn gõ một cái biểu tượng đau khổ.

Hứa Tự Tại suy nghĩ một chút, vẫn hỏi, “Người mà cậu vẫn thầm mến đó sao? Vẫn chưa có kết quả?”

“Ừ! Thật tiếc cho 99 đoá hoa hồng của tớ.” Trình Tử Cháp nói, “Lát nữa mang qua tặng cậu nhé, còn hơn để đây tớ nhìn thấy sẽ đau lòng!”

“Cám ơn!”

“NinhHạo bận gì thế? Cơ hội tốt thế này lại không đi hẹn hò sao?” Cậu hỏi.

“Rất nhiều chuyện.” Cô gõ biểu tượng khuôn mặt tươi cười.

“Người ta đau khổ muốn chết, cậu còn cười được ư? Thật không đáng mặt bạn bè!” Cậu an ủi cô, “Buổi trưa cùng đi Đông Lai Thuận ăn thịt dê nhé, xem như an ủi người đang đau lòng.”

“Đau lòng mà còn có thể ăn thịt sao?” Cô cười cậu.

“Đây là liệu pháp chuyển dịch đấy!”

“Phục cậu thật đấy! Vậy buổi trưa gặp nhau ở cổng trường nhé!” Cô trả lời. Cô cũng đau lòng lắm, chỉ là không cách nào biểu đạt ra.

Có đôi khi, Hứa Tự Tại rất cảm kích Trình Tử Chấn, cậu ta luôn xuất hiện khi cần, hết lòng an ủi cô, không để cô âm thầm đau khổ một mình.

24. Chương 24

Chương 24: Sau cơn mưa trời lại sáng (hạ)

Ninh Hạo trầm mặc là có nguyên nhân, lần trước khi về Thâm Quyển có một người chú họ nói muốn giúp cậu đi Anh du học. Nhiều năm trước chú họ được sự giúp đỡ của cha cậu, cả nhà đã di dân Anh quốc, nên không hay biết việc cha Ninh Hạo đã qua đời, cho đến khi trở về Thâm Quyển lúc mới hay tin, thì ra anh họ đã qua đời, mà trước mắt cuộc sống của Ninh Hạo và mẹ cậu đang gặp nhiều khó khăn .

“Theo chú đến Anh du học đi, chú có thể chăm sóc hai người!”. Chú họ rất chân thành.

Mẹ Ninh Hạo vui vẻ đồng ý, nhưng Ninh Hạo do dự.

Sau đó chú họ lại hỏi lại mấy lần, mẹ Ninh Hạo thúc giục Ninh Hạo sớm chuẩn bị: “Đi Anh quốc so với trong nước tốt hơn rất nhiều, hơn nữa lại có chú họ giúp đỡ, sau này con nhất định có thể nở mặt nở mày.”

“Nhưng mà...con... chúng ta bây giờ không phải là đang rất tốt sao?” Ninh Hạo hỏi lại mẹ.

“Tốt ư? Chúng ta bây giờ đang ở tầng lớp thấp nhất của xã hội. Con nhìn mẹ bây giờ xem, mỗi ngày đều làm việc vất vả như thế mà lại không có bất kỳ bảo đảm gì, ngày tháng sau này chúng ta phải làm sao đây?”

“Sau khi tốt nghiệp con có thể đi làm, đến lúc đó mẹ cũng không cần vất vả như vậy nữa.”

“Con tốt nghiệp? Không có một chỗ dựa vững chắc, ngay cả kiếm một việc làm tốt cũng đã rất khó khăn!” Mẹ Ninh đã nhìn thấu cái xã hội này.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Ninh Hạo vẫn là không muốn đi.

“Nhưng mà cái gì? Không nở bụng Hứa Tự Tại có phải không?”. Mẹ Ninh cũng biết được ít nhiều về mối quan hệ của con trai bà và Hứa Tự Tại, “Chuyện yêu đương của tuổi trẻ mấy khi có kết quả?”

“Chúng con không giống như vậy!” Ninh Hạo cố gắng bảo vệ tình yêu của mình.

“Hạo, con hãy nghe ta nói”, mẹ Ninh ngồi xuống, “Nếu sau này con không thể nên người, thì con và Hứa Tự Tại vĩnh viễn sẽ không có kết quả, bởi vì gia đình bọn họ như vậy sao có thể chấp nhận con, có hiểu không?” Mẹ Ninh khẩu khí cũng là bất đắc dĩ.

“Mẹ, để con suy nghĩ được không?” Ninh Hạo tự giam mình ở trong phòng.

Ninh Hạo rất ít đứng ngồi không yên như vậy.

Hứa Tự Tại không có ý thức được sẽ xảy ra chuyện gì, vẫn vô tư ăn kem, ” Vị hương thảo, cậu thử một miếng đi, ngon hơn của cậu đấy!”

“Tớ có chuyện muốn nói với cậu, rất nghiêm túc.” Ninh Hạo trịnh trọng ngồi thẳng người.

“Ừm” Cô ngừng lại.

“Tháng sau tớ và mẹ tớ sẽ đi Anh quốc.” Ninh Hạo là lấy hết dũng khí mới nói ra được.

“Cái gì?” Cô cứ ngỡ mình nghe lầm.

“Bên đó có một người chú họ, sẽ giúp đỡ tớ qua đó học đại học.” Ninh Hạo sợ mình nếu mình dừng lại sẽ không đủ dũng khí để nói tiếp, thế nên cậu nói không ngừng: “Tớ vốn không muốn đi, nhưng vì tương lai của chúng ta, tớ phải đi! Tớ nhất định sẽ trở lại, chờ khi tốt nghiệp tớ sẽ trở lại tìm cậu, hi vọng cậu có thể chờ tớ!”

Một ngụm kem từ từ tan trong miệng, nhưng sao lại là vị mặn, Hứa Tự Tại không biết nên nuốt vào hay nên phun ra? Cô cúi đầu không nhìn Ninh Hạo, bởi vì sợ nước mắt sẽ trào ra trước mặt cậu ấy.

Trình Tử Chấn từ chỗ Huỳnh Hà biết được Hứa Tự Tại không ăn không uống không ngủ đã hai ngày, ở trong tức xá người nào nói chuyện với cô, cô cũng cười, nhưng vừa cười vừa khóc.

Trình Tử Chấn cơ hồ là bay tới, Huỳnh Hà vừa gác điện thoại chưa đến mười phút đã nghe tiếng gõ cửa của Trình Tử Chấn.

“Sao thế?” Nhìn bộ dạng tiêu tụy của cô, cậu đau lòng hỏi.

Cô lắc đầu không nói lời nào.

“Cãi nhau với Ninh Hạo sao?” Cậu biết chỉ những chuyện liên quan đến Ninh Hạo mới khiến cô để tâm, nếu không cho dù là ai đi chăng nữa cũng không thể khiến cô trở nên như vậy.

“Dừng hỏi có được không?” Nhắc tới Ninh Hạo, nước mắt Hứa Tự Tại liền rơi.

“Ừ, ừ! Không hỏi.” Trình Tử Chấn chỉ có thể đau lòng lau nước mắt cho cô.

Qua hồi lâu, Hứa Tự Tại dường như đột nhiên nhớ tới điều gì, nói: “Trình Tử Chấn, có phải tớ đã từng hứa khi mùa đông lạnh nhất sẽ mời cậu ăn kem?”

Trình Tử Chấn kinh ngạc nhìn cô.

Hứa Tự Tại mặc xong áo khoác, “Đi, hôm nay chính là ngày mùa đông lạnh nhất rồi!”

Kem là Trình Tử Chấn mời, bởi vì cô căn bản là đã quên mất mang ví tiền.

Ngồi ở xe taxi, cô liên tục kể cậu nghe chuyện khi còn bé, mở miệng ngậm miệng đều là tên Ninh Hạo, Trình Tử Chấn chỉ lắng nghe, có lẽ đã nói mệt, cậu vỗ nhẹ lưng đỡ cô ngủ. Xe taxi đã đi hơn phân nửa thành phố Bắc Kinh, Hứa Tự Tại mới tỉnh lại, “Bác tài, chính là trong chỗ này!” Trình Tử Chấn chỉ chỉ vào tấm bảng quảng cáo lớn bên đường

“Tại sao thích ăn kem?” Trình Tử Chấn nhìn Hứa Tự Tại như có điều suy nghĩ.

“Nó ngọt, lạnh, thơm, đơn thuần.” Hứa Tự Tại múc một muỗng đưa lên miệng, nhưng không cảm nhận được mùi vị gì. “Khi thích một người, tâm trạng sẽ giống ăn kem, vì anh ta mà ngọt, vì anh ta mà lạnh, vì anh ta mà đơn thuần, nhưng cũng có đôi khi lại vô vị.”

“Cái vị ngọt lạnh sẽ cho người ta bị nghiện, sau khi ăn nhiều lần, tớ ngộ ra một điều.” Trình Tử Chấn nhàn nhạt nói.

“Nên tránh xa thức ăn dễ gây nghiện.” Hứa Tự Tại rốt cục cũng cảm nhận được kem có một chút vị đắng.

“Nếu cậu đã hiểu điều này, tại sao còn làm khổ bản thân?” Trình Tử Chấn cười với cô.

“Tớ chỉ là một kẻ tầm thường thôi!” Cô cũng cười nhạt.

Đã là tháng ba, mọi người nói mùa xuân mùa là tốt nhất, nhưng Hứa Tự Tại lại cảm thấy mùa xuân se lạnh.

Mở cửa sổ, mơ hồ nhìn thấy bên dưới bóng dáng Ninh Hạo bồi hồi. Gần đây cậu một mực đợi cô, có lẽ còn có điều gì chưa nói hết? Nhưng nói ra thì đã sao?

Xoay người trên mặt đã đầy nước mắt. Cô không thể nhìn thấy cậu ta đau lòng!

Sân bay, đã đến nơi này vô số lần, nơi này ghi lại vô số lần bước chân cậu hân hoan, vui sướng và cả bị thương.

Chưa đi Ninh Hạo đã hối hận.

Nhiều ngày qua, cậu đều chờ Hứa Tự Tại, cậu muốn gặp cô, muốn nói cho cô biết nỗi băn khoăn của cậu, cậu nhất định sẽ trở lại, cô phải chờ cậu, bây giờ ra đi chính là vì tương lai đoàn tụ của hai người.

Trong đám người nhộn nhịp ấy thiếu một người, thiếu người mà cậu mong được gặp nhất.

Ninh Hạo không cam lòng cứ như vậy mà đi, cậu muốn gặp Hứa Tự Tại đến điên cuồng. Bởi vì cậu còn chưa nói hẹn gặp lại với cô!

Đã nửa tháng Hứa Tự Tại không mở điện thoại, muốn tìm cô cũng khó.

“Đi thôi! Con bé có lẽ sẽ không đến đâu!” Mẫu thân vỗ vỗ vai Ninh Hạo.

“Không! Đợi thêm một phút nữa.” Cậu biết cô sẽ đến, cậu biết.

“Đi thôi, máy bay sắp cất cánh rồi!” Mẹ thúc giục.

“Đợi thêm một phút nữa!” Ninh Hạo cố chấp hét lên, cậu chưa bao giờ lớn tiếng với mẹ như vậy, mẹ cậu ngay ngắn cả người.

Hứa Tự Tại xa xa nhìn thấy Ninh Hạo hất tay mẹ cậu ra, không chịu rời đi. Cậu không ngừng nhìn về phía xa, chẳng lẽ là đang đợi cô sao? Cô thà tin rằng cậu đang đợi cô.

“Đi đi! Đi tiễn Ninh Hạo!” Trình Tử Cháp ở sau lưng cô, “Không nên để sau này phải tiếc nuối!”

“Không đi!” Hứa Tự Tại quát cường lắc đầu, “Một câu hẹn gặp lại không thể thay đổi được gì?”

“Cậu chẳng qua là giận cậu ta bỏ lại cậu một mình đi Anh mà thôi, cậu có cảm giác bị bỏ rơi có phải không? Nhưng cậu cũng hiểu cậu ta cũng có nhiều điều bất đắc dĩ, mà cậu cũng đã tha thứ. Bởi vì ở sâu trong nội tâm cậu thích cậu ta, yêu cậu ta, cậu rồi cũng sẽ một lòng chờ cậu ta trở lại. Cậu bây giờ chẳng qua là tự làm khổ mình thôi, đáng sao?”

Hứa Tự Tại nhìn Trình Tử Cháp từ đầu đến chân, đánh giá nhiều lần, chân mày chau lại, nói: “Cho tới hôm nay mới phát hiện cậu thông minh đến đáng sợ! May mà chúng ta là bằng hữu, nếu như là kẻ thù tớ sẽ khó sống lắm đây!”

“Là khen hay là chê tớ đây?” Trình Tử Cháp lại nở nụ cười.

“Cảm ơn cậu! Tử Cháp!” Hứa Tự Tại nói thật lòng.

“Ừm, nhanh đi tiễn Ninh Hạo! Thời gian không còn nhiều nữa đâu!” Cậu giục cô.

Thấy Hứa Tự Tại, Ninh Hạo không cách nào bình tĩnh, cậu xông đến ôm chặt cô: “Cậu cuối cùng cũng đến!” Cậu hôn lấy trán cô, mắt, mũi, và cuối cùng nụ hôn rơi trên môi cô. “Chờ tớ!” Cậu thì thầm nói.

Cô lắc đầu, “Không, đừng nên có bất kỳ ước hẹn nào!”

Ninh Hạo sững người, cậu nhẹ nhàng nói: “Tớ sẽ trở về!”

“Chuyện sau này chưa biết được!” Cô đưa bàn tay đang nắm chặt đặt vào lòng bàn tay cậu, rồi nhẹ nhàng buông ra, một chiếc trâm hoa mai loé sáng trong lòng bàn tay cậu.

“Hẹn gặp lại, Ninh Hạo!” Cô chỉ có thể hẹn gặp lại! Có lẽ là cô không mong đợi nhất, không có gặp lại!

Trên đường từ sân bay trở về, Trình Tử Cháp chuyên tâm lái xe,

Hứa Tự Tại đột nhiên nhớ tới hỏi: “Cậu có ý gọi tớ đến có phải không?”

“Không phải, chỉ là muốn gọi cậu cùng đi hóng gió, hôm qua mới vừa mượn được chiếc Mercedes của Đường Vũ.” Cậu cười: “Thế nào? Ngồi có thoải mái không?”

“Hóng gió gì chứ? Biết rõ hôm nay tớ có tiết học!” Hứa Tự Tại nói thăm: “Nhất định là có âm mưu từ trước ? Nếu không đã không đi mượn xe?”

“Con gái chính là thích đoán mò!” Cậu cười.

Ninh Hạo đi rồi, lúc ban cuộc sống Hứa Tự Tại trôi qua trống rỗng nhàm chán, chỉ có học với học.

Liên tục nhận được mail của Ninh Hạo, đều là nói cho cô biết cuộc sống của cậu ở Anh và cậu nhớ cô như thế nào. Cô chưa bao giờ trả lời, không phải không muốn mà là bởi không biết phải nói gì.

Ninh Hạo sắp xếp xong cuộc sống hằng ngày, email cũng gửi có quy luật, một tuần hai lần, đơn giản là kể về một ít việc vặt.

Ninh Hạo không còn ở đây, bằng hữu bên cạnh chỉ còn lại Trình Tử Chấn. Hai người thỉnh thoảng cùng nhau đi ăn, nói chuyện phiếm, xem phim, hiệp hội điện ảnh của Đại học Bắc Kinh thỉnh thoảng chiếu miễn phí một số phim thời thượng, nếu gặp phải bộ nào yêu thích, Trình Tử Chấn liền rủ Hứa Tự Tại cùng đi xem.

Trình Tử Chấn thỉnh thoảng cũng hay nói đùa với Hứa Tự Tại, nhưng luôn rất có chừng mực, tránh để Hứa Tự Tại lại bần khoản.

Cậu biết, trong lòng cô còn có hình bóng Ninh Hạo, cho nên những ý nghĩ của cậu không thể nào nói ra được.

Cô biết cậu đã có người mình thích, chỉ xem cô như bạn bè tri kỷ giống như Đường Vũ và Dương Tuấn, cho nên yên tâm ở bên cạnh cậu vô tư cười đùa, giống như khi còn bé ở bên cạnh Ninh Hạo vô lo vô nghĩ.

Ninh Hạo ra đi đã một năm, ngày càng ít liên lạc với Hứa Tự Tại hơn, lý do chính đáng là: Vì bọn họ đều bận rộn.

Khoảng cách vừa phải sẽ khiến cho tình cảm tốt đẹp hơn, nhưng khoảng cách quá xa dễ dàng làm cho người ta quên lãng.

Lễ Giáng Sinh lại đến. Cha mẹ tài trợ Hứa Tự Tại ra nước ngoài du lịch, nhưng cô lại đem số tiền đó quyên góp cho quỹ Công Trình Hy Vọng, một mình trốn trong ký túc xá chơi game như trước, Huỳnh Hà không đồng tình: “Super Mario đã chơi nhiều năm như vậy không chán sao?”

“Con người tớ yêu cái cũ !” Hứa Tự Tại vẫn chơi rất hăng hái.

Đã thật lâu không có tin tức Ninh Hạo, thì ra sự nhớ nhung cắn xé tâm can trải qua thời gian bào mòn cũng có thể trở nên bình thản, nhìn hình thôi cũng không tồi, hết thấy vẫn là đáng vẻ tốt đẹp lúc ban đầu. Hoặc là ngày nào đó cũng nên đổi một tấm hình khác, có đôi khi không nhìn thấy được càng có thể kích thích ta tưởng tượng ra những điều tốt đẹp hơn.

Điện thoại reo, Huỳnh Hà liền bắt máy, điện thoại đến túc xá thường là tìm cô nhiều hơn.

“Hứa Tự Tại đang chơi game! Gọi cậu ấy cũng không nhúc nhích.” Huỳnh Hà bộ dáng như đang xem trò vui.

“Điện thoại di động của cậu ấy chỉ dùng làm đồng hồ báo thức thôi, những lúc khác đều không mở.”

“Ừ! Tớ sẽ nói với cậu ấy. Ừ..tạm biệt!”

Huỳnh Hà nghe điện thoại xong, nói với Hứa Tự Tại: “Trình Tử Chấn nói tối nay bọn họ tổ chức tiệc giáng sinh ở biệt thự Hương Sơn của nhà cậu ấy, bảo chúng ta cùng đến tham gia, bảo cậu đừng chơi game nữa lát nữa cậu ấy tới đón cậu đến đó trước để trang trí bữa tiệc.”

“Sao lại bắt tớ trang trí?” Hứa Tự Tại hỏi.

“Vì cậu nhàn rồi mà!” Huỳnh Hà cười.

“Cậu chẳng phải cũng nhàn rồi sao?”

“Lát nữa tớ có hẹn bạn trai đi mua sắm!”

Lúc Hứa Tự Tại xuống lầu, Trình Tử Cháp đã đợi một hồi lâu.

“Thật là người ta thất vọng, bắt tớ đợi lâu như vậy, cứ tưởng cậu sẽ trang điểm, thay một bộ đồ thật đẹp chứ!” Trình Tử Cháp đùa với cô.

“Dám hỏi công tử thích nữ tử trang điểm kiểu gì đây? Ta sẽ lập tức đi trang điểm ngay.” Hứa Tự Tại cười với cậu, hiện lên má lúm đồng tiền đáng yêu.

“Thôi, tớ sợ cậu sẽ trang điểm đến sáng mai mất!” Trình Tử Cháp chỉ cần thấy cô cười thôi đã cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái.

Khu biệt thự Hương Sơn vừa trang trí xong, trong đại viện gần như đã chia rõ mỗi nhà một căn hộ. Khu nhà của mình, Hứa Tự Tại còn chưa đến qua.

Đã có người tới trước, Đường Vũ dẫn theo một cô gái tên Trần Nhược đang cười đùa trong vườn, Dương Tuấn ở bên cạnh xem náo nhiệt.

“Ha ha, các cậu đến cũng thật đúng giờ!” Trình Tử Cháp giới thiệu Hứa Tự Tại với Trần Nhược.

“Tớ là bạn gái của Đường Vũ!” Trần Nhược cười, “Cậu chính là Hứa Tự Tại, bạn gái của Trình Tử Cháp phải không?”

“Tớ là Hứa Tự Tại! Nhưng không phải là bạn gái của Trình Tử Cháp!” Cô cười nhả nhặn, tiện thể đánh chính.

Trần Nhược nói: “Nhưng bọn họ đều nói...” cô chỉ chỉ chung quanh, mấy cậu con trai đang cười bọn họ, “...cậu là bạn gái của anh ta!”

“Bọn họ đã quen đùa thế rồi!” Hứa Tự Tại hiểu rất rõ mấy trò đùa dai của bọn họ.

“Uhm!” Trần Nhược gật đầu, “Nhưng bọn họ đều nói cậu rất đẹp!”

“Cảm ơn! Lát nữa tớ sẽ đến cúi đầu cảm ơn bọn họ.” Hứa Tự Tại không thể làm gì ngoài cười.

“Náo nhiệt thế!” Vận Cháp vừa tiến vào mọi người đều cảm thấy như trước mắt bừng sáng lên, tiểu nha đầu ngày nào hay khóc nhè leo đẹo theo sau mọi người bây giờ thật đã thay đổi nhiều lắm, mái tóc ngắn nhuộm một màu đỏ thời thượng, gọn gàng thanh thoát, khuôn mặt trắng trẻo phẳng phất ánh hồng.

“Trời ạ, Vận Cháp cũng đã về rồi sao!” Dương Tuấn la lên.

“Đúng vậy a, về từ hôm qua, nhưng chưa kịp thích ứng giờ giấc nên bây giờ mới xuất hiện!” Vận Cháp giải thích.

“Hứa tỷ tỷ, em biết chị sẽ đến.” Vận Cháp dành cho Hứa Tự Tại một cái ôm thật chặt.

“Tại sao chúng ta không được? Tiểu nha đầu thật là thiên vị.” Đường Vũ vừa lên tiếng thì gặp ngay cái trừng mắt của Trần Nhược.

“Tốt lắm, mọi người cùng đi trang trí bữa tiệc thôi nào!” Trình Tử Cháp ra hiệu.

Bữa tiệc Trang trí rất đơn giản, kéo mấy cái đeo ruy băng, chuẩn bị mấy bó hoa tươi và quả cầu trang trí, một đại sảnh dạ tiệc liền xuất hiện. Buổi tối, có người sẽ chở đồ ăn và thức uống đến, thế là mọi thứ đều OK.

Trang trí xong mọi thứ, Vận Cháp trò chuyện với Hứa Tự Tại, đưa những tấm hình khi đang du học ở Anh quốc cho cô xem.

Trong album ảnh có tấm Vận Cháp chụp một mình, có tấm chụp cùng bạn học, còn có những tấm chụp bạn học. Hứa Tự Tại chăm chú xem, đột nhiên dừng lại.

Đó là một tấm mọi người cùng chụp chung, trong tấm ảnh Ninh Hạo đang cười xán lạn, cô gái bên cạnh cậu là Phương, đang khoác tay trên vai cậu, vẻ mặt tươi cười hạnh phúc.

“Đây là tấm ảnh chụp lúc tổ chức buổi họp mặt của du học sinh Trung Quốc, người ở giữa chính là em!” Vận Cháp nhiệt tình chỉ cho cô xem, nhưng lại phát hiện ra ánh mắt Hứa Tự Tại đang dừng lại.

“Hứa tỷ tỷ?” Vận Cháp gọi.

Vừa lúc đó Trình Tử Cháp đi vào gọi bọn họ xuống lầu ăn trái cây, “Xem cái gì mà chăm chú thế?” Cậu cũng nhìn thấy tấm hình kia, Ninh Hạo cùng Phương cậu đều biết.

Trình Tử Cháp đoạt lấy hình ném trả cho Vận Cháp, “Hình gì thế này? Chụp cũng chẳng rõ gì cả! Nhanh lên, đi xuống ăn đồ thôi.” Cậu kéo Hứa Tự Tại xuống lầu.

“Đừng lo lắng, tớ không sao!” Hứa Tự Tại ngạc nhiên vì mình lại có thể cười ra tiếng.

Đêm giáng sinh, mọi người uống sâm banh, khiêu vũ, ca hát, chơi trò chơi, Hứa Tự Tại luôn cười. Trình Tử Cháp vẫn nhìn cô cười. Không còn cách nào khác, người cố chấp gặp phải người cố chấp hơn.

Chơi mệt mỗi, Hứa Tự Tại vào trong vườn hóng gió, sân không lớn, nhưng được trang trí rất đẹp, trong vườn trồng đầy những cây sồi xanh, được cắt tỉa gọn gàng đẹp đẽ. Nhưng trong góc sân lại có hai cây hòe chẳng lấy làm gì cao quý, làm cho người ta cảm giác không hòa hợp tí nào.

“Duyên phận thật không cách nào cưỡng cầu!” Cô cười mình: “Ninh Hạo, có lẽ ta cũng sẽ thay lòng!”

“Lạnh lắm! Hay là về phòng đi?” Không biết từ lúc nào Trình Tử Cháp cũng theo ra ngoài.

“Không cần đâu, tớ phải về rồi!” Hứa Tự Tại ánh mắt áy náy nhìn Trình Tử Cháp, cậu đang lo lắng nhìn cô. Cô cười cười, “Tớ không sao, thật đấy, chỉ là mệt mỗi, tớ muốn về trường!”

“Tớ đưa cậu về!” Trình Tử Cháp không hỏi gì nữa, chỉ vào nhà lấy chìa khóa xe.

25. Chương 25

Chương 25: Bảy sắc cầu vòng (thượng)

Hứa Tự Tại không nói lời nào, Trình Tử Cháp cũng không nói, hai người trầm mặc suốt đoạn đường đi.

Lái xe tới cửa, Trình Tử Cháp dừng lại.

Trong sân trường vẫn náo nhiệt, đủ các kiểu ăn mừng. Trình Tử Cháp nói: “Còn sớm, tớ đi dạo với cậu một lát nhé!”

Hai người vòng qua thư viện, rồi men theo hồ Vĩ Danh, dọc đường đi thỉnh thoảng bắt gặp những đôi tình nhân đang hôn nhau, đều cố tránh không nhìn.

Bên hồ rất yên tĩnh, Trình Tử Cháp dừng lại đốt điếu thuốc.

“Cậu hút thuốc rồi sao?” Hứa Tự Tại chau mày phản đối.

“Đã hút lâu rồi, nhưng thỉnh thoảng mới hút một điếu thôi.” Cậu nhả ra một làn khói.

“Cậu không vui?” Cảm giác được giọng nói cậu có vẻ u sầu, cô hỏi.

Trình Tử Cháp ngẩng đầu, một đôi mắt đầy cuốn hút nhìn cô, “Tớ sao lại không vui? Chẳng qua thấy cậu không vui nên mới đến đây !”

Cậu nhẹ nhàng nắm tay Hứa Tự Tại, đôi tay mềm mại tinh tế này khi đánh đàn piano âm thanh mới ấm áp làm sao, “Cậu với Ninh Hạo sao rồi?”

Hứa Tự Tại thở dài, dời ánh mắt nhìn về phía mặt hồ, có lẽ cô không nên đem nỗi u sầu của mình truyền cho những người khác. Nhưng Trình Tử Cháp là bằng hữu của cô! Nếu không nói nghĩa là không tin tưởng cậu.

Gió đêm thổi đến lạnh lạnh, như miếng băng trượt trên da thịt, nhưng tại sao cô lại cảm nhận được cái lạnh chạm đến tận xương?

Âm thanh cô trầm lắng chứa đầy sự bất đắc dĩ, “Thật ra thì tớ không có chút niềm tin nào đối với tương lai của hai đứa .”

Trình Tử Cháp nhả ra một làn khói bao phủ lấy chính mình, Hứa Tự Tại không nhìn rõ đôi mắt cậu, nhưng vẫn có thể cảm thấy được một tia sáng lấp lánh.”Tớ nghĩ cậu nên tin tưởng Ninh Hạo, cậu ta thực sự yêu cậu! Cậu ấy phải tạm thời ra đi cũng là vì muốn tạo cho cậu một tương lai tươi sáng.” Trình Tử Cháp khẳng định.

“Có thể cậu ấy nghĩ như vậy, nhưng tại sao không hỏi xem tớ nghĩ gì? Tớ không cần cậu ấy phải cố gắng xây dựng tương lai gì cho tớ cả, tương lai của tớ thì tớ sẽ tự mình chịu trách nhiệm. Tớ chỉ muốn có thể cùng nhau trải qua những phút giây đẹp đẽ trong cuộc sống! Đó mới là tương lai mà tớ mong đợi.” Hứa Tự Tại cười, nhưng khóe mắt long lanh nước.

Trình Tử Cháp rất muốn giúp Hứa Tự Tại lau nước mắt, sau đó ôm cô vào lòng an ủi. Nhưng cuối cùng cậu lại chỉ đứng đó, không thể làm gì. Cậu đang sợ, cậu sợ hấp tấp đánh vỡ mất sự bình yên giữa hai người, sự bình yên mà cậu rất vất vả mới tạo dựng được, nếu như cậu bày tỏ, có thể cậu và cô ấy ngay cả làm bạn cũng không được .

Nhìn Trình Tử Cháp đứng đó, đáng vẻ cô độc đáng thương, Hứa Tự Tại cảm thấy đau đó trong lòng khe nhói đau.

“Đừng nói chuyện của tớ nữa, sao cậu có vẻ không vui chút nào?” Hứa Tự Tại nhẹ nhàng lau nước mắt.

Cậu cười cười, “Vấn đề của tớ thì vẫn vậy thôi! Thầm mến một người mà không có kết quả.” Cậu ngửa đầu thở dài một tiếng.

“Đối với mình phải có lòng tin!” Cô khích lệ cậu, “Cậu ưu tú như vậy!”

“Tớ? Ưu tú?” Trình Tử Cháp nhìn Hứa Tự Tại, “Cậu bảo tớ ưu tú sao?” Cậu cười.

“Đúng vậy!” Cô xác định gật đầu.

“Nếu như không có Ninh Hạo, cậu có thích tớ không?” Cậu hỏi như đang đùa, nhưng vẻ mặt rất chân thành.

“Dĩ nhiên.” Cô đáp, nói như vậy chỉ là muốn an ủi cậu, không để cho cậu cũng có cảm giác mất mát giống mình. Nhưng Ninh Hạo là độc nhất vô nhị, sự tồn tại đó chân thật như vậy, cô cũng chưa từng đặt giả thiết là nó chưa từng tồn tại.

Trình Tử Cháp hiển nhiên vui mừng quá độ. Cậu khua tay múa chân, cuối cùng kéo tay cô theo nhịp điệu van quay mấy vòng.

“Cậu có phải bị cái gì kích động không?” Hứa Tự Tại sờ sờ đầu của cậu.

Cậu cầm lấy tay cô, “Hứa Tự Tại, tớ yêu cậu!” Cậu nói nghiêm túc, trong đôi mắt toát lên sự khát vọng cùng chấp nhất.

“Quả nhiên là bị kích động.” Hất tay cậu ra, Hứa Tự Tại quay đầu bỏ chạy.

Trình Tử Cháp vẫn đứng tại chỗ hét lên: “Hứa Tự Tại, I Love You !” Hứa Tự Tại bịt lỗ tai, nghĩ thầm, có nhầm không đấy, hay hôm nay cậu ta bị ám đầu?

Mặc dù cho là Trình Tử Cháp đang nói đùa, nhưng nghe cậu nói yêu cô, Hứa Tự Tại tim vẫn đập nhanh. Khi về đến ký túc xá mặt vẫn đỏ bừng, may là tất cả mọi người đều đã đi tham gia tiệc giáng sinh, nếu không Huỳnh Hà nhất định sẽ chất vấn cô.

Cũng may những lời đùa giỡn như vậy Trình Tử Cháp chỉ nói đúng một lần đó, sau đó cậu không bao giờ nói những lời tương tự, nên Hứa Tự Tại bắt đầu bình thản. Thế nhưng sâu trong nội tâm lại có chút cảm giác mất mát.

Vẫn như trước đây, thỉnh thoảng bọn họ lại cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm, cùng nhau thảo luận âm nhạc, cùng nhau bình luận phim.

Bốn năm đại học thoáng chốc đã qua đi.

Ninh Hạo tốt nghiệp vẫn không trở về, chỉ gửi mail báo cho cô biết:

“Tự Tại, thế giới bên ngoài thật rộng lớn quá, tớ không ngăn được ham muốn được bay lượn trên bầu trời bao la này, mong là cậu có thể đến đây cùng tớ khám phá thế giới!

Hoặc đợi tớ một thời gian ngắn nữa thôi, tớ muốn đem tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới này đặt trước mặt cậu.”

Đọc xong, Hứa Tự Tại trên mặt đầy nước mắt, chỉ trả lời ngắn gọn: “Lòng tớ đã mỏi mệt!”

Lòng tớ đã mỏi mệt —— trải qua bao nhiêu ngày tháng trở đợi mỗi mòn, cô đột nhiên cảm thấy rằng Ninh Hạo vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại, mà tất cả sự đợi chờ của cô đều đã là vô nghĩa. Không phải là cô muốn buông tay, mà là cô đã đánh mất niềm tin để chờ đợi.

Cô biết, Ninh Hạo sẽ hiểu ý của cô, nếu cậu lựa chọn thế giới của cậu thì cô cũng muốn lựa chọn cho cô cuộc sống của chính mình.

“Phụ nữ chưa bao giờ cần phụ thuộc vào đàn ông, tớ cần những món đồ tốt nhất thế giới ấy để làm gì? Không có cậu? Cả thế giới có còn thứ gì là tốt đẹp? Ninh Hạo, uống cho cậu là một người thông minh, nhưng không biết đối với tớ đâu mới là thứ quý giá nhất trên đời?” Hứa Tự Tại ngẩng nhìn bầu trời thẳm nói.

Cô vươn tay, muốn nắm lấy gió, nhưng khi mở bàn tay ra, vẫn là trống rỗng.

Ninh Hạo giống cơn gió này, có lẽ cô vĩnh viễn không bao giờ nắm được.

Có đôi khi, cô cảm thấy Ninh Hạo có lẽ không yêu mình, hoặc là yêu cô không đủ sâu, nếu không cậu sẽ không ra đi dễ dàng như vậy. Có lẽ, cô yêu cậu cũng không đủ sâu, bởi vì, cô đã không đủ tình yêu và quyết tâm để đợi chờ thêm nữa.

Sau khi tốt nghiệp, đối mặt rất nhiều cơ hội, Hứa Tự Tại đột nhiên không biết nên lựa chọn thế nào, đành chọn bám trụ trường tiếp tục học nghiên cứu sinh.

Trình Tử Cháp chọn làm việc ột công ty kiến trúc. Vô cùng bận rộn, mấy ngày không gặp, người đã gầy đi hẳn.

Nghiêm Băng từ Thượng Hải trở về, bị phân đến một trường trung học nào đó đi dạy, công việc cũng coi như dễ dàng, thỉnh thoảng có thể cùng Hứa Tự Tại gặp mặt.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, lập đi lập lại một cách nhàm chán, Hứa Tự Tại cùng các bạn học vừa đi du lịch một vòng trở về. Bây giờ thời gian thảnh thơi hơn trước rất nhiều, muốn đi đâu cũng được.

Chỉ là trong lòng tự nhiên có khoảng trống, dù là thứ gì cũng không thể lấp đầy được.

Nghiêm Băng nói : “Hứa Tự Tại, sao cậu lại trở nên lơ đãng thế?”

“Nào có?” Hứa Tự Tại nhàn nhạt cười, nhưng là ngoài miệng tươi cười mà trong lòng trống rỗng.

Nghiêm Băng nói với Trình Tử Cháp : “Hứa Tự Tại đã thay đổi, lạnh lùng mà thê lương!”

Trình Tử Cháp hút điếu thuốc, chậm rãi nhả khói, “Cậu nhìn lầm rồi, cậu ấy vẫn là cậu ấy thôi!”

Nghiêm Băng không thể làm gì hơn đành cười cười, nói: “Nhiều năm bằng hữu như vậy, sao tớ có thể không biết chứ?”

Khi vào thu, Nghiêm Băng nói với Dương Tuấn: “Đã nhiều năm không cùng các cậu đá bóng, ngày nào đó chúng ta tổ chức một cuộc tranh tài đi?” Thế là, Nghiêm Băng và Dương Tuấn bắt đầu thu xếp một trận bóng.

Gọi thêm đám người Trình Tử Cháp, Đường Vũ và đám bạn thời trung học và đại học, rình rang chia làm hai đội, tiếng còi trọng tài vừa vang lên, trận đấu oanh liệt bắt đầu.

Hứa Tự Tại là bị Nghiêm Băng lôi kéo đến xem bọn họ tranh tài, cô không hiểu về bóng đá, chỉ là đến xem náo nhiệt thôi.

Trong trận đấu, phong độ của Trình Tử Chấn và Nghiêm Băng vẫn như năm nào, không hề suy giảm, cô còn nhớ trong trận bóng trung học năm thứ hai, Trình Tử Chấn va chạm bị thương, phải nằm trên giường nằm suốt thời gian dài. Đảo mắt, đã qua rất nhiều năm, thật là chuyện cũ như mây khói!

Đang thần thời suy nghĩ, bỗng nhiên đối diện có một dáng người quen thuộc rơi vào tầm mắt của cô, —— Quan Mỹ Vân, đã hơn bốn năm không gặp Quan Mỹ Vân. Cô trở nên hấp dẫn hơn rất nhiều, đúng thật là phong tình vạn chủng!

Cô đến để xem Trình Tử Chấn sao?

“Hứa Tự Tại, là cậu thật sao?” Quan Mỹ Vân tới chào hỏi, mặc dù nhiệt tình nhưng có chút không tự nhiên.

“Không nghĩ tới sẽ gặp cậu ở đây!” Hứa Tự Tại cười cười.

“Nhưng tớ nghĩ tới!” Quan Mỹ Vân một thân trang phục xinh đẹp càng tăng thêm vẻ thành thực chính chắn, “Tớ hẹn Tử Chấn thi đấu xong đến nhà tớ dùng cơm, cậu có muốn đi chung không?”

“Không đâu, tớ còn có việc!” Hứa Tự Tại vội chuyển từ chối.

Cô nhắn tin cho Nghiêm Băng báo mình có việc đi cần trước. Tại sao khi thấy Quan Mỹ Vân cô lại có cảm giác không được thoải mái? Nhất là khi nghe cô nói có hẹn cùng Trình Tử Chấn, cô cảm thấy trong lòng như có một cục bông gòn mắc nghẹn vậy.

Có thể là mấy năm nay đều ở gần Trình Tử Chấn, mối quan hệ đã quá thân mật, mà bên cạnh không có những bằng hữu khác, đương nhiên sẽ xem cậu là chỗ dựa duy nhất, mà cô cũng hi vọng cô là bằng hữu duy nhất của cậu, nghĩ như vậy có phải quá ích kỷ hay không?

Cô cười lòng tham của mình.

Trình Tử Chấn cũng rất bận, thỉnh thoảng đi ngang qua Bắc Đại, đều ghé vào một lát để xem cuộc sống của cô trôi qua như thế nào?

“Trời lạnh nhớ mặc thêm áo ấm, đừng để bị cảm!” Cậu nhắc nhở cô.

“Biết rồi, cậu cũng vậy đấy!” Cô gần đây tâm trạng không tốt lắm, lười cười, cũng lười ứng phó.

“Cậu sao thế?” Cậu ta nhíu đôi mày, “Sao lại viết ba chữ “có tâm sự” lên mặt thế kia?”

“Không có gì!” Cô không biết nên nói thế nào, đúng thật là tâm trạng không tốt, nhưng lại không biết phải nói thế nào!

Trời lạnh, Hứa Tự Tại bị cảm suốt, thỉnh thoảng nóng rần lên, nghiêm trọng nhất là có một lần sốt tới hơn 40 độ. Bố mẹ không ở bên cạnh, ông bà nội cũng đã lớn tuổi, Hứa Tự Tại cũng không dám nói họ biết, vẫn ở ký túc xá một đấu tranh với bệnh cảm. Sau khi học nghiên cứu sinh, Hứa Tự Tại được chiếu cố phân ột phòng đơn ở ký túc xá.

Trình Tử Chấn vốn cảm giác Hứa Tự Tại gần đây có cái gì không đúng, về chỗ nào không đúng thì lại không nghĩ ra.

Gọi điện thoại di động của cô, mười lần có đến chín lần không gọi được, không cách nào khác hơn là xông thẳng đến chỗ ở của cô!

Quả thật khiến Trình Tử Chấn hoảng sợ, Hứa Tự Tại nằm trên giường, mơ mơ màng màng gọi thế nào cũng không tỉnh, khi bảo nóng khi bảo lạnh, cậu đưa tay sờ trán cô thì giật nảy mình, quả thực nóng phồng tay, đã sốt đến như vậy cũng không biết gọi người đến giúp, đúng là đồ ngốc!

“Phải đến bệnh viện thôi, tỉnh dậy nào, chúng ta đi bệnh viện!” Trình Tử Chấn vỗ vỗ mặt cô.

“Bị sốt đã lâu, sợ là sẽ chuyển thành viêm phổi, nên nằm viện theo dõi hai ngày!” Bác sỹ về mặt ôn hoà nói với Trình Tử Chấn, ai dám không ôn hoà đây, Trình gia đại công tử đích thân ôm bạn gái xông vào phòng cấp cứu của bệnh viện, lúc ấy cậu ta gấp đến nỗi như muốn giết người, ai dám lên tiếng chỉ có lãnh đủ!

Chích thuốc hạ sốt và sắp xếp phòng bệnh xong thì đêm đã khuya, Trình Tử Chấn không yên lòng, bác sỹ nói ban đêm có thể vẫn còn sốt, cậu không thể làm gì khác hơn là luôn ở cạnh cô.

Nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt non nớt mịn màng của cô, Trình Tử Cháp khẽ thở dài: “Nha đầu ngọc, phải làm thế nào với cậu đây? Thà rằng tự mình chịu thiệt thòi cũng không muốn nói ra sao?”

“Chẳng lẽ vĩnh viễn không ai thay thế được địa vị của Ninh Hạo trong tim cậu sao?”

“Yêu cậu, tớ phải nói thế nào đây?”

Cậu chậm rãi nói lên tâm sự của mình, cuối cùng ngồi xuống bên giường hôn lên tay cô, giúp cô đắp mền: “Nghỉ ngơi đi!”

Hứa Tự Tại cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, hình ảnh Ninh Hạo cùng Trình Tử Cháp như bong bóng chập chờn trước mắt cô, quả thực hoa cả mắt, “Đừng đến làm phiền tớ nữa!” Cô muốn hét lên, nhưng cổ họng đau rát, không cách nào nói thành tiếng được.

“Tỉnh dậy đi, uống miếng nước nào!” Cô nghe được tiếng của Trình Tử Cháp, sau đó cảm giác có một nguồn nước trôi vào cổ họng.

Cô tham lam uống lấy, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Tử Cháp!” Cô nhìn về phía bóng dáng mờ ảo của cậu.

“Tớ ở đây!” Cậu đi vào với cô thì phát hiện cô lại vừa ngủ thiếp đi.

Trình Tử Cháp không dám ngủ, sợ Hứa Tự Tại lại không khỏe, đành phải tựa vào bên giường bệnh đọc sách. Hứa Tự Tại giấc ngủ không yên, liên tục trở mình đá chăn, thỉnh thoảng cậu lại phải giúp cô đắp lại chăn.

Bác sỹ nói không sai, nửa đêm Hứa Tự Tại lại bắt đầu nóng lên. Vừa đo đã đến 39.5 độ, Trình Tử Cháp vội vàng cho cô uống thuốc.

Có thể là bị sốt đến nổi hồ đồ, Hứa Tự Tại đang không ngừng nói mớ, “Ba, mẹ ...con rất nhớ mọi người ...”

“Ninh... Hạo, Ninh Hạo, tớ... phải... làm sao bây giờ? ... Làm sao bây giờ?”

“Tỉnh lại nào, Tự Tại! Cậu đang nằm mơ thôi.” Trình Tử Cháp lay cô.

“Ninh Hạo!” Hứa Tự Tại ôm lấy cánh tay cậu, “Ninh Hạo, nói cho tớ biết đi, tớ phải làm sao bây giờ?” Cô đem những điều chất chứa trong lòng bấy lâu nay mơ mơ hồ hồ nói ra hết.

Trình Tử Cháp thở dài một tiếng, “Tại sao luôn là Ninh Hạo?”

Cậu đẩy cửa đi ra ngoài, lại không dám đi xa, chỉ có thể dựa vào cửa phòng bệnh điên cuồng hút thuốc.

Nếu như cậu có kiên nhẫn nghe hết những lời cô nói, chắc hẳn sẽ vui mừng phát điên.

Hứa Tự Tại vẫn lẩm bẩm nói mớ, “Ninh... Hạo, tớ, không nên, đáng ghét... Trình Tử Cháp... Có được hay không?”

“Tại sao lại thích ...Trình Tử Cháp chứ?” Giọng cô khàn khàn đứt quãng, quả thật đang nằm mơ.

Ngày hôm sau, Trình Tử Cháp xin nghỉ phép đến bệnh viện chăm sóc Hứa Tự Tại.

Buổi sáng rồi cuộc cũng hạ sốt, người cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, “Tối qua mơ mơ màng màng còn tưởng đang nằm mơ, thì ra đã đến bệnh viện thật sao!” Mặc dù đã hết sốt, nhưng Hứa Tự Tại tinh thần vẫn không tốt, bộ dạng nói chuyện dường như không chút sức lực.

Trình Tử Cháp cả đêm không ngủ, ánh mắt chưa xót, người cũng tiêu tụy đi không ít.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Hứa Tự Tại rốt cục cũng ngại ngần quay mặt đi chỗ khác, có lẽ vì sốt, gương mặt của cô vẫn đỏ bừng.

“Mặc dù hết sốt nhưng hôm nay còn phải kiểm tra lại một lần nữa!” Trình Tử Cháp hiển nhiên rất mệt mỏi, tựa vào cạnh giường bệnh của cô, gối đầu lên mép giường.

Hứa Tự Tại có thể nhìn thấy cậu mái tóc dày cùng tấm lưng chắc khỏe của cậu, cô lấy tay khẽ lay bờ vai cậu, “Tử Cháp!” Cô gọi cậu, muốn để cậu đến sofa nghỉ ngơi một chút.

Cậu nắm lấy đôi tay mềm mại của cô, “Đừng làm ồn, cho tớ nghỉ ngơi một lát sẽ ổn thôi!”

Cám ơn trời đất, Hứa Tự Tại chỉ là bị sốt, không chuyển thành viêm phổi. Ở bệnh viện theo dõi hai ngày sau thì đã không còn gì đáng ngại.

Trình Tử Cháp đưa cô về trường học, lại dặn dò “Nhớ ăn uống đúng giờ, chịu khó luyện tập...”

“Được rồi, tớ biết rồi, cậu sắp hơn cả bà nội tớ rồi đấy!” Cô le lưỡi.

“Chẳng qua là quan tâm cậu thôi!” Trình Tử Cháp phất tay một cái, “Nhanh về đi!”

“Biết rồi!” Hứa Tự Tại cảm nhận được một thứ hạnh phúc mà cô chưa bao giờ có, cậu quan tâm cô! Làm cho cô cảm thấy trên thế giới này còn có thứ để cô có thể dựa vào, cô không phải cô đơn một mình.

Đã lâu không lên mạng, trong hộp thư chứa đầy những email chưa đọc, tất cả đến từ cùng địa chỉ, cô nhẹ nhàng ấn chuột xoá hết toàn bộ. Ninh Hạo là vết thương đang chảy máu trong cô, nhưng lại không có cách nào để cầm máu, đành để mặc ứ chảy hết thôi.

Chiều thu ráng đỏ đầy trời, lá vàng rơi đầy quanh cây ngân hạnh, bóng dáng xinh đẹp lướt qua, ôn hòa, xinh đẹp, ưu nhã, thần bí, còn mang theo một chút bi thương, ai có thể diễn giải được nét đẹp tuyệt thế này? Thời gian đúng thật có thể vun đắp cho cái đẹp.

Cô luôn mỉm cười khi đi qua sân trường, nhưng nụ cười kia mãi mãi sẽ không để lộ ra chút cảm xúc nào của cô, cô trở thành một cảnh đẹp của ngôi trường này.

Trình Tử Cháp nhớ đến buổi chiều mùa hè của nhiều năm về trước, có một cô bé xinh xắn đáng yêu như tiểu tinh linh, trải qua năm tháng lắng đọng, giờ đã phá kén hoá thành hồ điệp.

Cậu đi ngang qua siêu thị thuận tiện mua loại kem mà cô thích ăn, đưa cho cô : “Vị hương thảo !”

Cô vẫn mỉm cười : “Tìm tớ có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm cậu sao?” Cậu cười.

“Hắn là vậy! Cậu rất bận còn gì.” Cô nhàn nhạt nói.

“Nghiêm Băng nhờ chúng ta giúp cậu ấy đi xem mắt!” Cậu đã cười đến độ không thể dừng lại.

“Xem mắt ư? Thời đại gì rồi?” Hứa Tự Tại cũng cười theo.

Trình Tử Cháp chăm chú nhìn cô, “Trong năm nay đây là lần đầu tiên tớ thấy lại nụ cười chân thật của cậu!”

Hứa Tự Tại cố gắng quýt né tránh ánh nhìn của cậu, “Vậy chúng ta còn không nhanh lên?”

Xem mắt giống như một cuộc giao dịch mua bán sản phẩm vậy, nam nữ chưa lập gia đình bị đặt ở trước mặt mọi người, mặc cho người ta đánh giá. Như nếu như đối phương đánh giá cao điều kiện tổng thể của bạn, vậy thì cuộc giao dịch này đã có cơ hội thành công, nhưng nếu đối phương không vừa ý, thì đành mạnh ai người nấy sẽ phải tự đi tìm kiếm một người mua mới.

Cô gái đến xem mắt khoảng chừng 20 tuổi, dung mạo bình thường, nghe đâu là thiên kim của một vị cục trưởng nào đó, mang theo những mấy người trong nhà và bằng hữu, đối với người khác luôn vênh mặt chỉ tỏ sai khiến. Chẳng trách Nghiêm Băng phải tìm bọn họ đến giúp sức.

Nghiêm Băng vẫn luôn trầm mặc không nói lời nào, bất đắc dĩ nhìn Hứa Tự Tại.

Chỉ có Trình Tử Cháp luôn đứng ra ứng phó tranh luận Nam Sơn Bắc Hải với đối phương. Hứa Tự Tại nghĩ thầm, trình độ giao tiếp thế này không đi làm Bộ trưởng Bộ ngoại giao thật là uống phí!

Một bữa tiệc xem mắt diễn ra như vở hài kịch, cuối cùng kết thúc bằng một màn khách sáo .

Trên đường trở về, Trình Tử Cháp vẫn cười không ngớt : “Đây là lần đầu tiên tớ tham gia xem mắt đấy, thật là vui à!”

Hứa Tự Tại không nói lời nào.

“Sao cậu lại không vui?” Trình Tử Cháp cảm thấy cô dường như có điều không vui.

“Không có, chỉ là tớ đang nghĩ, có lẽ sau này chúng ta cũng khó tránh khỏi số phận đi xem mắt!” Hứa Tự Tại nói đùa.

“Chúng ta sẽ không!” Không biết tại sao, cậu lại khẳng định như thế.

“Có lẽ cậu thì không? Bởi vì trong lòng cậu đã có người!” Hứa Tự Tại có chút cảm giác mất mát.

26. Chương 26

Chương 26: Bầy sắc cầu vòng (hạ)

Hứa Tự Tại tiếp tục đi học, chơi game, đến thư viện, xem phim.

Cô nói: “Ta một mình, ta có cách sống một mình!”

Cha mẹ thường gọi điện hỏi cô có bạn trai chưa : “Con gái ngoan à, không còn nhỏ nữa, nên tìm người một người bạn trai đi thôi!” Bố mẹ không cách nào yên lòng với cô.

“Bố mẹ đừng lo, con có chừng mực mà!” Cô không muốn làm họ lo lắng.

Sau khi đi xem mắt vài ngày, Nghiêm Băng gọi điện thoại cho cô, nói: “Hứa Tự Tại, tớ muốn trình trọng tuyên bố một chuyện, cậu tuyệt đối không được cười đấy.”

“Ừ !Không cười!” Cô vẫn cảm thấy chung quanh dường như đã chẳng còn chuyện gì có thể khiến cô cảm thấy buồn cười được nữa.

“Lần xem mắt đó của tớ hỏng rồi, bởi vì người ta đã để ý Trình Tử Cháp!” có lẽ Nghiêm Băng cảm thấy chuyện này rất buồn cười, nhưng Hứa Tự Tại quả thật không hề cười.

“Vậy đành để cậu ta tự cầu phúc vậy!” Hứa Tự Tại nói.

Đi làm được một năm, Trình Tử Cháp có cơ hội thăng chức làm chủ nhiệm, thế nhưng cậu lại đột ngột nghỉ việc.

Cùng Dương Tuấn góp vốn mở một công ty ở gần Bắc Đại. Hứa Tự Tại hỏi : “Đang làm tốt sao lại nghỉ việc?”

Trình Tử Cháp nửa đùa nửa thật: “Như vậy mới có thể ở gần cậu một chút!”

Hứa Tự Tại vẫn nghĩ cậu đang đùa, cũng chẳng buồn để ý.

Công ty mới thành lập gặp phải không ít vấn đề, rất nhiều chuyện Trình Tử Cháp cùng Dương Tuấn phải tự mình thực hiện, thường xuyên phải tăng ca, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, Trình Tử Cháp quyết định ở luôn tại công ty. Bọn họ đều là con nhà giàu, chưa từng chịu khổ, bây giờ có thể làm được như vậy, quả thật không dễ.

Hứa Tự Tại nhìn thấy dáng vẻ làm việc nghiêm túc chăm chỉ Trình Tử Cháp, cô bỗng cảm thấy cần phải làm quen lại với con người bây giờ của cậu. Cậu quả thật rất thông minh, có năng lực, có tầm nhìn, có quyết đoán, hơn nữa còn có khả năng lãnh đạo thiên phú, cô khâm phục cậu lúc này.

Nhìn thấy bọn họ bận rộn, Hứa Tự Tại cũng giúp đỡ làm một số việc trong khả năng, dù sao đều là bằng hữu.

Hứa Tự Tại đang gấp rút hoàn thành luận văn, đã hơn nửa tháng chưa gặp Trình Tử Cháp. Công ty của bọn họ đã đi vào quỹ đạo, cô nghĩ sau này chắc cũng không cần phải đến đó nữa.

Mỗi lần nhìn thấy Trình Tử Cháp cô lại có một thứ cảm giác khác thường, cô không thích cảm giác như thế, bởi vì chính cô cũng không cách nào kiểm soát được nó, thế nên cô nghĩ rằng nên ít gặp cậu ta chắc sẽ tốt hơn.

Thỉnh thoảng cô cũng nhớ tới Ninh Hạo, đó giống như một vết thương đã thành sẹo trong cô, không động tới thì sẽ không đau.

Nói chuyện điện thoại với Huỳnh Hà hồi lâu, sau khi tốt nghiệp cô ấy cùng bạn trai đi Vân Nam, bây giờ đang tính chuyện kết hôn, Hứa Tự Tại chúc mừng cô, hỏi cô thiệp mừng phải đưa thế nào đây, thời gian gấp như vậy cô chưa thể đi Vân Nam được, Huỳnh Hà bảo sẽ ghi nợ cho cô.

Nói lảm nhảm một hồi, cuối cùng Huỳnh Hà hỏi: “Cậu còn chờ Ninh Hạo sao?”

“À...” Cô không biết nên trả lời như thế nào. Có phải nên xem Ninh Hạo là quá khứ rồi không? Dù sao, cô đã quyết định không đợi chờ thêm nữa, bởi vì cô sớm đã hiểu, chờ đợi thế này sẽ chẳng bao giờ có kết quả. Không phải là cô thay lòng đổi dạ trước, mà bởi cô sẽ không cách nào chờ được cậu trở về.

“Hứa Tự Tại, có đôi khi không nên quá cố chấp, sao cậu không thử nhìn xung quanh mình xem, không chừng sẽ thấy được kết quả mà cậu không thể ngờ tới.” Huỳnh Hà không hiểu tâm tư Hứa Tự Tại, nói tiếp: “Thật ra có một số việc sớm đã nên nói cho cậu biết, nhưng lúc đó Trình Tử Chấn xin tớ đừng nói...”

Tiếng gõ cửa cắt ngang lời của Huỳnh Hà.

“Chờ một lát, tớ đi mở cửa!” Hứa Tự Tại nói.

Trình Tử Chấn một bộ dáng xộc xệch, còn ôm theo một cái hộp lớn trước ngực. Hứa Tự Tại mời cậu vào nhà.

“Mệt chết đi được!” Cậu đặt cái hộp xuống, “Từ hôm qua đến giờ chưa được chợp mắt, cậu đang nghe điện thoại sao? Vậy tớ chợp mắt một lát nhé.” Cậu tùy ý nằm trên ghế sa lon. Hứa Tự Tại không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể nói với Huỳnh Hà, “Tối nay tớ gọi lại cho cậu nhé, Trình Tử Chấn tới!”

“Thôi bỏ đi, coi như tớ chưa nói gì, mọi chuyện nên để cậu tự mình giải quyết! Chuyện của các cậu tớ xen vào làm gì chứ?” Cô tạm biệt Hứa Tự Tại và chúc cô may mắn!

“Tớ thì lấy đâu ra may mắn đây?” Cô lẩm bẩm.

Trình Tử Chấn quả thật đã rất mệt, gọi hồi lâu vẫn không tỉnh, Hứa Tự Tại đành chiều theo mang chăn bông đến đắp để cậu khỏi bị cảm lạnh.

Nhìn bộ dạng ngủ say của Trình Tử Chấn, Hứa Tự Tại buồn bực nghĩ: “Một người đàn ông sao có thể đẹp đến như vậy được chứ?”

Ngủ hơn hai ba tiếng sau Trình Tử Chấn mới tỉnh dậy, dụi dụi mắt, nhìn thấy Hứa Tự Tại vẫn ở bên cạnh cậu mới yên tâm cười, xoay cái lưng mới, nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

“Sinh nhật á? Tớ sao?” Hứa Tự Tại còn đang kinh ngạc, cô vỗ đầu cố nghĩ, thì ra hôm nay đúng thật là sinh nhật cô. Có thể gần đây bận đến độ hồ đồ, cô quên mất hôm nay là sinh nhật mình.

“Thật phục cậu!” Trình Tử Chấn ôm cái hộp đến đưa cho cô: “Quà của cậu đấy, mở ra xem đi!”

Cái hộp quá lớn, cô đành đặt lên bàn rồi từ từ gỡ bốn phía.

Trong hộp hai cái cây được điêu khắc bằng gỗ, cành lá xum xuê như chiếc ô che phủ bên dưới, nhìn xuống một chút, dưới tán cây là chiếc xích đu cũng được làm bằng gỗ, thoạt nhìn rất cổ kính, có một cô bé ngồi trên xích đu, rất giống dáng vẻ của Hứa Tự Tại khi còn bé, chỗ nối từ đu quay đến cái cây có thể chuyển động được, chỉ cần hơi đụng nhẹ, chiếc xích đu sẽ lắc lư theo, cô bé cất giọng cười lanh lảnh như chuông bạc.

Hứa Tự Tại quá vui mừng, “Sao cậu mua được thế? Quả thực đẹp quá!”

Trình Tử Chấn cười cười, “Mình tự làm đấy, món đồ như vậy bên ngoài có bán sao?” Nhìn bộ dạng vui mừng của Hứa Tự Tại, Trình Tử Chấn cảm thấy những cố gắng của mình quả không uổng phí.

“Phải cảm ơn cậu thế nào đây?” Hứa Tự Tại cảm động đến muốn rơi nước mắt, từ nhỏ đến lớn cô từng nhận được vô số quà, đủ mọi hình dáng, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được người tặng bỏ nhiều tâm tư tình cảm đến vậy, cũng chưa bao giờ có một món quà lay động được trái tim cô, khiến cô yêu thích không nỡ buông

tay, đây là mơ ước thuở nhỏ của cô, là cảnh mà cô trân trọng nhất, Trình Tử Cháp đã đem giấc mơ của cô về lại trước mắt cô.

“Muốn cảm ơn thì hãy đáp ứng một yêu cầu của tớ đi!” Trình Tử Cháp nhìn cô đầy tình ý. Nhưng bởi vì quá cảm động, cô căn bản không nhìn ra được ánh mắt ấy có ý gì.

“Để cho tớ ôm thọ tình một chút nhé!”

“Tử Cháp!” Hứa Tự Tại dựa vào ngực cậu, cảm nhận được nhịp tim cậu đang đập nhanh, tim cô sao có thể không đập nhanh theo đây?

Lòng ngực cậu ấm áp, cánh tay cậu rắn chắc, ôm cô như thể đang ôm cả thế giới vào lòng.

“Tớ mong đợi khoảnh khắc này đã quá lâu, giống như đang nằm mơ!” Trình Tử Cháp nói thầm.

“Cảm ơn!” Hứa Tự Tại yên tâm hưởng thụ sự ấm áp của cậu, giờ khắc này, cô hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Ninh Hạo, trong mắt cô, trong tim cô chỉ có hình bóng của Trình Tử Cháp.

Tiếng chuông giáng sinh ngân vang. Thời gian của mấy năm lặng lẽ lướt qua theo nhịp chuông ngân.

Hứa Tự Tại một mình cầu nguyện bên ngoài nhà thờ. Thánh giá vẫn nặng nề như trước, có chăng là đã gánh chịu thêm nhiều sự thăng trầm của thời gian.

Chính ở nơi này, cô từng ngây ngô hỏi: “Tương lai chúng ta có kết hôn không?”

“Dĩ nhiên.” Cậu từng khẳng định với cô, nhưng bây giờ thì đã biết, tất cả chỉ là lời nói dối.

Cậu từng nắm chặt tay cô, bảo rằng “Theo sát tớ, đừng để lạc đấy!” Vậy mà hôm nay, chính cậu đi lạc mất, quên luôn cả việc trở lại tìm cô.

“Ninh Hạo, tớ cần lý do và niềm tin để tiếp tục chờ đợi!” Cô khẩn cầu chúa phù hộ!

Bất giác nước mắt rơi đầy trên mặt. Vốn tưởng rằng sau này sẽ không bao giờ khóc nữa, nhưng tại sao vẫn cảm thấy bị thương?

Có người đưa khăn giấy đến, cô ngẩng đầu, người trước mắt nhìn cô bằng ánh mắt đầy vẻ thấu hiểu: “Tìm khắp nơi mà chẳng thấy cậu đâu, có người bảo tớ đến đây thử vận may!”

“Tìm tớ có việc gì sao!” Cô lau nước mắt.

Đợi cô ngồi xuống, Trình Tử Cháp thở dài: “Đúng vậy, tớ muốn hỏi cậu, tỏ tình vào một buổi tối như vậy có thích hợp không nhỉ?”

“Tỏ tình ư?” Hứa Tự Tại nghĩ một hồi lâu mới nhớ tới, “Là người mà cậu vẫn luôn thầm mến sao?” Không biết tại sao, cô cảm thấy trong lòng chua xót, cô hoài nghi mình liệu có thể chấp nhận thấy cậu hạnh phúc hay không?

“Đúng vậy! Cậu cảm thấy có thích hợp không?” Cậu tiếp tục hỏi.

Cô cúi đầu không nói, một lát sau, mới nói: “Thật hâm mộ nghị lực và dũng khí của cậu, chưa bao giờ buông tay người mình thích, Trình Tử Cháp, cậu dạy tớ xem phải làm thế nào mới có thể kiên trì cậu?”

“Tớ cũng không biết!” Cậu mỉm cười: “Nếu đã trót thích, có muốn quên cũng không quên được, muốn buông cũng không buông được, nên đành kiên trì đến cùng, còn kết quả như thế nào, cho đến bây giờ tớ cũng không nắm chắc được điều gì, cho nên mới tới hỏi cậu, cậu thấy bây giờ tớ nên bày tỏ thế nào đây?”

Cô nhắm mắt lại cầu chúa ban cho cô dũng khí, nhưng vẫn cảm thấy bất lực, có phải cô đã quá tham lam không?

“Đi đi, chúa sẽ phù hộ cậu!”

Cậu ôm cô, hôn nhẹ lên trán cô, “Thôi bỏ đi, chúng ta về thôi!”

“Cậu?” Nụ hôn của cậu làm cô run rẩy.

“Xem ra hôm nay không thích hợp để bày tỏ!” Cậu cười nói, nụ cười đầy giả hoạt.

Hứa Tự Tại không giống như trước, hề có thời gian đều đến công ty của Trình Tử Cháp giúp việc này việc kia. Cô cảm thấy đối mặt Trình Tử Cháp có chút khiến cô lúng túng, cô thường xuyên suy xét xem liệu có phải hai người đã quá thân thiết, đã vượt qua giới hạn bằng hữu? Cô cũng không rõ tại sao càng ngày càng sợ tiếp xúc với Trình Tử Cháp, có đôi khi cậu vô tình thân mật nhưng lại làm cô mặt đỏ bừng còn tim thì đập loạn nhịp, mà cậu thì dường như chẳng hề để ý.

Cô sợ mình sẽ càng ngày càng thích cậu, lệ thuộc vào cậu, cuối cùng yêu cậu đến hết thuốc chữa!

Trình Tử Cháp sớm đã có người trong lòng, cậu sẽ không thể nào đáp lại tình cảm của mình, mà kiểu yêu thích vô vọng này sợ là sẽ biến thành một sự tổn thương!

Gần đây rất ít khi nghĩ đến Ninh Hạo, cậu ấy giống như mây khói của ngày hôm qua đang từ từ tan đi trước mắt, càng muốn nắm bắt thì tan biến càng nhanh.

Đã lâu ngày không gặp Hứa Tự Tại, Trình Tử Cháp cũng bắt đầu cảm thấy có chút không quen, bèn đem công việc giao phó lại cho Dương Tuấn : “Tớ phải đi xem xem Hứa Tự Tại đang giở trò gì? Lâu vậy rồi không thấy cậu ấy xuất hiện.”

“Buổi tối cậu còn phải tiếp khách đấy!” Dương Tuấn nhìn về bóng lưng của cậu mà hét lên.

“Tớ không về kịp thì cậu đi!”

Hứa Tự Tại mất tích thật sao? Cô chẳng qua là theo giáo sư đến vùng ngoại ô làm nghiên cứu, đúng lúc điện thoại di động hết pin.

Yên tĩnh ở vùng ngoại ô hơn nửa tháng, thế nhưng những kỷ niệm với Tử Cháp cứ thể hiện về, sự hoang đường cùng những trò đùa ác ý, và cả sự quan tâm giúp đỡ vô điều kiện của cậu, cô đều nhớ tất cả.

Cầm cái bánh bao nóng, cậu nói “Nhận lời đi ăn với tớ, tớ sẽ không mách với ông nội Hứa chuyện cậu trốn học đi dạo phố với Ninh Hạo!”

...

Khi gặp Ninh Hạo ở thư viện Tây Đan, cô đau lòng như vậy, chính là cậu đã cho cô mượn bờ vai, “Có cần biểu hiện thất thần đến thế không?... Muốn khóc thì cứ khóc đi!”

...

Khi ở trạm xe lửa chen chúc người, cậu gọi điện thoại cho cô, nói: “Chờ ở đó, tớ sẽ đến đón cậu!”

...

Vào buổi sáng cái ngày Ninh Hạo ra đi, cậu nói: “Đi thôi, tớ dẫn cậu đi hóng gió!”

...

Khi cô ngã bệnh, cậu nằm cạnh giường cô, cầm tay cô nói “Đừng làm ồn, tớ nghỉ ngơi một lát sẽ ổn! ” “

...

Sinh nhật cô, cậu thức trắng đêm để làm cho kịp món quà sinh nhật.

...

Ở nhà thờ, cậu đi khắp nơi tìm cô chỉ để đưa tờ khăn giấy.

...

Cậu thật đáng mặt bằng hữu! Nhưng còn cô? Đã bao giờ cô hỏi qua cậu rốt cuộc thích gì? Đã bao giờ biết cậu muốn gì? Đã bao giờ làm được điều gì cho cậu? Hứa Tự Tại cảm thấy thật thất bại.

Bây giờ, cậu đã là người chín chắn, một người đàn ông ưu tú, anh tuấn, tiêu sái, giỏi giang, là bạch mã hoàng tử trong mơ của biết bao cô gái, nên cô thích cậu có lẽ cũng rất bình thường?

Thế nhưng cậu đã có đối tượng. Cậu là bằng hữu của cô, chỉ là bằng hữu!

Nhưng mà Trình Tử Cháp sao có thể thích người khác? Cậu là bằng hữu của cô, bằng hữu của Hứa Tự Tại!

Hứa Tự Tại cảm thấy đau đầu, có lẽ trở về nên hỏi xem rốt cuộc người cậu ta thích là ai?

Yên tĩnh được một thời gian cô lại vội vàng muốn trở về, bởi vì cô muốn thấy Trình Tử Cháp!

Phải chăng cô cũng muốn thấy chính mình?

Có một số việc không hỏi thì làm sao biết đây?

Từ vùng ngoại ô trở về, mở điện thoại di động ra, vài chục tin nhắn ồ ạt đến, hầu như đều do Trình Tử Cháp gửi.

“Tối nay sẽ đến thăm cậu!” ...

“Đi đâu thế? Trễ vậy sao còn chưa về, về đến gọi điện cho tớ, trễ mấy cũng phải gọi!”

...

“Rốt cuộc đi cậu đi đâu vậy? Nếu còn không gọi điện về tớ sẽ báo cảnh sát đấy.”

...

“Phòng đối diện có người bảo cậu đã đi làm nghiên cứu với giáo sư tớ mới yên tâm! Nếu không thì tớ báo cảnh sát thật đấy!”

...

“Khi nào sẽ về? Dương Tuấn nói rất nhớ cậu!”

...

“Hứa Tự Tại, tớ cũng rất nhớ cậu, lúc nào về nhắn tin cho tớ biết đi, nhớ cậu thế này tớ phát điên mất!”

“Hứa Tự Tại, cậu đang ở đâu? Nhớ cậu!”

Nhìn từng dòng từng dòng tin nhắn, phần nội tâm yếu mềm nhất của Hứa Tự Tại đang dần dần tan chảy.

Thì ra Trình Tử Cháp vẫn luôn ở bên cạnh cô. Chẳng trách Nghiêm Bằng lại nhắc nhở cô : “Xung quanh còn có những khác người đàn ông ưu tú khác đang để ý đến cậu cơ mà, thậm chí tình cảm người ta dành cho cậu đâu hề ít hơn so với Ninh Hạo ...”

Chẳng trách được Huỳnh Hà nói : “Mọi chuyện nên để cậu tự mình giải quyết! Chuyện của các cậu tớ xen vào làm gì chứ?”

Thì ra bọn họ đều biết, chỉ có mình cô là không biết.

Trình Tử Cháp đang tức giận chuyện của Hứa Tự Tại, tại sao đi lâu như vậy cũng không báo cho cậu một tiếng? Chẳng lẽ đối với cô cậu không có chút quan trọng nào hay sao? Đã nhiều năm như vậy, mặc dù cậu không nói ra, nhưng chẳng lẽ không cảm nhận được sao? Cô thật là không phải loại ngu ngốc bình thường! Cậu tức giận nghĩ.

Cô thư ký cầm sắp văn kiện nơm nớp lo sợ đứng trước cửa rụt rè không dám bước vào, cô đang cố đoán mò tâm trạng của Tổng giám đốc, sợ Trình Tử Cháp lại nổi giận, mấy ngày gần đây cô đã bị mắng quá nhiều lần, bây giờ bước vào liệu có dẫm phải mìn nữa không?

May thay Hứa Tự Tại kịp thời gọi đến : “Tử Cháp, tớ đã về!” Cô ôn nhu nói.

“Cậu còn biết về sao?” Cậu hét trong điện thoại : “Có biết mấy qua tớ muốn phát điên lên không!”

“Ừ!” Hứa Tự Tại vội vàng bịt cái lỗ tai vô tội lại : “Vậy bây giờ tớ đến tìm cậu tạ tội có được không?”

“Cho cậu mười phút để tới đây, nếu không tớ sẽ động thủ đánh người đấy!” Cậu uy hiếp cô.

Cô chỉ cười, bởi cô biết cậu quan tâm cô.

“Hứa Tự Tại, hôm nay có một chuyện tối nhất định phải nói, ” nhìn thấy Hứa Tự Tại bình yên đứng ở cửa, tâm tư lơ lửng của Trình Tử Cháp mới yên tâm đặt xuống. Cậu đưa mắt nhìn cô, một tấm chân tình nóng bỏng, bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra rằng cậu thích cô, một người đàn ông chỉ khi yêu một con gái mới có

thể kiên định đến vậy, ánh mắt nhìn cô chân tình tha thiết, chỉ nhìn cô thôi, bởi vì cậu căn bản không cách nào nhìn thấy được những người khác nữa.

Hứa Tự Tại cũng đưa mắt nhìn cậu, “Chuyện gì khiến cậu tức giận vậy chứ?”

“Là chuyện... là chuyện tớ muốn bày tỏ ngày hôm đó!” ánh mắt Trình Tử Chấp chảy bỏng tình yêu.

Trong phút chốc, Hứa Tự Tại dường như hiểu ra, thì ra người mà cậu nói luôn thầm mến chính là cô.

Ngay từ rất lâu, khi cô còn chưa yêu cậu thì cậu đã yêu cô!

“Nhưng chuyện đó với tớ không còn quan trọng nữa rồi!” Hứa Tự Tại cảm thấy trong ngực tràn hạnh phúc, nếu như còn nhìn cô như vậy, cô sẽ khóc mất, “Tớ còn có việc!” Cô buông vội một câu nói liền muốn rời đi.

“Đợi một chút!” Cậu chặn lại trước mặt cô, “Nhưng chuyện này với tớ rất quan trọng, nếu không nói rõ ràng, tớ sợ rằng sẽ đánh mất quyền lợi chính đáng của mình mất!”

27. Chương 27 End

Chương 27: Mặt trời chiếu rọi

Cô biết là đã chạy không thoát, chỉ có thể nghe cậu nói.

“Hứa Tự Tại, nghe này! Tớ...người mà tớ yêu...vẫn luôn là cậu!” Cậu nói rất chân thành.

Hứa Tự Tại đã không thể nghe được thêm bất kỳ thanh âm nào khác, cô vùi đầu vào lồng ngực Trình Tử Chấp, “Tớ...Tớ biết rồi!” Những giọt nước mắt hạnh phúc của cô chỉ chực trào ra.

“Tớ cũng yêu cậu!” Cô ghé vào tai cậu thì thầm.

Cậu ôm chặt cô, như thể muốn đem cô hoà tan vào thân thể mình. Cô ấy vừa nói gì? Cậu có nghe lắm không?

“Lặp lại lần nữa!” Cậu nhắm mắt lại, vì sợ mở mắt ra giấc mộng sẽ tan biến.

“Yêu anh!” Cô hôn lên cằm cậu.

Cô cảm giác khóe mắt cậu long lanh nước, “Tử Chấp!” Cô gọi cậu.

“Anh vui quá! Đây là âm thanh mà cả đời này anh cảm thấy tuyệt diệu nhất! Hứa Tự Tại, liệu em có cười một gã đàn ông mà lại khóc không?” Trình Tử Chấp ôm cô, đối với cậu mà nói, ôm cô chính là ôm cả thế giới!

Hứa Tự Tại vẫn vùi mặt trước ngực cậu, lắng nghe nhịp đập trái tim cậu!

Từ quen biết đến yêu nhau, bọn họ đã đi qua khoảng thời gian 20 năm dài đằng đẵng. Trong hai mươi năm đó, cô ngây ngô bài xích, cậu kiên trì chờ đợi! Bọn họ đã phải đi qua rất nhiều con đường quanh co mới nhận ra nhau. Suốt trên đoạn đường này, đã rèn luyện nghị lực và dũng khí của cậu, thử thách sự chân thành cùng sự chấp nhất của cậu đối với mối tình này, đã có đủ kiên trì để bước đến đây thì bất luận kết quả ra sao thì cậu vẫn là người thắng.

Đi qua suốt hai mươi năm của tuổi thanh xuân, Trình Tử Chấp cuối cùng cũng đã nhìn thấy được hạnh phúc của mình: Vẫn luôn là em, cô gái mang tên Tự Tại!

Đã là tháng mười, Hương Sơn phủ đầy lá đỏ nhuộm rực cả một cánh rừng! Trong ngôi biệt thự ở Hương Sơn có thể ngắm nhìn toàn cảnh khu rừng chói chang sắc đỏ, Hứa Tự Tại hôm nay không có tiết, buổi chiều cùng Trình Tử chấp bày trò giết thời gian, cô đánh đàn, cậu ca hát, cậu cười : “Như vậy có phải giống phu xướng phụ tùy lắm không?”

“Nói lung tung!” Hứa Tự Tại vẫn chăm chú đánh đàn, « Ngày thu » khúc nhạc mà cô yêu thích, vừa hay rất hợp với phong cảnh và tâm tình lúc này.

Cậu ôm lấy cô từ phía sau, khung cảnh ấm áp lãng mạn này là điều mà trước kia cậu chưa từng dám mơ tới.

“Cho em đứng dậy!” Cậu làm cho cô ngửa ngáy.

“Không!” Cậu hôn môi của cô, nhiệt tình dây dưa không dứt.

Cô đứng bên cửa sổ, nhìn về phía xa, nói: “Trình Tử Chấn, anh có tin tình yêu có thể vĩnh hằng không?”

Cậu bưng cho cô chén trà nóng, lắc đầu: “Mặc xác cái sự vĩnh hằng đó đi! Anh chỉ tin tưởng vào sự chân thành và nghị lực trong tình cảm! Tình yêu nếu không biết kinh doanh cho tốt thì cho dù hoàn mỹ thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là hoa trong gương trăng dưới nước, sẽ trôi đi theo năm tháng rồi biến mất không chút dấu vết để lại!”

Cậu ôm cô, vuốt ve gương mặt nhẵn mịn, “Anh sẽ cố hết sức kinh doanh tình yêu của chúng ta cho tốt! Hãy tin anh!” Cậu kiên định, dường như sự kiên định đó lây sang cả cô, cô gật đầu.

Cô chưa từng nghĩ qua sẽ gặp lại Ninh Hạo như thế này.

Giáo sư đưa cô đi tham gia buổi hội thảo nghiên cứu của Liên hiệp quốc được tổ chức ở Trung Quốc, giáo sư là người phụ trách chủ yếu của hạng mục này, cô lại là trợ lý đắc lực của giáo sư. Trước khi đi giáo sư có nói: “Lần hội thảo này sẽ có các chuyên gia của Anh đến tham dự.” Hứa Tự Tại bỗng ngây người, cô lại nghĩ đến nước Anh xa xôi kia. Cô nghĩ đến Ninh Hạo, cậu học vật lý, hẳn là không có liên quan đến kinh tế và văn hóa.

Toà nhà Trung khoa viện trước giờ chỉ đứng nhìn từ xa, tuy không nguy nga nhưng cũng đủ khiến người ta choáng ngợp.

Hứa Tự Tại theo giáo sư đi vào, cả đoàn chuyên gia đều đến ghi danh tại quầy đón tiếp. Họ dừng lại chào hỏi những người quen biết.

“Tự Tại!” , Cô nghe trong đám đông có tiếng người gọi tên cô.

“Tự Tại!” , Âm thanh càng lớn hơn, những người xung quanh bắt giác đều im lặng.

Cô nghe thấy giọng nói tựa như quen thuộc lại như xa lạ, chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Ninh Hạo lẫn trong đám đông người.

Nhìn nhau, cô không biết nên trả lời thế nào, đôi chân như thể mọc rễ không nhúc nhích được.

Cậu vẫn sạch sẽ, sáng sủa.

Cậu xông lại đứng trước mặt cô, có thể là vì kích động, thân thể khẽ run.

Cậu nắm lấy tay cô, âm thanh nghẹn ngào, “Tự Tại!” Cậu vươn cánh tay ôm cô vào lòng.

Cho dù thân thể đã gần nhau đến vậy, nhưng trong lòng đã là khoảng cách của nhiều năm. Cô nhẹ nhàng đẩy cậu ra: “Thật không ngờ sẽ gặp cậu ở đây!” Thật lâu sau cô mới lấy lại được giọng nói của mình.

Ninh Hạo cảm nhận được sự cự tuyệt vô hình của cô: “Trước khi về tớ có gửi email cho cậu, cũng không biết là cậu có nhận được không? Tớ vốn định hôm nay họp xong sẽ đến gặp cậu!” Giọng nói của cậu vẫn trong trẻo dễ nghe như ngày nào.

“À” cô nhẹ giọng đáp lời, nhưng tâm thì đã bay đi rất xa.

Ninh Hạo luống cuống đứng ở trước mặt cô, cảm giác khoảng cách xa như thể ngăn sông cách núi, phải làm thế nào mới có thể vẫn hỏi được những điều tốt đẹp đã từng có? Bây giờ cậu đã có năng lực, nhưng lại không tài nào biết được vận mệnh đã an bài cơ duyên nào cho cậu?

Kiến trúc cũ của Tây Đơn phần lớn đã được trùng tu lại, thứ bị dỡ bỏ không chỉ là gạch ngói, mà còn có cả hồi ức. Họ sánh vai trên đường, cậu tìm nắm lấy bàn tay cô, giống như ngày bé thường nắm tay cô đi trên đồng cỏ.

Bàn tay cậu vẫn ấm áp, nhưng đối với sự ấm áp này cô đã không còn chút tham luyến nào, bởi vì không thể biết được lúc nào thì sự ấm áp này lại nhạt mất và rời bỏ cô, cuối cùng đến chút dấu vết cũng không thể tìm thấy.

Cậu đưa cô trở về trường học, vẫn là sân trường quen thuộc, nhưng tâm tình bây giờ đã khác. Khi ấy, khái niệm đối với hạnh phúc và vui vẻ là rất đơn thuần, cho nên cậu được hưởng thụ tình yêu.

Cậu hôn cô như trước kia, đôi môi ngọt ngào thơm mát của ngày trước bây giờ chỉ còn sự lãnh lẽo đáng ghét.

“Tự Tại, chúng ta còn có thể trở về như trước kia không?” Cậu sợ hãi hỏi.

Cô lắc đầu, cô muốn cho cậu một nụ cười tiêu sái, nhưng lại phát hiện dù cố gắng thế nào cũng không cười nổi, cô nhẹ giọng hỏi: “Tại sao lại muốn trở về?”

Cô đưa lưng về phía cậu, nhẹ nhàng nói: “Tình yêu không chịu nổi sự đợi chờ, cũng không chịu nổi thử thách, nếu đã bỏ lỡ thì chính là bỏ lỡ cả đời.”

Nghe được lời tuyệt tình của cô, cậu cảm thấy tê lương, nội tâm sợ hãi giằng xé nỗi đau thương, trái tim cũng đau đớn theo.

“Nhưng tớ không muốn bỏ lỡ!” Ninh Hạo thống khổ nhìn cô.

“Nếu quả thật nhớ tớ thì đã không chờ đến tận ngày hôm nay!” Hứa Tự Tại giọng nhàn nhạt như đang kể lại, dường như những nỗi đau trong quá khứ chưa từng tồn tại, hoặc là cô đã sớm lãng quên.

“Tớ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ!” Ninh Hạo nhú chặt đôi mày.

“Tớ hiểu, nên tớ buông tay!”

“Tự Tại!”

“Tạm biệt, Ninh Hạo!” Cô xoay người bước lên lầu, để lại cho cậu một bóng lưng thê mị.

Mà cậu thì đứng chôn chân tại chỗ, dường như quên cả thời gian và không gian!

Hội thảo diễn ra một tuần, mỗi ngày đều nhìn thấy Ninh Hạo, mấy ngày này cậu gần như tiêu tụy hẳn, ngay cả giáo sư cũng nói, “Cái cậu trong đoàn chuyên gia của Anh lúc mới đến đâu có gầy như vậy?”

Cô chỉ cười nhẹ: “Có thể là không hợp thủy thổ.”

Trình Tử Cháp đến đón cô, thấy cô vẻ mặt trầm ngâm, hỏi: “Gặp phải khó khăn gì sao?”

Cô trầm mặc.

“Nói đi!” Cậu nóng nảy.

“Nói gì?” Cô tựa vào ghế xe, vẻ mặt vẫn trầm ngâm, ánh mắt xa xăm.

“Không muốn nói thì thôi vậy!” Cậu cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lo lái xe.

Hứa Tự Tại đang nhìn tấm lưng Trình Tử Cháp, có đôi khi cảm thấy thấy chẳng có chút thiên lý, một người sao có thể ngay cả bóng lưng cũng toát lên được nét cao quý đến vậy? Ông trời có lẽ đã quá thiên vị, đem tất cả may mắn đều cho cậu.

Yêu cậu rất dễ dàng, đồng thời quên đi Ninh Hạo lại quá khó khăn, tương lai còn đoạn đường rất dài phải đi, ai biết được rồi sẽ gặp lại nhau ở nơi nào.

Sau đợt hội thảo, Ninh Hạo phải theo đoàn trở về Anh.

Trước khi về nước, cậu vốn ôm theo mấy phần may mắn và kỳ vọng, cậu cho rằng Hứa Tự Tại vẫn ở đó chờ cậu. Nhưng lần này trở về, cậu đã hoàn toàn mất hết hy vọng. Mặc dù cô vẫn ở đấy, nhưng sẽ không bao giờ chờ cậu nữa.

Mất mát, nản lòng, cậu rốt cuộc đã hiểu ra, vì tương lai mà cậu đã mất đi quá khứ và hiện tại.

Cậu trở như khúc gỗ giữa dòng người đang chờ đợi ở cửa khẩu.

Trình Tử Chấn xuất hiện khiến Ninh Hạo ngạc nhiên, “Thật trùng hợp!” Cậu nói.

“Tớ vốn ở đây chờ cậu!” Trình Tử Chấn thản nhiên nói.

“Cái năm cậu bỏ đi, tớ đã đưa cô ấy đến đây chờ cậu!”

“Thật ra thì cho dù không có cậu, tớ cũng sẽ mất đi cô ấy.” Cậu sớm đã biết sẽ có kết quả này, nhưng vẫn cố dối lòng bấy lâu, không muốn tin là kết thúc lại tàn nhẫn như vậy.

“Cho dù cậu không bỏ đi, thì người thua cũng chưa chắc sẽ là tớ!” Trình Tử Chấn nhìn về phía đường bay, “Bởi vì tình yêu tớ dành cho cô ấy chưa bao giờ ít hơn cậu!”

“Chăm sóc tốt cho cô ấy!” Ninh Hạo nói lời cuối cùng rồi xoay người rời đi, có lẽ cậu sẽ không bao giờ trở về nữa.

Sáng sớm, ngọn gió ấm áp lùa qua cửa sổ chui vào phòng, Hứa Tự Tại nghe được tiếng chim hót.

Mở cửa ra đã thấy Trình Tử Chấn đang xách cái lồng chim đứng đó : “Vạn Chấn mới vừa gọi điện thoại, bảo anh phải đem hai con chim hoàng yến này tặng cho em!”

“Tại sao phải cho em?”

“Con bé nói chỉ tín nhiệm em làm chị dâu thôi!”

“Vô vị!” Cô lườm cậu một cái.

Có một hôm, cậu phải dọn nhà, cô giúp cậu thu dọn đồ đạc, khi mở ngăn kéo cuối cùng của bàn học, cô bị dọa đến nỗi bỏ nhào vào lòng cậu, “Có ma!” Cô kêu to.

Cậu lấy ra một cái mặt nạ da thú trông rất đáng sợ, “Chỉ là cái mặt nạ!” Cậu đeo lên, “Xem xem, rất đẹp trai đó?”

Cô giấu mặt trong lòng cậu, len lén liếc mắt nhìn, liếc thêm cái nữa thì cảm thấy có chút quen quen? Thì ra là cậu vẫn giữ món quà cô tặng cậu.

Tiếp tục dọn dẹp ngăn kéo cô lại lôi ra được một bức tranh phác họa cậu vẽ.

“Anh vẽ em khi nào thế?” Cô hỏi.

“Quên mất! Hình như từ rất lâu rồi.” Thật ra thì khi vẽ bức phác họa này cậu đã yêu cô, “Đừng làm hỏng, đó là mối tình đầu của anh, sau này còn phải để cho con cháu xem !”

“Xấu quá, vẽ lại tấm khác đẹp hơn đi!” Cô nũng nịu.

“Ừ!” Bây giờ cô nói gì cậu đều đồng ý, chịu thôi, ai bảo cậu muốn chuẩn bị cầu hôn người ta chứ!

Có một hôm, cậu đạp xe chở cô đi vòng quanh sân trường, cô ở sau xe dựa vào lưng cậu nói : “Không ngờ anh cũng biết đạp xe đấy!” Cô chọc lét cậu, “Lúc trước khi em tập đạp xe hình như có ai đó cười nhạo em !”

Cậu nói: “Chẳng phải vì em ngốc sao?”

“Đừng đùa, cẩn thận té!” Cậu la.

Xe dừng lại, cô tiếp tục chọc lét cậu.

“Được rồi, được rồi! Là anh sai!” Cậu quay đầu lại, mỉm cười rồi hôn trộm lên đôi môi cô : “Lúc đó cười em, chẳng phải là muốn em năn nỉ anh chỉ em tập xe sao?”

“Van xin anh á?” Cô dùng sức đâm vào lưng cậu : “Đừng có mơ!”

Có một hôm, quyết tâm dâng cao, cô âm ỉ gọi đầu bếp dạy cô làm bánh kem!

Bận rộn hơn nửa ngày, biến nhà bếp thành một mớ hỗn độn, cả người lại dính đầy bột mì, lúc đi ra, Trình Tử Chấn ôm bụng cười nghiêng ngả, nói: “Hứa Tự Tại, em thật giỏi, sao có thể đem mình làm thành bánh kem đi nướng thế kia?”

“Haizz!” Cô thở dài.

Cuối cùng đi đến bên Trình Tử Chấn nhón chân khẽ hôn lên trán cậu, “Đứa trẻ đáng thương, sinh nhật không có bánh kem ăn, anh còn cười được sao?”

Lại có một hôm, gió chiều nhẹ nhẹ mơn trớn mặt đất, cô ngồi trên chiếc xích đu trong vườn, đung đưa đung đưa!

Những khóm hoa hồng nở thật đúng lúc, toả ra hương thơm ngào ngạt, ngất ngây lòng người, cô nhắm mắt lại cảm giác được cơn buồn ngủ đang tới, phía sau cô có người nhẹ nhàng gảy dây đàn, giai điệu cùng lời hát quen thuộc của bài « Đồng niên » cất lên.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, cô thì thầm : “Tử Chấn, chúng ta kết hôn đi!”

Một hôn lễ rình rang long trọng, cậu chờ đã suốt hai mươi năm

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô đến hiện tại, tình yêu của cậu đã viên mãn!

Vẫn là Tự Tại!

Còn đòi hỏi gì hơn?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-mang-ten-tu-tai>